SAS

MISIUNEA SARAJEVO

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 109

Misiunea Sarajevo

În româneşte de RADU CARANFIL

Editura TINERAMA, 1995

ISBN: 973–9138–03–9

Gérard de Villiers
Mission Sarajevo
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V2.0]

Corectură [V2.0]: februarie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

CUPRINS

Capitolul I

Djevad Finci făcu un semn de prietenie către miliţienii bosniaci care-şi instalaseră barajul la intrarea de vest a satului Butmir, într-un vechi container plin de fante improvizate pentru gurile de foc şi întărit cu saci de nisip. O mitralieră MG 42 îşi întindea botul negru către şoseaua pustie, presărată cu rămăşiţe şi dărâmături. Primele case din Iliţa, sat sârbesc, deci inamic, se aflau la mai puţin de 400 de metri. Porţiunea de şosea se vărsa în şoseaua principală care lega Iliţa de Stup, cartierul din marginea vestică a Sarajevo-ului. Până la oraş se întindea un *no man's land [teren neutru între două fronturi]* de ruine, vehicule arse, răsturnate, dispuse în aşa fel încât să bareze accesul pe şosea. În primul rând, câteva garnituri de tramvai abandonate. În mijloc fusese plasat un container, sub podul autostradal din Stup, pentru a îngreuia şi mai mult circulaţia, în orice caz anemică: grupuri de ziarişti neînfricaţi, blindatele FORPRONU [Forţa de intervenţie a ONU] mişcându-se de la aeroport spre cartierul lor general din clădirea P.T.T. din Sarajevo şi cei câţiva privilegiaţi care, graţie unor relaţii importante, obţinuseră o încetare a focului precară şi utilă doar lor înşişi.

Negocierile se desfăşurau îndeobşte la Stup, unde miliţiile bosniace şi sârbe se aflau în contact direct, ceea ce facilita uneori dialogul. În cazul de faţă, toate părţile erau avertizate că la cutare oră, cutare maşină se va deplasa pe cutare itinerar. Era evident cazul lui Djevad Finci, care nu apăsase niciun milimetru în plus pe accelerator în timp ce traversa acest *no man's land* fatal. Se opri la câţiva metri după baraj şi coborî din uriaşul său Mercedes 4×4 pentru a oferi ţigări miliţienilor, lăsându-şi în interiorul maşinii nevasta, cei doi copii şi cele două gorile, aşa-zisele gărzi de corp. Faţa femeii era parţial acoperită de un pansament enorm. Explozia unui obuz de mortier îi smulsese o parte din maxilar şi nu mai rezista durerilor decât datorită injecţiilor cu morfină.

Cel mai bine dispus dintre soldaţi, un flăcău voinic şi congestionat, cu un nas de papagal şi mustaţa tunsă pe oală, îl îmbrăţişă, sărutându-

l călduros pe gură. Djevad era unul dintre eroii apărării Sarajevo-ului, binecunoscut în toate satele musulmane dimprejur.

Fiica sa, Zehra, privi prin geamurile maşinii câmpurile liniştite şi-i spuse maică-sii:

— E frumos aici, nu-i război.

De luni în şir, trăia ca şi îngropată în cea mai mare parte a timpului, în pivniţa unei clădiri asupra căreia se abăteau frecvent obuzele mortierelor sârbe, ieşind foarte rar la joacă în curte, neavând voie să se îndepărteze prea mult din cauza *sniperilor [lunetiştilor]* sârbi ambuscaţi împrejurul Sarajevo-ului, care vizau în primul rând copiii. La numai zece ani avea deja o expresie gravă şi privirea serioasă a unui adult. Fratele său, Azim, mai fraged, suferea mai puţin din cauza situaţiei. Cu faţa prelungă, semănându-i tatălui, cu ochii iuţi, Azim îşi confecţionase o vestă antiglonţ din carton pictat pentru camuflaj, purta o insignă *Armija* şi un pistolet din carton. Şi el privea cu mirare casele aproape intacte şi ţărăncile cu broboade care-şi săpau grădinile de zarzavat, sub mângâierea unui soare radios. Cu toate acestea Butmir era bombardat zilnic de artileria sârbă din Iliţa sau din Dobrinija, de cealaltă parte a aeroportului. La rândul lor, miliţienii din Butmir se strecurau în fiecare seară până în cimitirul satului şi de acolo îşi stropeau abundent adversarii cu mortierul de 80 mm. Cavourile constituiau excelente depozite de muniţii. Trăgătorii lor de elită, cuibăriţi printre ruine, supravegheau permanent liniile sârbe, în căutarea vreunui imprudent.

Djevad, după încă nişte urări, se sui la loc în Mercedes şi îşi urmă drumul spre Butmir, pătrunzând în centrul satului. Cafeneaua-restaurant *Aerodrom* îşi pierduse toate geamurile, înlocuite acum cu folii mari din plastic, dar colcăia de clienţi.

— Ne oprim? întrebă Azim. Mi-e sete.

— Puţin mai departe, îi răspunse taică-su.

Uriaşul său Mercedes 4×4 nou-nouţ se legăna pe bitumul şoselei distruse de obuzele de mortier. Nahida, femeia lui Djevad, ocupa locul din dreapta şoferului şi părea gata să aţipească. Trăsăturile-i obosite şi privirea goală de orice expresie mărturiseau tăcut durerea cumplită, dar ea nu se plângea. Pe bancheta din spate, cele două gorile ale lui Djevad nu scoteau un sunet, stând cu ochii pe tot ce-ar fi putut să

mişte, cu câte un MP5 [pistol-mitralieră german] pe genunchi, cu două încărcătoare lipite cu scotch unul de altul, cu buzunarele bucşite de grenade şi pistolete SZ 99 înfipte în centură. Sigur, acum se aflau într-o zonă prietenă, dar ăsta era un război urât, era mai bine să n-ai încredere în nimeni şi în nimic.

Moscheea din Butmir apăru în dreapta, cu minaretul găurit ca o strecurătoare de obuzele de tanc. Casele se răreau, şoseaua continua spre Sokolovici, un alt sat musulman, despărţit de Butmir printr-un pârâu, la poalele munţilor Igman, fieful diferitelor facţiuni bosniace şi croate. Din când în când, aparate C 130 Hercules, aparţinând armatei turce paraşutau în zonă lăzi de muniţie, folosind culoarele aeriene ale ajutoarelor umanitare pentru a se strecura discret.

La ieşirea din Butmir, urmând un drumeag care cobora spre pârâu, Djevad trecu pe lângă trei femei care fierbeau dulceaţă într-o căldare enormă, în mijlocul unei grădini. Se opri douăzeci de metri mai departe, în faţa unei case sfârtecate de obuze, cu acoperişul ars. De cealaltă parte a drumului zăcea o semiremorcă, făcută tăiţei de gloanţe şi răsturnată într-o groapă de obuz. În spatele remorcii, o betonieră uriaşă făcea un zgomot infernal, turnând dalele fundaţiei unui depozit.

Djevad Finci opri motorul şi îşi privi ceasul. Acolo avea întâlnire cu un anume Soko, şeful Brigăzii Sandjak. Sandjak-ii, veniţi din Muntenegru, cea mai mică republică a Iugoslaviei, erau cei mai fundamentalişti dintre musulmanii bosniaci. Săriseră imediat să-şi apere fraţii din Bosnia şi îşi formaseră o unitate de câteva sute de inşi, stabilindu-şi sediul în Sokolovici. De la sosirea lor alcoolul era interzis cu desăvârşire, ca şi carnea de porc. Moscheea, pe jumătate distrusă, chema cu regularitate la rugăciune şi Soko dispusese închiderea tuturor prăvăliilor de băuturi, spre marele necaz al localnicilor obişnuiţi cu ceva mai multă indulgenţă.

Această brigadă era cea mai temută de către miliţiile sârbe din cauza fanatismului oamenilor care o constituiau.

Djevad Finci coborî din maşină şi privi împrejur. Câteva explozii îndepărtate, în rest câmpia era incredibil de liniştită.

— Rămâi aici cu copiii, îi spuse femeii. Nu lipsesc mult.

— Putem să coborâm? întrebă imediat Zehra.

— Nu, s-ar putea să fie mine, replică Djevad.

Micuţa nu insistă. Ştia ce înseamnă minele… Cei doi copii începură să se joace împreună. Una dintre gorile sări la rândul său din maşină şi întrebă:

— Mergem cu tine?

— Nu. Păziţi maşina şi bagajele.

Djevad se îndepărtă după ce aruncă o privire celor două valize maro din spatele maşinii. Folosul a şase luni de lupte. Apoi se îndreptă spre casa distrusă şi pătrunse înăuntru, aşezându-se pe un maldăr de moloz şi resturi. Peretele din spate fusese complet ras şi asta îi permitea celui cu care avea întâlnire să se apropie fără a fi văzut dinspre şosea. Djevad îşi aprinse o ţigară şi ascultă atent. Câteva rafale de arme uşoare izbucniră dinspre Dobrinija, de cealaltă parte a aeroportului, apoi o explozie înfundată dinspre Iliţa. Şi din nou linişte.

Tânărul simţi deodată o oboseală imensă împovărându-i umerii. Era şocul subit al ultimelor patru luni, trăite într-o tensiune nervoasă insuportabilă. În mai nu era decât un găinar dibaci specializat în furtul de maşini şi în racket. De cinci ori inculpat, de cinci ori achitat. Cu părul său negru intens, cu faţa ca o lamă de şiş, cu fruntea îngustă şi rânjetul carnasier, era vedeta cartierului Bjelave. Atacul sârbilor şi asediul Sarajevo-ului îl transformaseră într-un erou. Atunci când preşedintele bosniac Izetbegovici hotărâse în disperare de cauză să creeze o armată, Djevad Finci preluase rapid sarcina, reunind câteva mii de voluntari, toţi tineri ca şi el. Înarmaţi cu kalaşnikovuri, cu câteva mitraliere grele şi cu mortiere fabricate artizanal din ţevi de semafoare secţionate, ei reuşiseră să oprească înaintarea sârbilor la sud de râul Miljacka. Djevad fusese rănit. De aceea, acum, postere cu figura sa colţuroasă umpleau zidurile cartierului său. Biroul lui permanent din strada Skerlica era fără osteneală asediat de bande de minijupiste, gata în orice clipă să se sacrifice pentru patrie pe un colţ de canapea.

Tânărul bosniac îşi încordă auzul: dinspre Sarajevo nicio explozie de obuz. De ca şi cum plecarea sa ar fi oprit războiul, acest asediu medieval şi feroce care sugruma lent cei 400 de mii de locuitori ai capitalei bosniace.

Djevad trase adânc din ţigară. Îl uşura plecarea, avea sentimentul

că îşi forţase prea mult norocul. Mai mult, noua sa avere nu-l îndemna deloc la eroisme. El, cel care trăgea pe dracul de coadă şi care până nu demult trăise într-o cameră infectă, avea în curând să guste din luxul capitalismului.

Încropeala sa financiară începuse de vreo trei luni. Djevad îşi regăsise prin staţia radio unul din vechii complici, derbedeu ca şi el, dar sârb, reconvertit în nobila misiune de *sniper*. Pălăvrăgiseră prin radio şi, după câteva înjurături de formă, îşi descoperiseră interese comune. În conversaţie, Dragan, fostul său tovarăş sârb, menţionase ceva despre moartea câinelui său, un *pitbull [rasă canină extrem de feroce]*. Djevad prinsese din zbor ocazia de a relua vechile legături, unul dintre prietenii săi tocmai deţinea un *pitbull* tare greu de hrănit acum, în Sarajevo… Cei doi îşi dăduseră întâlnire „în zona nimănui”, situată între podul Vrbanija, peste râul Miljacka, şi primele case din Gorbavica. În decursul acestei prime reluări de contact, făcând tabula rasa din apartenenţa lor la tabere adverse, puseseră bazele unei afaceri înfloritoare. Între golani se ajunge întotdeauna la un compromis profitabil.

De luni bune banul curgea şi mica lor asociaţie chiar uşura soarta Sarajevo-ului. Aproape în fiecare noapte, camioane burduşite cu făină, combustibili, lapte condensat sau orez treceau de liniile sârbe între Kiseljak şi Stup, cartierul din marginea de vest a Sarajevo-ului. Miliţienii sârbi reţineau 20 la sută din încărcătură la Stup. Ce rămânea se revindea – pe mărci – autorităţilor din Sarajevo, cu de patru ori preţul de achiziţie de la Kiseljak. În sensul invers, Djevad conducea grupurile de refugiaţi până la Stup, de unde îi lăsa în grija amicului său sârb care îi ajuta să treacă de liniile frontului. Fiecare refugiat plătea o taxă de 300 de mărci.

Fireşte, în ţara asta de foc şi de sânge, răvăşită de un război civil atroce, totul părea de necrezut. Dar banii nu au miros şi, la urma urmelor nu făceau niciun rău nimănui. Toţi se îmbogăţeau, de la Djevad la miliţianul anonim care se abţinea să tragă asupra camionului. Totul decurgea perfect. Bineînţeles, câţiva răufăcători încercaseră să se amestece în acest fructuos racket, dar Djevad le mai răcorise fierbinţeala cu câteva rafale de kalaşnikov, desăvârşindu-şi în linişte dubla carieră de traficant şi erou fără pată. Chiar şi cei care

erau la curent nu-i reproşau nimic. Sarajevo supravieţuia asediului mulţumită nenumăratelor combinaţii de acest gen, graţie canalelor subterane care dublau ajutorul umanitar oficial.

Djevad ar mai fi rămas în Sarajevo dacă nu i s-ar fi oferit deodată ocazia să-şi împătrească micul capital, deja considerabil. Odată pusă la punct această din urmă afacere, reuşise să-i facă să creadă atât pe prietenii săi bosniaci, cât şi pe duşmanii săi sârbi că trebuie neapărat să-şi transporte nevasta într-un loc mai liniştit, pentru a fi operată.

Pentru unul ca el, străbaterea mortalului *no man's land* dintre Stup şi Butmir nu prezenta nicio dificultate. Amănuntele fuseseră stabilite în cursul unui ospăţ, într-un mic restaurant plasat între satul sârb Iliţa şi satul bosniac Kiseljak.

După scurta oprire de la Butmir, Djevad Finci urma să-şi continue drumul, prin munţii Igman, până la Koninj şi Jablanica. Avea intenţia să se îmbarce la Split pe ferry-boat-ul de Rijeka, pentru a ajunge apoi la Zagreb.

Traseul său parcurgea numai zonele bosniacă şi croată. În seara dinainte, îşi sărbătorise plecarea printr-o beţivăneală generală, cu şliboviţa curgând în valuri, şi revedea acum cu nostalgie acest moment de separare definitivă când o explozie surdă destul de apropiată, urmată de trei altele imediate, sparse tăcerea şi-l smulse din gândurile sale. Patru obuze de mortier, trase probabil din Dobrinja. Nu merita s-o mai lungească în Butmir. Ce naiba făcea Soko?

O pietricică rostogolindu-se îl făcu să se întoarcă. Cineva tocmai încăleca zidul dărâmat pentru a ajunge la el. Nu era Soko, ci un om de talie înaltă, în ţinută de luptă, cu un centiron nou-nouţ şi o vestă ciudată de pânză gri plină de buzunăraşe. Necunoscutul avea o figură pe care era suficient s-o vezi o singură dată pentru a nu o mai uita. O barbă roşcată, aproape portocalie, abundentă şi crescută în neorânduială, se confunda cu o mustaţă pe măsură. Calviţia îi lăsa liberă fruntea imensă şi în umbra sprâncenelor groase străluceau doi ochi cu o sclipire halucinantă. Omul avansă în interiorul casei distruse şi se propti la un metru de Djevad, aruncând cu o voce calmă:

— *Dobredin [Bună ziua]*, Djevad.

*
* *

Djevad Finci avu senzaţia că i se toarnă plumb topit în stomac. Omul cu barbă roşcată se numea Iradj Tourabi. Era un iranian, ajuns în Bosnia prin Zagreb, care comanda Kataeb-el-moumininе [falanga credincioşilor], grup de luptă format din voluntari islamişti, a căror majoritate fuseseră introduşi în fosta Iugoslavie de Boeingurile Iranair-ului care aterizau regulat la Zagreb, sub pretextul aducerii de ajutoare umanitare şi personal medical în ţară. Iradj Tourabi era un fundamentalist fanatic de cea mai rea categorie. Oamenii săi se stabiliseră în regiunile păduroase ale munţilor Igman.

Prezenţa lui la întâlnire în locul lui Soko era alarmantă. Totuşi, omul avansă fără niciun gest ameninţător, vocea sa era plină de dulceaţă. Într-unul din buzunarele vestei sale largi, undeva în zona coapsei, Djevad reperă un pistol mitralieră Skorpio, cu patul repliat, doar ceva mai mare, decât un pistol obişnuit.

Instinctiv, Djevad îşi duse şi el mâna spre pistolul său SZ 99, dar gestul îi încremeni.

Şase bărboşi în ţinută de camuflaj apărură în spatele lui, vizându-l cu ţevile armelor.

— Nu căuta să te foloseşti de armă, îl avertiză în sârbo-croată Iradj Tourabi.

Djevad simţi un nod în gâtlej, dar apelând la tot sângele rece al golanului care încă era, reuşi să rostească, aproape fără tremur:

— Ce vrei de la mine? Unde e Soko?

Iradj Tourabi nu păru tulburat, îşi dezvălui într-un zâmbet blajin dantura stricată.

— Soko? E aici.

Se întoarse, dând un ordin în persană. Djevad prinse din nou speranţă. Dacă Soko era aici, lucrurile aveau să se lămurească.

Doi bărbaţi apărură, târând după ei un al treilea. Djevad Finci simţi cum i se înfioară carnea. Soko avea mâinile legate la spate şi gleznele împiedicate ca un animal, nu se putea mişca decât cu paşi mici. Figura îi era atât de deformată de lovituri, încât Djevad nu reuşea să-i ghicească direcţia privirii. Soko se opri cu capul plecat. Era complet dezarmat.

Înainte ca Djevad Finci să poată face vreo mişcare, o mână îi smulse pistolul din toc, în timp ce o alta apucă pistolul său mitralieră MP 5 pe care-l lăsase alături, la îndemână, întinzându-l apoi lui Iradj Tourabi, care se prefăcu a examina atent arma.

— Frumoasă armă, remarcă el. Cine ţi-a dat-o, amicii tăi croaţi sau amicii tăi imperialişti?

Djevad Finci încerca cu disperare să nu se lase doborât de panică.

— De ce vă purtaţi aşa cu Soko? protestă el cu toată fermitatea de care mai era capabil. Este un luptător brav.

Omul cu barbă portocalie îi fixă privirea cu un surâs glacial.

— Dar nu i-am făcut cine ştie ce rău. Se vor ocupa sârbii de el.

— Sârbii! bâiguie Djevad stupefiat. Dar…

— Li-l predau într-o oră, la Iliţa preciză suav Iradj Tourabi. Primesc în schimb baterii electrice, ceai, făină. E o afacere bună. Mi-au promis că-l vor castra chiar în seara asta. Putem avea încredere în ei, nu?

Djevad rămase îngheţat: o voce interioară îi şoptea că micuţa sa aventură avea să se sfârşească aici, la Butmir.

Vocea lui Iradj Tourabi i se înfipse în creier ca o săgeată incendiară.

— Sper că ai adus ce i-ai promis lui Soko. Oricum, n-o să-ţi mai folosească la nimic.

Djevad îşi blestemă superficialitatea: ar fi putut foarte bine să ia cu el vreo douăzeci de oameni, care l-ar fi protejat. Era prea târziu pentru regrete. Înfruntă privirea iranianului. Era clar că nu mai ţinea cu trucuri.

— Am totul în maşină, spuse el.

— Bine, adu-l aici! decise Tourabi dezinvolt.

Djevad parcurse ca un cadavru viu cei treizeci de metri care-l despărţeau de maşină. Timpul părea să se fi oprit la Butmir. Muncitorii care turnau beton dispăruseră, fără ca măcar să oprească betoniera, care se învârtea în continuare, zdrăngănind din toate încheieturile. Cele trei femei îşi abandonaseră căldarea cu dulceaţă în grădină. Nici măcar un miliţian local nu se afla în câmpul vizual. Cei şase bărboşi în ţinută de camuflaj păzeau jur-împrejur Mercedesul 4 × 4, barând drumul ce ducea către centrul Butmirului.

Fără ordin de la şeful lor, cele două gorile ale lui Djevad nu

reacţionaseră. Unul dintre ei avea un aruncător de grenade RPG 7 cu trei încărcături de rezervă într-un rucsac de pânză.

Văzându-şi bărbatul, Nahida deschise portiera şi coborî din maşină, ţinându-şi cu o mână pansamentul însângerat.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Iranianul cu barbă portocalie nu se aflase nicio secundă în raza sa vizuală, totuşi expresia de pe faţa lui Djevad o făcea să presimtă ceva în neregulă. Acesta din urmă se forţă să-i surâdă.

— E bine, merge bine totul, afirmă el. În zece minute plecăm, urcă înapoi.

Se mai agăţa încă de speranţa de a-şi salva femeia şi pe cei doi copii. Îndreptându-se către Mercedes, deschise portiera din spate pentru a scoate cele două valize. Imediat, cele două gorile schiţară gestul de a-l ajuta.

— Nu mişcaţi, făcu Djevad. Rămâneţi pe loc.

În jurul Mercedesului oamenii iranianului îl fixau, încordaţi. Să nu provoace un incident. La primul gest suspect, miliţienii iranieni ar fi împroşcat Mercedesul cu gloanţe, omorându-i femeia şi copiii. Porni cu câte o valiză în fiecare mână, rezistând greu tentaţiei de a se întoarce, cu inima zbătându-i-se în piept. Ajuns din nou în interiorul casei distruse, aşeză cele două valize în faţa bărbosului, care-l aştepta impasibil.

— Deschide! aruncă ultimul.

Djevad Finci nu se clinti. Îi revenise calmul, sângele rece.

— Iei tot ce vrei, spuse el, şi faci ce vrei cu mine. Dar îi laşi să plece pe nevastă-mea şi pe copii. Nu ţi-au greşit cu nimic.

Iradj Tourabi nu catadicsi să-i răspundă. Soko dispăruse, dus naiba ştie unde.

— Deschide! repetă iranianul cu barbă portocalie.

Îşi ridică pistolul mitralieră, pe ţeava căruia era montat un dispozitiv silenţios şi îndreptă arma către ţeasta lui Djevad Finci.

— Deschide, câine! repetă el.

Djevad Finci îngenunche simţind că iranianul nu ar fi ezitat să-l împuşte pe loc. Inspiră avid parfumul câmpiei. Încercă să se bucure de fiecare respiraţie, să admire cerul albastru, ştiind că totul avea să se prăvale într-un hău negru. Capacul valizei se ridică încet, lăsând

vederii fişicuri de bancnote albastre: hârtii de o sută de mărci legate cu elastic. Cealaltă valiză conţinea acelaşi lucru. Djevad se ridică, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor.

— Cât e înăuntru? întrebă sec Tourabi.

— Patru milioane de mărci.

— Bine, aprobă iranianul. Te duci şi le pui la loc în maşina ta. După care le spui femeii şi copiilor să vină aici.

Djevad ieşi din nou din casa distrusă, cărând cele două valize. Iranianul îl urma de aproape. Timp de o secundă avu chef să lase valizele jos şi să o ia la fugă. La ce bun? Gloanţele l-ar fi secerat rapid: familia i-ar fi fost masacrată pe loc. Oamenii cu care avea de-a face erau cei care crăpau ochii sârbilor înainte de a-i spinteca. Nu se putea aştepta la milă din partea lor. Ajuns la maşină, deschise portiera din faţă-dreapta şi îi spuse cu un surâs crispat femeii sale:

— Nahida, ia copiii şi intraţi în casă. Vă ajung şi eu din urmă.

Nahida cercetă atentă privirea bărbatului, care în mod evident o evita pe a sa. Se simţi cuprinsă de panică. Prăjina cu barbă portocalie şi aer sălbatic nu-i inspira nimic bun. Tensiunea dintre el şi Djevad era palpabilă. Ieşi cu grijă, ţinându-şi pansamentul, şi deschise portiera din spate ca să poată coborî şi copiii. Aceştia erau singurii care nu simţeau pericolul, fericiţi că în sfârşit se puteau mişca afară.

Cele două gorile, adulmecând criticul situaţiei, se înghesuiseră spate în spate, cu mâinile strânse pe arme, aşteptând un ordin. Cu un nod în stomac, Djevad îşi privi nevasta şi copiii cum intrau în casa dărâmată.

— Bagă valizele în maşină, îi ordonă Iradj Tourabi.

Djevad se supuse, sub privirile neliniştite ale celor două gărzi de corp. Le era atât de frică, încât li se putea simţi mirosul de transpiraţie. Cu un semn uşor din cap Iradj le recomandă să nu mişte. Cei şase din jurul Mercedesului stăteau cu degetul lipit de trăgaci şi erau, oricum, mai numeroşi. Inutil să te laşi masacrat.

Iradj Tourabi se plimba în jurul maşinii, inspectând-o cu tot atât calm cu cât ar fi vizitat o expoziţie. Deschise portiera şoferului şi se întoarse către Djevad:

— Arată-mi cum se porneşte.

Tânărul bosniac trebui să se execute, explicându-i vitezele,

marşarierul, demarajul, tot. Iranianul îl asculta atent. Îl mai întrebă cu o voce calmă:

— Are benzină destulă?

— Da, răspunse Djevad maşinal. Rezervorul e plin şi mai sunt două canistre.

Realiză că i se lipise cămaşa de corp, din cauza sudorii. În liniştea ireală se distingeau doar câteva ciripituri.

— Ce vrei să…? începu el.

— Urmează-mă! ordonă Tourabi, îndreptându-se din nou spre casa în ruine.

Înăuntru, copiii se jucau printre grămezile de moloz. Nahida, albă ca o moartă, cu trăsăturile deformate de suferinţă, se sprijinea de o rămăşiţă de zid. Aţinti o privire disperată către bărbatul ei:

— Mi-e rău! Cât mai trebuie să rămânem aici?!?

Neluând-o în seamă, Iradj Tourabi se postă în faţa lui Djevad şi decretă, cu o voce impunătoare emfatică:

— În numele lui Allah Cel Atotputernic şi Cel Îndurător, îţi cer să te căieşti de trădarea ta murdară. Eşti un nemernic pe pământ şi meriţi o pedeapsă exemplară. Tu, un drept-credincios, ai trădat Războiul Sfânt!

Ochii iranianului aruncau fulgere şi barba-i portocalie îi fremăta de mânie.

Încremenită, Nahida îi privea pe cei doi bărbaţi.

— Pedepseşte-mă, dar lasă-i să plece pe copiii mei şi pe femeia mea. A fost rănită în timpul luptei, imploră Djevad. *Molim! [Dacă eşti atât de bun!]*

Privirea lui Iradj Tourabi deveni şi mai dură.

— Tu îţi meriţi pedeapsa, dar trebuie să-i descurajez pe toţi cei care ar avea chef să te imite.

Se întoarse şi lansă un ordin în persană. Imediat, doi dintre oamenii săi îi apucară pe Zehra şi Azim şi îi târâră afară.

Djevad nu avu cum să intervină. Ţeava unui kalaşnikov i se propti în burtă, împingându-l cu o brutalitate neobişnuită. Căzu la podea, întrebându-se dacă nu avea cumva stomacul găurit. Nahida, în ciuda durerilor atroce, se năpusti pe urmele copiilor săi. Nu ajunse departe. Aproape fără să o privească, Iradj Tourabi îşi smulse pistolul mitralieră din buzunarul vestei şi întinse braţul, ţintind-o pe tânăra

femeie. Se auziră două „plouf!”-uri seci, înăbuşite, şi cele două proiectile ale Skorpio-ului pătrunseră adânc în ceafa Nahidei, totul într-o fracţiune de secundă. Femeia căzu ca un sac, fulgerată. Şocul căderii îi smulse pansamentul facial, descoperind vederii cărnurile sfârtecate şi sângerânde.

Djevad încercă să se ridice. Trei bărboşi îl imobilizară. Urlă:

— Zehra! Azim!

Cei doi copii se întoarseră şi îşi văzură mama întinsă la podea. Porniră în fugă spre ea. Bărboşii îi înconjurară imediat. Îi ridicară în braţe şi porniră spre betoniera părăsită. Djevad Finci începu să strige, disperat:

— Nu! Nu! *Molim! Molim!*

O lovitură cu patul pistolului îi terciui buzele şi îi sparse câţiva dinţi. Pe jumătate leşinat, mai reuşi să emită câteva gâjâieli sfâşietoare, la care ţipetele celor doi copii răspundeau ca un ecou.

Cei care îi cărau în spinare ajunseseră la betonieră. O scară era sprijinită de cuva enormă, plină de beton lichid, care se rotea trasă de un lanţ gros. Bărbosul care-l ţinea pe micul Azim începu să se caţere pe scară. Ajuns în vârf, înşfăcă trupul băieţelului care se zbătea de moarte, înlătură jgheabul pe care se scurgea nisipul şi înfundă capul copilului în betonieră.

Pentru o fracţiune de secundă, Djevad Finci încercă să se convingă că totul era doar un joc sadic. Imediat apoi văzu cum bărbosul împinge cu totul trupul băieţelului în cuva betonierei. Djevad urla din toţi rărunchii, nemaisimţindu-şi propriile dureri. Bărbosul coborî, lăsând locul tovarăşului său, care o ţinea pe Zehra cu o singură mână. Terorizată, fetiţa urmărea spectacolul oribil, atât de şocată, încât nu reuşi să opună pic de rezistenţă atunci când cel care o capturase urcă la rândul său pe scara metalică.

Fără niciun sunet, căpşorul său brunet dispăru în betonul lichid, urmat de trupul său fragil, cu totul. Una din sandăluţe i se desprinse din picior şi căzu pe pământ.

Cuva enormă continua să se rotească, într-o cacofonie de scârţâituri ritmată de horcăielile motorului. Djevad închise ochii, imaginându-şi cele două mici corpuri ale copiilor săi amestecându-se cu lichidul gros şi cenuşiu. Din gâtlejul său porni un urlet atât de puternic încât toţi

cei dimprejur se traseră un pas înapoi. Ca prin ceaţă, tânărul bosniac văzu barba portocalie apropiindu-se de faţa sa şi se năpusti înainte încercând să-l sugrume pe iranian. Dar nu avu timp să apuce grumazul lui Iradj Tourabi. Ţeava pistolului mitralieră Skorpio scuipându-i în faţă o flacără portocalie fu ultima sa imagine pământeană. Timpanele lui nu mai apucară să-i transmită zgomotul împuşcăturii, sufocat de dispozitivul silenţios. Proiectilul îi explodă în arcadă, pătrunzând apoi adânc în creier. Când Djevad se prăvăli la pământ, Tourabi îi mai expedie două gloanţe în ureche. Apoi îl percheziţionă cu grijă, păstrând pentru sine câteva „cărămizi" de mărci şi un paşaport. Se îndreptă apoi spre Mercedesul 4×4, însoţit de unul dintre oamenii săi. Cei doi bodyguarzi ai lui Djevad Finci, înspăimântaţi de moarte, pentru că auziseră totul, stăteau înfipţi unul în celălalt în aceeaşi poziţie, ţinuţi la respect de oamenii lui Tourabi. Acesta din urmă li se adresă pe un ton binevoitor:

— Coborâţi şi urmaţi-mă.

Cei doi tineri bosniaci în haine negre şi cu pistoalele aşezate cuminţi la centură, i se supuseră, urmându-l până în interiorul casei. Se opriră în dreptul cadavrelor şefului lor şi femeii acestuia.

— Djevad Finci a trădat, enunţă Iradj Tourabi pe un ton ce nu admitea contrazicere. A fost pedepsit. Voi nu aveţi nicio vină, de aceea nu veţi păţi nimic. Întoarceţi-vă la Sarajevo şi duceţi mai departe lupta împotriva necredincioşilor. Allah Cel Îndurător vă are în paza lui.

Cel mai dezgheţat dintre cei doi bosniaci, surprins de absenţa copiilor, prinse curaj şi îngăimă:

— Unde sunt copiii?

— Întoarceţi-vă la Sarajevo, repetă iranianul cu barbă portocalie. Fie ca Allah Cel Îndurător să vă dea gândul cel bun în luptă. Dacă veţi cădea în bătălie, vă veţi alătura cohortelor de martiri ai Islamului. Plecaţi!

Bosniacii nu se lăsară rugaţi de două ori. Cu capetele plecate, se îndepărtară fără a privi înapoi. Când ajunseră în mijlocul satului, Iradj Tourabi se postă la volanul Mercedesului şi demară în direcţia satului Sokolovici.

Capitolul II

Malko pătrunse în holul de la *Intercontinental Zagreb* şi privi în jur, căutându-l pe cel cu care avea întâlnire. Nimerise într-un furnicar de funcţionari O.N.U., de militari în uniformele FORPRONU, de oameni de afaceri – mai ales germani – veniţi să înhaţe şi ei o bucăţică din noua republică croată. În afară de aceştia, câţiva bărboşi fără cravată, adânciţi în dezbateri misterioase.

Îşi reperă bărbosul *său,* care tocmai citea *Herald Tribune*, inconfundabil în cămaşa sa havaiană la care-şi asortase o cravată ţipător înflorată. Era David Bruce, şeful biroului C.I.A. pentru Croaţia. La rândul său, acesta din urmă îl zări şi el pe Malko şi se repezi spre el să-l îmbrăţişeze călduros... Cu atâta voioşie încât Malko se întrebă dacă nu avea să urmeze un sărut pe gură, tipic slav.

— Ce plăcere să vă reîntâlnesc! exclamă americanul.

Nu se schimbase deloc într-un an; la fel de exuberant, cu ochii strălucind maliţios, cu o curea de pantaloni care încerca fără succes să-i reţină expansiunea penibilă a burdihanului imens.

— Vă simţiţi bine în continuare la Zagreb? întrebă Malko.

— Veniţi repede, mor de foame, replică David Bruce, împingându-l pe culoarul spre restaurant cu energia unui buldozer. Aveţi mare noroc că mă găsiţi tot pe mine aici, continuă David. Fusesem numit la Bruxelles. Nevastă-mea, care adoră Zagrebul, nu s-a simţit bine acolo. Asta deşi dădeam mereu câte o fuguţă la Paris, naveta Air France-Sabena având nouă zboruri zilnice. Nu i-a plăcut şi, pentru că aici consulatul nostru s-a transformat în ambasadă, am cerut să fiu numit din nou. Asta a însemnat o avansare pe loc şi, pentru că îi cunosc foarte bine pe croaţi, Langley mi-a cerut să pun pe picioare un birou în toată puterea cuvântului. Acum suntem opt. Misiuni nebuneşti, totul e un haos aici, viaţa e încă într-o completă neorânduială.

Zagrebul îşi oblojea încă rănile războiului sârbo-croat. Doar câteva luni mai devreme, aviaţia sârbă bombarda capitala croată.

Se instalară într-un colţ retras al restaurantului, departe de mesele *afaceriştilor*. David Bruce parcurse dintr-o privire lista de vinuri şi comandă un Lagaffelière 1978.

— Pare-se că războiul e cu adevărat pe sfârşite, remarcă

americanul: au început să aibă din nou adevăratele Bordeaux-uri.

La capătul opus al restaurantului se aflau doi bărbaţi cu bărbi negre stufoase, în costume sobre, fără cravată, cu o carafă de apă pe masă. Expansivi ca furunculoza puberală. Vorbeau în şoaptă, aruncând în permanenţă priviri suspicioase împrejur. David Bruce se aplecă spre Malko şi-i spuse:

— Îi vedeţi pe ăia doi de acolo? Cel cu ochelari mici şi rotunzi se numeşte Djemal Latic. E un bosniac fundamentalist care conduce o revistă care apare la Zagreb, *Vocea Musulmanilor*. Proslăveşte transformarea Bosniei-Herţegovina într-o republică islamică fundamentalistă. Cel din faţa lui se numeşte Moshen Hamari. E cel care finanţează revista şi, în acelaşi timp, responsabilul serviciilor iraniene în Croaţia.

— Sunt iranieni aici?

Biroul C.I.A. din Viena îl contactase pe Malko acasă, la castelul Liezen, cerându-i să pornească de urgenţă spre Zagreb. El tocmai se găsea la Paris, într-un weekend de nebunii amoroase cu Alexandra. Profitaseră amândoi pentru a admira în Faoubourg Saint-Antoine noua colecţie creată de Claude Dalie: mobilă Carol al X-lea, din mesteacăn norvegian, aproape alb, pus în valoare de picturi în *trompe-l'oeil*. Alexandra făcuse o pasiune pentru o sofa armonios curbată, care-i stimulase vizibil imaginaţia erotică.

În urma apelului C.I.A. Malko sărise în primul avion Air France. Facturile cheltuielilor i se adunaseră îngrijorător, ca în fiecare an în preajma iernii, şi asta îl determinase să nu refuze. Închiriase un Mercedes cu care nu se oprise decât la Zagreb.

— Sunt ca peste tot unde-i şi un mare rahat, replică David Bruce. Serviciile secrete din Teheran desfăşoară o activitate febrilă în toată lumea în scopul de a propaga ideea de *revoluţie* islamică sau de a comite atentate. S-a dat de urma lor la Buenos Aires, unde au făcut să explodeze ambasada Israelului. În Sudan sunt foarte activi, se folosesc de Khartoum ca bază de plecare pentru a-şi spori influenţa în Africa. Îşi fac de cap în toată lumea. La Berlin au asasinat trei kurzi, la Paris l-au ucis pe Chapour Bakhtiar, în Anglia tot mai încearcă să-l lichideze pe Salman Rushide, autorul *Versetelor satanice*… Dispun de o reţea de agenţi infiltraţi peste tot, în Statele Unite, în Africa, în Europa. Au

bani şi sunt foarte vicleni. În fostele republici sovietice musulmane mişună ca nişte libărci. Şi chiar în Rusia. Îi vezi peste tot, cumpărând arme şi dându-se peste cap să procure material pentru construirea de dispozitive nucleare… Sunt o adevărată molimă! Vă daţi seama că abia aşteptau să dea fuga în ajutorul „fraţilor” lor bosniaci! Perspectiva înfiinţării unei republici islamice în inima Europei îi face să saliveze, întregul etaj doi al acestui hotel e ticsit de ei. În fiecare marţi, un Boeing 747 al Iranair-ului aterizează la Zagreb, spre orele 2 dimineaţa, venind direct de la Teheran. Oficial, transportă ajutoare umanitare – hrană şi medicamente – personal de asistenţă medicală. Încărcătura e preluată pe loc de nişte camioane conduse de voluntarii din Falanga Credincioşilor, brigada internaţională musulmană sponsorizată de Iran, care acţionează în Bosnia centrală, în regiunea Sarajevo. Camioanele astea aleargă până la Rijeka, unde se îmbarcă în „ferry-boat-ul” ce ajunge la Split, de unde îşi continuă drumul spre Konjic sau Travnik. Croaţii pretind că n-au ştiut nimic despre ce transportă aceste camioane până în ziua în care s-au apucat într-o doară să-şi bage nasul într-una din încărcăturile aduse de 747 Iranair. Sacii de făină conţineau exploziv şi, din pretinsele elemente de case prefabricate n-au reuşit să monteze decât mitraliere şi mortiere. Cât despre „infirmieri” ce să vă spun, toţi băieţi unul şi unul, cu cel puţin cinci ani de război la activ. În afară de ăştia mai ajung şi alţii în Bosnia, traversând Sandjak-ul, regiunea musulmană din nordul Muntenegrului.

— Poate nu era chiar indicat să ne întâlnim aici, în acest hotel, remarcă Malko.

— Mai aşteptăm pe cineva, explică americanul. Oricum, ei nu ştiu ce treabă aveţi dumneavoastră aici.

Ospătarul le aşeză în faţă câte un peşte făcut la grătar. David Bruce tocmai îşi înfigea furculiţa în porţia sa când Malko adăugă suav:

— Nici eu nu ştiu, dacă tot veni vorba.

David Bruce rămase cu furculiţa în aer, cu o expresie de dezolare sinceră pe chip.

— Nu vi s-a spus nimic la Viena?

— Nu.

— Doamne, ce căcăcioşi! suspină Bruce. Probabil aţi auzit de

avionul italian doborât acum câteva săptămâni, când se apropia de aeroportul din Sarajevo? Era un aparat al FORPRONU, vopsit în alb, care transporta provizii, era anunţat, aprobat, totul în regulă, zbura pe culoarul aerian rezervat ajutorului umanitar, ştiţi?

— Fireşte, spuse Malko. Dar care-i legătura între accidentul ăsta şi prezenţa mea aici?

Americanul îşi privi cu tristeţe porţia de peşte, care se răcea, şi decise în cele din urmă să se înfrupte din ea. Continuă, totuşi:

— Avionul a fost doborât de o rachetă sol-aer lansată din zona păduroasă a munţilor Igman, la vreo 25 kilometri nord-est de aeroportul din Sarajevo. Mai exact dintr-un loc denumit Tumski-vis. Avem acum certitudinea că racheta – lansată deliberat – era tip Stinger.

Un înger apăru, dar o luă la goană, înspăimântat.

Racheta sol-aer Stinger cu ghidaj infraroşu, de fabricaţie americană, se află în serviciu de vreo zece ani şi este o armă absolut remarcabilă, capabilă să lovească un avion aflat la peste trei mii de metri înălţime. Poate fi lansată de către o singură persoană, cu tragere de la umăr. Complet automatizată, cântăreşte doar 16 kilograme şi de aceea poate fi transportată în zonele cele mai neumblate. Utilizarea de rachete Stinger de către mujahedinii afgani este ceea ce a neutralizat aviaţia sovietică, ţintuind-o la sol, în timpul luptelor din Afganistan. Racheta Stinger răsturnase soarta acelui război. Totuşi, americanii distribuiseră acest tip de *misil* cu mare parcimonie: în mâinile teroriştilor rachetele Stinger puteau deveni nişte argumente devastatoare. Prin ce minune ajunseseră chestiile astea la Sarajevo?

— Sunteţi absolut sigur că este vorba despre o rachetă Stinger? întrebă Malko.

David Bruce scoase un oftat înduioşător. Pentru a-şi întări curajul sorbi dintr-o înghiţitură un pahar cu vin.

— Da! Din păcate, da. Racheta care a doborât avionul italian nu putea să fie decât de unul dintre aceste trei tipuri: Sam 7, sovietică, Sam 16, o versiune modernizată a celei dintâi, sau Stinger. Am analizat în laborator particulele de exploziv prelevate de pe resturile avionului. A reieşit clar că nu poate fi vorba decât de o rachetă Stinger.

— Bine, dar de unde provine? întrebă din nou Malko.

David Bruce îşi împinse farfuria la o parte şi îşi şterse bărbia cu un gest nervos.

— Face parte dintr-un lot livrat chiar de C.I.A. mărturisi el cu un aer jalnic.

Malko tresări puternic.

— Aţi livrat rachete Stinger bosniacilor?

— Bineînţeles că nu! protestă energic americanul. Dar am plasat câteva sute serviciilor secrete pakistaneze pentru ca acestea să le transfere mujahedinilor afgani. Printre cei din urmă erau şi partizanii lui Gulgudin Hekhmatiar, cel mai fundamentalist dintre toţi, cel care asediază în momentul de faţă trupele de partizani ai generalului Massoud, la Kabul. Noi îl suspectam de mai multă vreme că a vândut iranienilor câteva rachete Stinger, pe aur curat. Din momentul în care am căpătat convingerea că avionul italian a fost doborât de o rachetă Stinger, am căutat să aflu cum a putut ajunge aici. Prietenii noştri croaţi au dat şi ei o mână de ajutor. Au arestat unul dintre „infirmierii” iranieni sosiţi de la Teheran şi l-au determinat să vorbească. N-a avut ce face, nu-i convenea să fie hăcuit şi a ciripit totul. S-a petrecut într-adevăr o livrare de rachete Stinger către bosniaci. Mai exact, douăsprezece aduse cu un 747 al Iranair-ului. Nu le-a fost prea greu. Rachetele sunt dispuse în nişte lăzi care conţin fiecare câte un lansator şi muniţie aferentă, un suport demontabil şi trei sisteme declanşare-răcire, care se montează pe lansator. Bateria de declanşare activează încărcătura şi dispozitivul de răcire, care foloseşte argon, e destinat să sensibilizeze celula infraroşie de ghidaj, aducând-o la –80 grade Celsius. Fiecare ladă măsoară 1,60 m în lungime, 40 cm înălţime şi tot atâta în lăţime. Simplu, nu? Ei bine, rachetele au fost predate unui anume Iradj Tourabi, în zona Sarajevo. Un islamist fanatic care conduce Falanga Credincioşilor. Ăsta din urmă, totuşi, n-a fost atât de nebun încât să le păstreze la el, prin urmare, le-a încredinţat brigăzii Sandjak – integralişti şi ăştia, dar bosniaci – făcându-le cadou şi câţiva instructori iranieni care să supravegheze uzul rachetelor. Ei sunt cei care i-au determinat pe musulmanii Sandjak să doboare avionul italian, sub pretextul că transporta muniţie pentru sârbi. În realitate, iranienii aplică politica

lui „mai-rău-de-atât-nu-se-poate”, tactica dezastrului provocat, pentru a-i convinge definitiv pe musulmanii bosniaci că singura soluţie este fundamentalismul integralist şi pentru a-i îndepărta complet de influenţa occidentală. Puţin le pasă acestor capete de lemn că mii de civili mor la Sarajevo: ei au hotărât că Bosnia trebuie să devină o republică islamică fundamentalistă. De altfel, în munţii Igman, locul din care a fost lansată racheta Stinger, se află vreo trei sute de iranieni. Fac instrucţie zilnic. Şeful lor, acest Iradj Tourabi păstrează în permanenţă legătura cu liderul Sandjak, un anume Soko. Cam ăsta-i dosarul pe care l-am alcătuit în urma anchetei.

Malko încerca să priceapă cum stau de fapt, lucrurile.

Sarajevo, capitala Bosniei-Herţegovina cu 400 de mii de locuitori se află sub asediul forţelor sârbe. În jurul oraşului se întinde un *ghiveci* de sate sârbe şi musulmane, care se spintecă voios atunci când au ocazia. Aeroportul e prins ca într-un sandvici între cele două tabere.

— Bine, rezumă el. Exaltaţii ăştia au doborât un avion cu ajutoare umanitare cu o rachetă furnizată de C.I.A. acum câţiva ani luptătorilor din Afganistan. E îngrozitor, totuşi nu dumneavoastră sunteţi direct răspunzător.

David Bruce îşi ridică privirea din farfurie, amărât:

— Comisia de anchetă a trimis un raport secret la O.N.U., în care explica faptul că avionul italian a fost doborât cu o rachetă Stinger şi că după toate probabilităţile, nu este singura scăpată deocamdată de sub control. Pe loc, naţiunile care participă la podul aerian de aprovizionare care asigură supravieţuirea locuitorilor din Sarajevo au hotărât să întrerupă orice transport atâta vreme cât zona va rămâne „poluată”, cum se exprimă militarii. Această hotărâre a fost adoptată acum câteva săptămâni şi, de atunci, foametea a reînceput să facă ravagii în Sarajevo. Astfel, problema devine foarte simplă: ori recuperăm cele 11 rachete Stinger scăpate de sub control şi se poate reconstitui podul aerian, ori nu facem nimic şi cei 400 de mii de locuitori ai Sarajevo-ului vor muri de foame.

*

*   *

Malko cântări câteva clipe această din urmă concluzie înainte de a

întreba:

— Totuşi, dacă nu mă înşel, există un stat bosniac, recunoscut de Naţiunile Unite acum câteva luni. Pe 6 aprilie, nu? Acest stat are un preşedinte şi are un guvern care controlează armata, nu? Oare nu ei ar trebui să recupereze rachetele?

— Teoretic da, admise americanul. Numai că bosniacii refuză să admită că avionul italian a fost doborât de către unii de-ai lor. Sunt obligaţi, deci să nege existenţa acestor rachete. În plus se simt părăsiţi de toată Europa şi nu vor deloc să-şi strice relaţiile cu prietenii lor iranieni. Prin urmare, bosniacii afirmă că avionul a fost doborât de către sârbi, care au lansat un misil Sam 7. În fine, nu sunt foarte convins că preşedintele Izetbegovici, izolat în Sarajevo, reuşeşte să ţină sub control ferm toate grupurile de miliţieni bosniaci. Cum vă spuneam mai devreme, iranienii mizează pe tactica dezastrului total. Cu cât vor fi mai mulţi bosniaci morţi de foame, cu atât mai mult supravieţuitorii vor urî lumea occidentală, aruncându-se disperaţi în braţele „fraţilor" lor.

Părea machiavelic, de o ticăloşie fără seamăn, şi totuşi în perfectă concordanţă cu fanatismul religios al regimului iranian. De-abia ridicat din convalescenţa războiului cu Irak, Iranul fundamentalist încerca totul pentru a redeveni o mare putere şi pentru a-şi spori influenţa în lumea întreagă. Războiul civil iugoslav îi oferea ocazia unică de a aprinde focul islamic purificator în chiar inima Europei.

— Bine, conchise Malko, am priceput. Dacă C.I.A. nu recuperează rachetele, nimeni altcineva nu o va face.

— Preşedintele Bush a semnat o *rezoluţie*, supralicită David Bruce. Domnia sa consideră că din moment ce C.I.A. este cea care a furnizat rachetele serviciilor secrete pakistaneze, tot acestei organizaţii îi revine misiunea de a le recupera pe cele care au ajuns aici. Aflându-se în plină campanie electorală, preşedintele Bush nu are niciun interes ca vreun mărunt ziarist isteţ şi înfometat să scoată la iveală dandanaua rachetelor Stinger din Bosnia. Asta e. Şi eu am rămas cu copilul ăsta în braţe.

David Bruce, vizibil tulburat, îşi cârlionţa barba. Făcu un semn discret ospătarului să reînnoiască provizia de vin.

— Copil pe care îl aruncaţi şi vă aşteptaţi să-l prind eu, observă

Malko cu o undă de sarcasm în glas.

— Nu, nu-i chiar aşa, se împotrivi Bruce. Am făcut deja tot ce s-a putut. Am studiat problema cu prietenii mei croaţi. Nici nu se pune problema unei intervenţii în forţă: ceilalţi, pe stilul lor, ar reuşi să se joace de-a v-aţi ascunselea cu noi timp de secole. De aceea, am luat legătura cu un bosniac din Sarajevo, un anume Djevad Finci, jumătate derbedeu, jumătate erou, care începuse să se cam sature de cea de-a doua întruchipare.

— Aţi fost la Sarajevo?

— Nu. Ne-am întâlnit la Kiseljak, un orăşel controlat de croaţi şi musulmani, la vreo 15 kilometri de Sarajevo. I-am explicat problema, după care a trebuit să aştept un răspuns timp de trei zile într-un hotel împuţit, plin de refugiaţi şi fără apă caldă. Djevad Finci a reapărut şi mi-a propus un târg. Contra sumei de 20 de milioane de mărci se angaja să distrugă pe loc cele unsprezece rachete pe care le localizase. Mai mult, promitea să-mi predea cele treizeci şi trei de sisteme delanşare-răcire, fiecare rachetă Stinger fiind dotată cu trei asemenea sisteme. Asta ne-ar fi dat certitudinea că rachetele sunt total inofensive, chiar dacă el nu reuşea sau ne minţea că le-a distrus.

— Costă ceva-ceva rachetele astea, medită Malko.

David Bruce făcu un gest de neputinţă.

— În genul ăsta de afacere pui şi curul la bătaie, dacă trebuie. Oricum, Finci trebuia să verse o parte din sumă în buzunarul celui care-i aducea rachetele, faimosul Soko.

— Dacă înţeleg eu bine, aţi avut parte de un caz „atipic”… Adică n-aţi recuperat „pocnitorile”.

— Djevad Finci nu a trecut mai departe de satul Butmir din imediata apropiere a aeroportului Sarajevo, mărturisi David Bruce. Au fost descoperite cadavrul lui şi cel al soţiei sale împuşcaţi amândoi. Şi puţin mai târziu, cadavrele celor doi copii – opt şi zece ani – aruncaţi de vii într-o betonieră.

— Doamne, de ce şi copiii? se întrebă Malko, care în ciuda unei vieţi duse pe marginea prăpastiei finale, nu reuşea să se obişnuiască în niciun fel cu ideea de cruzime.

David Bruce clătină din cap.

— Pentru a înspăimânta. Pentru a extirpa oricui ideea de a-l imita

pe Finci. E celebra metodă siriană. Exact ca atunci când au asasinat la Beirut întreaga familie Chamoun. Mesajele de tipul ăsta sunt extrem de convingătoare.

— Şi tipul care trebuie să-i aducă lui Finci rachetele, Soko, a fost şi el împuşcat?

— Până nu demult nu mai ştiam nimic despre el. Vă e clar, Bosnia e departe de Zagreb, serviciile croate sunt de-abia la început şi printre musulmani nu au prea mulţi prieteni. La o adică, iese o bulibăşeală de nedescris. Până mai ieri zic, când minune! Amicul meu, generalul Ante Rosso, şeful trupelor speciale croate, mi-a adus la cunoştinţă că unul dintre ofiţerii săi de contrainformaţii dăduse de urma lui Soko, care ar fi încă în viaţă.

— Nu cumva e chiar el cel care şi-a lichidat clientul?

— Nu ştim nimic. Înainte de a face orice altă încercare de recuperare, ar fi bine să ştim ce s-a întâmplat de fapt.

— Unde poate fi găsit acest Soko? întrebă Malko.

— Generalul nu mi-a putut comunica. Legăturile între Zagreb şi Bosnia funcţionează foarte prost. Dar omul care se află în posesia informaţiei se găseşte la Mostar, un oraş musulman situat la vreo 100 kilometri sud de Sarajevo, pe linia frontului.

— Bineînţeles, e cazul să pornesc spre Mostar.

— Fireşte. Din fericire, nu-i foarte greu de ajuns. Dar de acolo va trebui neapărat să-l găsiţi pe Soko.

— Şi asta e posibil să mă conducă drept la Sarajevo. Dacă am înţeles eu bine.

— De ce credeţi asta?

— De acolo venea Djevad Finci. Acolo s-a perfectat totul, acolo s-au stabilit toate legăturile.

— E corect, dar asta nu vă va pune cine ştie ce probleme.

Malko îl privi pe american, oarecum amuzat. I se vorbea despre accesul în Sarajevo ca despre un weekend în Bahamas.

— Dacă informaţiile mele sunt corecte, remarcă el, Sarajevo se află sub asediu, adică este inaccesibil.

David Bruce nu fu de acord cu obiecţiunea.

— Sarajevo se află într-adevăr sub asediu, dar se poate intra acolo şi se poate ieşi de acolo. Luând asupra dumneavoastră anumite riscuri

şi dându-vă drept ziarist. Nu e prima oară când veţi utiliza această acoperire. Sunteţi în continuare foarte bun amic cu domnul care conduce ziarul *Kurier* din Viena, nu?

— Sigur, recunoscu Malko, dar…

David Bruce privi împrejur. Sala restaurantului era plină ochi.

— Am aranjat totul, continuă americanul. V-am găsit chiar o maşină blindată şi o vestă antiglonţ, m-am gândit că aşa e mai sigur. Masa o luăm aici şi nu altundeva tocmai pentru că trebuie să ne întâlnim cu şefa secţiei de acreditări FORPRONU, Sonja Prescott. Americană de origine croată. Este una dintre *colaboratoarele* noastre vechi, o persoană sigură. În plus, a auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră şi mai ales despre misiunea pe care aţi îndeplinit-o atât de strălucitor la Zagreb. Vă poartă o admiraţie fără margini. Ea este cea care vă va semna o acreditare de presă FORPRONU, care vă va înlesni accesul dincolo de *punctele de control* şi vă va permite să ajungeţi la Sarajevo. Locuieşte la camera 806, chiar aici, şi ni se va alătura foarte curând.

Malko reuşea să fie atent doar pe jumătate. Văzuse la televizor imaginile cumplite din Sarajevo, bombardamentele interminabile, lunetiştii luând în vizor tot ce mişca, oraşul distrus. C.I.A. îl trimitea cu zâmbetul pe buze direct în infern.

David Bruce ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile spuse pe un ton cât mai convingător:

— Nu există nici un alt superagent care să se poată descurca în ţara asta dementă. Dumneavoastră aveţi experienţă. Aţi lucrat şi împotriva iranienilor şi, ce mai, sunteţi cel mai bun. Dacă podul aerian de ajutorare umanitară nu va putea fi reluat, zeci de mii de civili nevinovaţi vor muri de foame şi de frig. Croaţii nu pot rezolva chestiunea. Este un risc nebun să te duci acolo şi aproape moarte curată să încerci să recuperezi rachetele alea. Aveţi o şansă dintr-o sută de reuşită. Dar C.I.A. nu-i poate răspunde preşedintelui Bush că nu a găsit pe nimeni capabil să încerce asta. Timpul ne presează. Fiecare zi care se scurge înseamnă sute de morţi la Sarajevo. Şi se apropie iarna, va fi un coşmar…

Tăcu brusc şi îşi privi ceasul.

— Sonja Prescott ni se va alătura în câteva minute. Ar trebui să

ştim dacă…

Tăcu din nou. Malko îl lăsă o vreme să fiarbă în suc propriu, apoi spuse, pe un ton în care se amestecau deruta şi amuzamentul:

— Chiar vă distrează să intraţi în panică fără motive? Ştiţi foarte bine că mă voi duce la Sarajevo, ba chiar în infern, dacă mi-o veţi cere suficient de politicos. Mai ales că, dacă nu mă înşel eu, asta poate fi de folos unui număr foarte important de persoane.

David Bruce se destinse brusc. Vocea îi era sugrumată de o emoţie sinceră când spuse:

— *My God!* Sunt atât de bucuros! Dacă aţi şti cât sânge rău mi-am făcut în ultimul timp… Aveţi cumva la dumneavoastră fotografii de legitimaţie?

— Da.

— Bun, câştigăm timp. Iată, soseşte Sonja.

Capitolul III

Malko ridică privirea şi observă o jună brunetă, tunsă scurt, cu ochelari de miopie avansată, cu o gură mare şi foarte roşie, îmbrăcată într-o rochie neagră mulată perfect pe corp, cu ciorapi negri şi pantofi cu un toc puţin prea înalt pentru o funcţionară decentă a O.N.U. Ajunsă la masa lor, tânăra îl ignoră deliberat pe David Bruce, întinzându-i lui Malko o mână cu unghii lungi, lăcuite fără fisură, ceea ce dovedea că nu era în niciun caz sclava maşinii de scris.

— Bună ziua, emise ea felin, mângâietor, mă numesc Sonja Prescott. Dumneavoastră sunteţi prinţul Malko Linge, nu-i aşa?

Ochii îi străluceau îndărătul lentilelor groase ale ochelarilor: îl fixau pe Malko cu expresia unui cotoi famelic ce încolţise un şoricel rotofei. Malko se ridică şi se înclină deasupra mâinii întinse, evitând cu greu să strănute din cauza cantităţii de parfum pe care Sonja şi-o administrase excesiv. Probabil ea se scălda în parfum aşa cum alţii o fac în spumă sau în lapte de măgăriţă.

— Luaţi loc, domnişoară Prescott, propuse Malko. Vă aşteptam. Doriţi ceva de băut?

— Un Cointreau. Cu trei cubuleţe de gheaţă.

Domnişoara înconjură masa, permiţându-le celor doi bărbaţi să-i remarce crupa generoasă ale cărei curbe ispititoare nu datorau nimic rochiţei foşnitoare. Alese locul din faţa lui Malko şi se aşeză, picior peste picior, atentă să-şi audă fâşâitul ciorapilor lungi de mătase.

Rosti, cu un glas plin de încântare şi cu privirea înecată în ochii aurii ai lui Malko:

— Am auzit atâtea poveşti despre dumneavoastră! Sunt atât de fericită să vă întâlnesc pe viu!

Privirea femeii era atât de insistentă, încât Malko simţi un fior plăcut cuibărindu-i-se în şira spinării. Pe fruntea Sonjei Prescott era scris, mare, clar: „Ia-mă şi fă ce vrei cu mine!”. Era plăcut şi neaşteptat să-şi descopere o admiratoare tocmai în fundul fostei Iugoslavii… David Bruce turnă din nou în pahare, îşi scărpină gâtlejul şi reluă conversaţia, pe ton scăzut:

— Sonja lucrează de multă vreme pentru noi. Nu e deloc întâmplătoare angajarea ei de către FORPRONU.

C.I.A. avea, se pare încă destule resurse.

— Aveţi fotografii de legitimaţie pentru eliberarea acreditării? îl întrebă Sonja pe Malko.

Malko îi întinse fotografiile şi femeia îşi aruncă o privire mai mult decât lipicioasă asupra lor.

— În mod oficial, sunt corespondentul gazetei *Kurier*, din Viena, simţi Malko nevoia să precizeze.

Sonja aprobă din cap, contemplând pierdută fotografiile. Reluă cu un glas de şcolăriţă:

— Am să păstrez una ca amintire.

Dacă David Bruce nu ar fi fost de faţă, cu siguranţă s-ar fi manifestat mult mai liber. Americanul îşi drese strident glasul, căutând să atenueze erotismul în care alunecase atmosfera conversaţiei, revenind la detalii concrete.

— Sonja are rolul de a vă procura mai mult decât acreditarea FORPRONU, explică el. Dacă ajungeţi la Sarajevo, este neapărat necesar să putem comunica. Reţeaua telefonică nu mai funcţionează acolo, singura modalitate de comunicare o reprezintă aparatura individuală Imarsat, care permite legătura telefonică prin satelit. Aparatura de acest tip se află numai în dotarea marilor agenţii de

presă. Aici devine extrem de utilă Sonja, care are acolo un prieten rus, Ivan Sibirsk, fotograf al agenţiei Reuter. Veţi avea din partea ei o recomandare pentru băiatul ăsta, care vă va facilita accesul la setul său Imarsat. Sigur, totul contra unui bacşiş substanţial. E singura formulă în care putem menţine legătura.

— Bravo! aprecie Malko. Şi mulţumesc, Sonja.

Tânăra cu dioptrii simţi că se topeşte de fericire. Ochii i se lipiseră complet de idolul său. Paharul cu Cointreau zăcea neglijat.

Ferm pe poziţie, David Bruce continuă:

— Dacă totul decurge normal, e foarte posibil să aveţi nevoie de sume importante de bani acolo. Este exclus să le căraţi în buzunar, vi s-ar fura totul la primul *punct de control*. Am pus la cale împreună cu Sonja un sistem bunicel.

— E foarte simplu, explică tânăra. În fiecare dimineaţă eu sunt în sediul FORPRONU, la Iliţa Barracks, în care se află sala de transmisii aeriene ale FORPRONU, pentru personalul căruia există o cursă aeriană cotidiană, Zagreb–Sarajevo. Dacă veţi ajunge în pană de bani, va fi suficient să-l anunţaţi cu o seară înainte pe David, care mă va contacta la rândul său. Voi înmâna banii obţinuţi de la David unuia dintre pasageri. Mă veţi suna şi vă voi comunica numele pasagerului care are suma necesară.

— Nu-i cam riscant? obiectă Malko.

— Nu! Banii vor fi introduşi într-un pachet cu medicamente. E metoda cea mai frecventă. Va fi suficient să preluaţi pachetul de pe aeroportul din Sarajevo.

— Mi se pare un sistem perfect, încuviinţă Malko. Sunteţi extrem de eficace.

Sonja Prescott începu să toarcă de fericire, din cauza complimentului. David Bruce îşi consultă ostentativ ceasul de mână.

— Mai avem încă destule lucruri de pus la punct, remarcă el.

Sonja Prescott se ridică în acelaşi timp cu cei doi, capturând mâna lui Malko în a sa. Prelung.

— Voi depune acreditarea dumneavoastră la hotel, împreună cu numerele mele de telefon, preciză ea. *Good luck!*

Imediat ce Sonja fu suficient de departe, David Bruce spuse, râzând:

— Am crezut că o să vă violeze.

— Aşa se poartă tot timpul?

— La Biroul C.I.A. avea renumele unei nimfomane. Zice-se că s-a lăsat călărită prin mai toate birourile secţiei administrative.

Ajunseră la Buickul lui David Bruce, trecând prin holul din care dispăruseră ca prin farmec toţi bărboşii. Americanul puse în funcţiune dispozitivul de climatizare. Era o căldură animalică la Zagreb.

— Îl vom întâlni pe generalul Ante Rosso, şeful forţelor speciale croate şi interlocutorul meu, explică americanul. Un tip de încredere. O să vă explice unde veţi lua legătura cu omul său din Mostar pentru a reintra pe urmele lui Soko. În orice caz, staţi liniştit, Mostar e un oraş fără probleme. Dar, dacă totul evoluează normal, nu veţi rămâne în Mostar. Va trebui să vă deplasaţi mai departe şi ultima parte a acţiunii va fi cea mai dificilă…

— Sper să nu mă descoperiţi într-o betonieră, făcu sec Malko.

David Bruce râse cam forţat:

— Nu vă fie teamă, acolo aruncă doar copiii!

*

*   *

David Bruce frână în faţa unei clădiri cenuşii uriaşe, cu patru etaje, impunătoare ca o închisoare, care ocupa jumătate din piaţa Kralija Petra Kresimira IV. O placă de marmură purta inscripţia: MINISTARSTVO OBRANE [MINISTERUL DE RĂZBOI].

— Am ajuns, anunţă americanul.

— Ministerul de Război nu mai are sediul în oraşul vechi?

— Nu, s-a mutat aici. E fostul stat major al armatei federale.

Câteva santinele îşi târau nonşalant bocancii în jurul clădirii. Malko şi David o ocoliră, dând colţul spre strada Stanciceva, şi ajunseră în dreptul unei intrări laterale. David Bruce îşi arătă insigna de acreditare HVO şi urcară împreună treptele prăfuite care-i conduseră la etajul întâi al clădirii. Urmară drumul pe un coridor prost luminat, cu tavanul ridicat ca o catedrală, un coridor întrerupt de nenumărate uşi capitonate în piele maro. Tot felul de militari în ţinută de camuflaj se foiau în toate sensurile pe coridoare, aferaţi şi importanţi. Vreo doisprezece ofiţeri ţepeni se-mbulzeau în anticamera generalului Rosso. David Bruce se apropie de urechea secretarei şi îi şopti câteva

cuvinte. Magic, obţinură prioritate.

Ante Rosso, tuns foarte scurt, era îmbrăcat impecabil şi arbora un surâs de play-boy. Mai mult, vorbea germana la perfecţie. Odată făcute prezentările, generalul îl anunţă pe Malko:

— Am pregătit deja o scrisoare pentru maiorul Nedim Pohara. Este cel mai bun ofiţer de informaţii pe care-l am în zonă. Cred că a intrat pe urmele lui Soko…

— Dacă trăieşte, e bine să nu uităm că l-a trădat pe Djevad Finci, observă Malko. S-ar putea să nu fie cea mai fericită relaţie…

Generalul Ante Rosso zâmbi cu subînţeles.

— Nu ştiu nici eu. Legăturile radio şi cele telefonice sunt interceptate de sârbi. Motiv pentru care nu dispun de detalii. Iată scrisoarea dumneavoastră...

Malko puse scrisoarea în buzunar. Nu avea plic. Generalul îi ceru şi el o fotografie de identitate, care dispăru urgent, înhăţată de o secretară, care reveni câteva secunde mai târziu cu un ecuson marcat cu stema Croaţiei. Generalul i-l întinse lui Malko, surâzând din colţul gurii.

— Nu uitaţi să-l faceţi nevăzut când veţi trece prin punctele de control sârbe.

O strângere de mână călduroasă şi din nou coridorul prost luminat.

— Acum mergem să vedeţi maşina blindată, anunţă David Bruce, cu un zâmbet cam forţat.

— Nu-mi pot păstra Mercedesul?

— *Acolo* e mai bine să dispuneţi de o maşină blindată, afirmă americanul. Din cauza mortierelor. A lunetiştilor…

Cinci minute mai târziu, se opriră în parcarea hotelului *Esplanada*, lângă un Opel gri, aparent foarte obişnuit.

— Portierele, podeau şi capota sunt blindate cu kevlar şi plăci de ceramică, îl anunţă americanul pe Malko. A fost fabricată la Budapesta, de către unul dintre furnizorii Mossadului.

Malko se apleca înăuntru şi văzu că oglinda interioară era obturată de o placă neagră kevlar, împiedicând vizibilitatea posterioară. Ciocăni cu verigheta una dintre ferestre. Obţinu un sunet perfect normal.

— Geamurile nu sunt securizate, remarcă Malko.

Încurcat, David Bruce îşi plecă privirea.

— În regim normal, nu, recunoscu el. N-am avut timp suficient. Dar există plăci de kevlar prevăzute pentru fiecare geam şi pentru parbriz, pe care le puteţi monta oricând, dacă e cazul…

Deschise portbagajul, lăsând vederii nişte plăci de kevlar decupate exact pe formele geamurilor de Opel. Malko remarcă imediat orificiile practicate în suporturile portierelor, destinate să primească şuruburile de fixare. O duzină pentru fiecare placă de kevlar. Un scut opac se potrivea perfect pe parbriz, lăsând doar o fantă minusculă celui ce trebuia să conducă Opelul complet blindat.

— Dar n-am cum să văd nimic! exclamă Malko.

Nemaipunând la socoteală faptul că plăcile de kevlar emanau un miros extrem de neplăcut.

— Ba da! Ba da! Rămân retrovizoarele, afirmă şeful biroului C.I.A.

— Hai să le-ncercăm, propuse Malko.

Montară toate plăcile de protecţie pentru geamurile maşinii. Douăzeci de minute mai târziu, Opelul semăna cu un tanc uşor fără turelă… Malko se plasă la volan. Avea senzaţia că s-a băgat într-un submarin.

— E mai bine decât să încasezi un glonţ, îndrăzni Bruce.

— Dar chiar nu puteaţi face rost de o adevărată maşină blindată? se enervă Malko.

David Bruce bolborosi o explicaţie neconvingătoare, povestind ceva despre lipsa de timp, despre preţurile imposibile, despre garanţiile cerute de constructorii ungari, despre Mossad, renumit pentru prudenţă.

— A fost făcută pentru un client al Mossadului… sublinie ironic Malko.

— În orice caz, replică înţepat David Bruce, în portbagaj aveţi o vestă antiglonţ, placată în ceramică şi o cască din kevlar construită pentru armata elveţiană, capabilă să reţină proiectile lansate cu o viteză iniţială de 650 de metri pe secundă.

Malko deschise portbagajul şi remarcă în primul rând existenţa a două canistre pline cu benzină… După toate alea, îl mai transformau şi în bombă pe roţi. Era de ajuns să ajungă un glonţ într-una dintre canistre şi ar fi sărit în aer şi el şi maşina, ca un dop de şampanie…

Închise la loc portbagajul, resemnat. David Bruce îşi mângâia iar barba.

— Acuma, ştiţi şi dumneavoastră cum e. Ai noroc sau nu ai… E mult mai important decât orice blindaj.

Era şi ăsta într-adevăr, un mod de a privi situaţia.

La *Esplanada* se aşezară dinaintea unui Johnnie Walker şi a unei Smirnoff cu lămâie. Erau de stabilit ultimele detalii.

— Cum vom comunica? se interesă Malko.

— Nu vom comunica propriu-zis. În zona în care vă deplasaţi nu funcţionează liniile telefonice. Singura legătură posibilă este, cum v-am spus, Imarsat-ul. E ca şi cum aţi pleca spre o altă planetă.

O tăcere grea se aşternu, întreruptă în cele din urmă de Malko:

— Dacă am calculat eu corect, habar nu aveţi unde se află cele unsprezece rachete Stinger şi nici cum aş putea lua legătura cu cei care le deţin.

— Nu e tocmai corect, corijă americanul. Cum v-am spus deja, am urcat pe fir. Am localizat rachetele şi am găsit şi pe cineva dispus să le recupereze şi să ni le revândă: Djevad Finci.

— Chestie care nu i-a purtat prea mult noroc, observă sec Malko.

— Chiar aşa stând lucrurile, n-avem motive să renunţăm, decise David Bruce. Problema rachetelor Stinger rătăcite în mâinile celor care pun în pericol planeta este crucială. Am trimis de luni de zile o echipă în Afganistan care încearcă să recupereze suta şi ceva de rachete rămase în mâinile lui Gulgudin Hekhmatiar.

— N-am chef să mă eternizez la Sarajevo, zise Malko dur.

— Nici nu vă doresc asta… Dar totul trebuie luat de la început. Adăugaţi la asta constrângerea de timp: dacă nu recuperăm *în timp util* rachetele Stinger, podul aerian riscă să nu mai existe vreodată.

— Înţeleg perfect, totuşi: cum o putem lua de la început?

— Încercând să restabilim contactul cu omul care m-a pus în legătură cu Djevad Finci. Un agent al serviciilor secrete croate. Se numeşte Voican Kordic. Doar că înainte de a vă lansa în acţiunea de recuperare a rachetelor Stinger, trebuie să aflaţi ce s-a petrecut, de fapt. Cine l-a trădat pe Djevad Finci. Singura persoană care ştie ceva despre asta este probabil, Soko.

— Bine, admise Malko. Să zicem că reuşesc să cârpesc această

filieră şi să ajung până la rachete. Ce mai urmează în program?

Câteva secunde îi fură necesare lui David Bruce până a răspunde:

— Toate informaţiile pe care le deţinem lasă de înţeles că rachetele se găsesc acum undeva în munţii Igman. Va trebui să vă adaptaţi circumstanţelor. Ori le distrugeţi pe loc – ceea ce ar fi cel mai sigur – ori reuşiţi să le predaţi FORPRONU. Acoperirea de ziarist pentru *Kurierul* din Viena vă va permite să vă băgaţi nasul peste tot. Instalaţi-vă la *Holiday Inn* în Sarajevo, acolo se află toată lumea importantă. Oricum, e singurul hotel rămas în picioare.

— Totuşi, dacă doriţi atât de mult să recuperaţi rachetele, de ce nu băgaţi mare şi tare, cu o grupă de băieţi antrenaţi pentru asta? De ce mă trimiteţi pe mine să mor ca un fraier?

David Bruce surâse inocent.

— Dar, *pentru numele lui Dumnezeu*, trimit acolo ceea ce am mai bun! Pe dumneavoastră! Dacă aveam la îndemână două mii de puşcaşi marini, n-aş fi fost nevoit să procedez astfel… Dar nu îi am. Deci, va trebui să lucrăm fin. Să negociem, să adoptăm căi clandestine. În acest stil, un singur om poate rezolva lucrurile: dumneavoastră.

Malko nu-i mai răspunse. Învăţase demult că linguşitorii trăiesc pe spezele celor linguşiţi.

— Bine. Fotograful ăla rus de la Reuter îmi va facilita contactul cu dumneavoastră. Unde-l pot găsi pe Voican Kordic?

— Patronează o micuţă cârciumioară pescărească în partea austriacă a oraşului vechi. *Ragusa* se cheamă. Dacă din nefericire relaţia se va dovedi imposibilă, vă rămâne un capăt de parâmă în persoana unui anume Arif Merlin. Cineva care cumpără arme pentru prietenii săi bosniaci de la un armurier din Miami care lucrează pentru Noi. Arif are o grămadă de relaţii şi o vilă superbă, dacă nu cumva i-au distrus-o obuzele sârbe. Îi cunoaşte mai mult ca sigur pe amicii lui Djevad Finci.

— Îl cunoaşteţi personal?

— Nu. Veţi fi primit din partea lui Mike Burns, din Coconut Grove. Aşa va şti că veniţi ca prieten. E foarte interesat să ne acorde un favor, din cauza genului de *business* pe care-l practică. Folosiţi-vă de el cu precauţie. Nu-i pomeniţi o vorbă despre rachete, ar fi capabil să le recupereze şi să le revândă în profit personal celui care oferă mai

mult.

Încă unul din prietenii omenirii…

— Sunteţi absolut sigur că nu mă trimiteţi la Sarajevo pentru ca moartea mea să vă scutească de a-mi plăti o pensie onestă şi meritată? întrebă Malko, sincer, destins.

David Bruce urmări îndelung un tramvai verde care tocmai trecea prin faţa cârciumioarei, bălăngănindu-se şi scârţâind îngrozitor.

— Gândiţi-vă că suntem singurii care se gândesc realmente la ceea ce se întâmplă aici. Acum pe croaţi îi doare undeva de Sarajevo. Acolo sunt musulmani. Din punctul lor de vedere, nişte sub-oameni. Îi urăsc pe sârbi dar au totuşi, ceva în comun cu ei: religia, sunt şi ei şi sârbii creştini. Deci, dacă podul aerian de ajutor umanitar pentru bosniaci îşi reia activitatea sau nu, îi lasă reci. Naţiunile unite sunt legate de mâini şi de picioare din cauză că cei care le reprezintă aici nu sunt dispuşi să recomande implicarea armată efectivă. Dacă locuitorii din Sarajevo vor începe să moară pe capete, ca muştele iarna, preşedintele Bush va trebui să facă ceva, să ia o hotărâre. Cu câteva săptămâni înaintea unor alegeri dificile, nu prea are chef să decidă. Dacă nu hotărăşte nimic şi oamenii din Sarajevo vor muri ca muştele, se va simţi, se va interpreta fără pic de bunăvoinţă… Naţiunile Unite ne-au pus în vedere că atâta vreme cât problema rachetelor Stinger nu va fi rezolvată, nu vor mai ridica în aer nici măcar un zmeu de hârtie. Te-ai fi aşteptat să aibă pe cineva la faţa locului. Aş! Englezii privesc lateral, oriunde nu e în faţă, nemţii se pupă în bot cu croaţii şi îi urăsc pe bosniaci, italienii nu vor să-şi amestece nici măcar degetul mic, de ca şi cum s-ar teme de hoardele de bosniaci care ar invada Veneţia ca să le soarbă de sete laguna, şi din cauza asta preferă să-şi spună că un bosniac mort este un bosniac care nu mai poate vizita nimic… Singurii care mişcă oarecum sunt francezii, care n-au suficiente trupe pe poziţie. Aţi înţeles, cât de cât?

— Perfect, răspunse Malko. Nu ştiu dacă vă amintiţi, mai am încă mult de lucru la aripa de vest a castelului meu din Liezen. Şi vine iarna…

David Bruce ridică din umeri, surâzând amical:

— Malko, pentru dandanaua asta am cont deschis nelimitat. Din ordinul directorului general tot ce le trebuie este semnătura mea pe o

chitanţă. Orice chitanţă. Dacă-mi aduceţi înapoi rachetele alea veţi putea placa în aur curat castelul dumneavoastră de la Liezen.

— Cum adică, să-l îmbrac în aur?

David surâse amărui, ca un diriginte care a hotărât să lase câţiva repetenţi.

— Veţi pleca mâine dimineaţă, spuse el. Spre Split, *prin* Rijeka. Drumul e groaznic, dar asta vă scuteşte să traversaţi Kraina, zona croată ocupată de sârbi. De la Split la Mostar nu veţi avea nicio problemă. Insigna pe care v-a dat-o Rosso vă va ajuta să treceţi de toate barajele. Puneţi-o pe piept alături de cea a O.N.U.

— Sunt complet neînarmat, îi aminti Malko.

David Bruce clătină din cap, înţelegător.

— Asta-i bine dacă vrei să treci fără necazuri de *punctele de control sârbe*. Dacă vă găsesc nebunii ăia măcar cu o praştie, v-au băgat iute la butoi şi, numai ca să deschideţi conversaţia de seară, încep prin a vă smulge ochii. La Sarajevo veţi găsi orice armă vă va fi necesară, fie prin Voican Kordic, fie prin Arif Merlin.

David Bruce se aplecă şi scoase din sacoşa sa un plic mărişor, de culoare maro. Pe care-l puse pe masă.

— Sunt 50 de mii de mărci înăuntru. Mai mult de atât nu aveţi voie să deţineţi în mod oficial. Tot în plic găsiţi şi numerele de telefon de care aţi putea avea nevoie. În locul în care veţi ajunge nu mai există nici bancă, nici cărţi de credit.

— E totuşi posibil ca sârbii să mă recunoască, simţi Malko nevoia să adauge. Orice am spune, aveau legături strânse cu K.G.B.

— Nu vă veţi întâlni cu sârbii decât pentru a trece de *punctele de control*, îi replică David Bruce. Mai ales ca ziarist venit din Austria. Nu vor căuta să afle mai mult. Tot ceea ce îi va interesa va fi să nu fiţi croat sau bosniac. De restul li se rupe. Bun, acum vă las şi mă duc să anunţ la Langley vestea cea mare: S.A.S. se află în drum spre Sarajevo!

La inspiraţie. David Bruce lăsă pe masă cheile Opelului blindat şi-i adresă un zâmbet afectuos lui Malko. Acesta îi răspunse cu aceeaşi monedă, neuitând să adauge:

— Nu credeţi că vestea cea bună ar fi dacă mă mai întorc vreodată de la Sarajevo?

Capitolul IV

Malko se pregătea să coboare la cină, când telefonul roşu, de lângă patul său uriaş, începu să ţârâie uşor.

— Cineva doreşte să vă vorbească, îl anunţă funcţionarul la recepţie.

— Eu sunt, Alteţă, Sonja, se înlănţui vocea de auzul său. Vă aduc imediat acreditarea.

Înainte ca Malko să aibă timp să-i răspundă ceva, Sonja Prescott trântise telefonul în furcă. Şi doar câteva secunde mai târziu tot ea bătea la uşa camerei lui. Malko îi deschise. Purta aceeaşi rochie lipită de formele-i aventuroase, în plus îşi agăţase o poşetă de umăr. Studie rapid camera, de parcă ar fi vrut să se asigure că Malko nu e singur, apoi închise cu grijă uşa, în urma ei. Aproape dintr-o singură mişcare totul. Apoi se lipi de Malko, fără niciun cuvânt. Palmele ei îi cuprinseră ceafa, corpul ei salvat de la înec din parfum se încrustă în cel al lui Malko şi, fără nicio introducere, îl sărută pe Malko, strivindu-l de perete. Nimic de zis, măcar ştia ce voia. Mâinile îi coborâră de la ceafă spre piept, desfăcându-i cămaşa şi provocându-i senzaţii delicioase. Asaltul era atât de brutal şi atât de încărcat de sexualitate, încât Malko luă foc imediat. Îşi plantă palmele pe rotunjimea coapselor tinerei angajate a O.N.U. şi C.I.A., urmărind îndeaproape linia curbelor excitante, descoperind şi agăţându-şi degetele în jartiere. Aplecată deasupra lui, Sonja Prescott îşi frământa limba de a lui, atât de violent încât îi lovea pometţii cu colţurile ochelarilor, frecându-se de el ca o mâţă în călduri. Mâinile ei, cu unghii lungi şi roşii, începură să coboare de pe piept spre mijloc. Ajunse unde trebuie, degetele Sonjei eliberară cu dibăcia unui hoţ de buzunare sexul inflamat al lui Malko.

Apoi, cu un gest absolut natural, Sonja se lăsă în genunchi, pe mocheta moale. Extaziată, îşi introduse în gură „peştişorul” lui Malko. Se concentră asupra obiectului cu tot rafinamentul de care era capabilă, cu răbdare, ritm, dedicaţie şi seriozitate de vestală. Din când în când îşi ridica privirea spre Malko, o privire umedă de fericirea întâlnirii cu o parte a idolului, chiar şi dincolo de dioptrii.

Malko nu reuşea să-şi revină. Asaltul îl luase pe nepregătite, deşi,

nu putea să mintă, simţise un imbold în timpul prânzului.

Sonja Prescott se ridică elegant, cu buzele umede încă şi îşi privi opera cu mândrie:

— Aşează-te pe pat, propuse ea. Arăţi mai bine culcat.

Delicateţe.

Îl întinse pe pat, reluându-şi examenul oral. Malko nu mai rezistă şi trase de rochia neagră, desfăcând-o. Descoperi pentru început nişte jartiere negre, apoi pielea albă a coapselor şi, în cele din urmă, Niagara. Sonja, fără îndoială ca să se distreze, nu purta nimic pe dedesubt. Fremătând la atingerea degetelor lui, Sonja îşi întrerupse lucrarea şi întrebă:

— Unde vrei să termini, sus, în faţă sau în spate?

Malko, care se abţinuse cu greu să nu explodeze până acum în gura ospitalieră, nu ezită decât o fracţiune de secundă. Oglinda şifonierului, care-i reda imaginea unei crupe cambrate, cu pielea întinsă, aşteptând orice lovitură, îl ajută foarte mult în a lua hotărârea finală. Era îngrozitor de excitantă vestala supusă, care-l adusese la limita extazului final în numai zece minute. Dădu la o parte gura care îl conducea încet şi sigur spre orgasm. Sonja se răsuci imediat, verificând dintr-o privire dacă adoptase poziţia corectă, poziţia cerută.

— Aşa, da, îi confirmă Malko.

Se ridică, o apucă de o mână şi o făcu să îngenuncheze pe o sofa uriaşă, cu faţa la spătar şi cu dosul oferindu-i-se. Sonja îi întoarse un surâs provocator, cu buzele mânjite de ruj şi de…

— De ce nu mi-ai răspuns, de ce nu mi-ai spus ce vrei? întrebă ea.

Malko îi ridică rochia deasupra şoldurilor, descoperindu-i fesele superbe, cu pielea foarte albă. Îi fu de ajuns o mişcare decisă ca să pătrundă, adânc, în pântecul fierbinte. Unghiile Sonjei se înfipseră în catifeaua sofalei şi următoarea mişcare o făcu să scoată un sunet, de fapt un suspin sugrumat. Malko, din ce în ce mai calm, se mişca în ea regulat, smulgându-i câte un geamăt la fiecare zvâcnet din şold.

Nu era decât aperitivul. Simţind din nou pişcăturile interioare care anunţau sfârşitul plăcerii, Malko ieşi din blăniţa primitoare şi îşi plasă vârful sexului puţin mai sus, simţind inelul cum palpită, cum îl cheamă să forţeze. Tenace, Sonja îşi desfăcu singură, cu palmele, fesele, invitându-l pe Malko să pătrundă. Malko nu refuză, dar simţi o

oarecare rezistenţă, deşi ştia sigur că Sonja nu avea nimic împotrivă. Uite că din când în când natura nu se lăsa înfrântă. Malko fu nevoit să se arcuiască puternic şi să plonjeze necruţător în deschizătura strâmtă a Sonjei care scoase un strigăt scurt, apoi un fel de mieunătură şi, în cele din urmă, un geamăt prelung de plăcere, care voia să-i transmită că nu avusese nimic împotrivă. Ba din contră. Sonja se întoarse către el şi îi şopti, fermecător:

— Fă tot ce vrei, dacă mă vrei.

Malko nu lăsă invitaţia neonorată. Adoptă ritmul de croazieră, intrând şi ieşind pe toată lungimea. Sonja juisa încontinuu. Când îl simţi că accelerează, îi ceru, dulce:

— Vreau să te văd când termini.

Malko se degajă şi Sonja se răsuci, întinzându-se pe marginea patului, cu rochia ridicată deasupra coapselor, gata oricând pentru reluare. Apoi îşi înălţă picioarele lungi, muiate în negru, aproape de verticală, palpându-şi singură fesele, mângâindu-le, oferindu-i-se din nou. Lui Malko nu-i fu deloc greu să reia de unde întrerupsese. Cu privirea scufundată în cea aurie a lui Malko, Sonja surâdea, satisfăcută. Când simţi că Malko trebuie să termine, undui din coapse, scurt şi precis, în aşa fel încât orgasmul îi cuprinse simultan.

Sonjei îi scăpă un uşor suspin de frustrare atunci când Malko o părăsi, îndreptându-se spre baie. Când reveni, Sonja fuma o ţigară, aşezată în fotoliul în care se lăsase sodomizată. Cu picioarele încrucişate şi cu un aer de cuminţenie perversă.

— Visam demult să mi se întâmple asta, suspină ea. E cea mai frumoasă zi din viaţa mea. S-ar impune o şampanie…

Malko deschise minibarul şi, minune! Descoperi o sticlă de Dom Pérignon. O desfăcu, turnă în pahare şi ciocniră.

— De ce îţi doreai atât de mult să mă întâlneşti? întrebă Malko, oarecum nelămurit.

Sonja făcu o mutrişoară încântătoare.

— Toţi bărbaţii pe care i-am avut la Langley mi-au vorbit despre tine. Devenise o obsesie, visam să te întâlnesc. Uite că şansa a rezolvat totul. Sper că te vei întoarce prin Zagreb.

Extrase un plic din poşetă şi i-l întinse.

— Sunt aici toate telefoanele la care mă poţi găsi, ecusonul de care

ai nevoie şi câteva rânduri pentru prietenul meu de la Reuter, Ivan Sibirsk. Pare morocănos ca un urs, în realitate e foarte simpatic. Oricum, e îndrăgostit de mărci. Trebuie să plec acum, sunt aşteptată jos. Cinez cu un colonel suedez care răspunde de traficul aerian al FORPRONU. Cred că are mare poftă să se culce cu mine.

Exhală fumul de ţigară, se apropie de Malko şi îl sărută uşor pe gură, lipindu-se cu tot trupul de el.

— Nici vorbă să mă spăl până mâine, murmură ea, şi nu-mi pasă dacă miros a sex. Pur şi simplu m-ai sfâşiat, mai am încă senzaţia că mă violezi. E delicios…

Acestea din urmă fiind spuse, dispăru, lăsând în urmă un norişor de parfum… La o eventuală Olimpiadă a Paraşutelor, Sonja Prescott ar fi înhăţat, cu siguranţă, toate medaliile de aur.

Încă nedezmeticit, Malko îşi potrivi ceasul deşteptător pentru dimineaţă, la 6, apoi coborî la cină. A doua zi avea să înceapă adevărata aventură.

*

*   *

Sing, Imoţki, Grude, Listiţa – Malko străbătuse toate orăşelele ce se înşirau după Split, în zona muntoasă bosniacă. Şosele întortocheate şi înguste, desfundate, cu baraje la fiecare zece kilometri, păzite de miliţieni lăieţi, trăsnind a şliboviţă. Din fericire, hârtia cu ştampila Ministerului de Război Croat îl scutea de orice problemă. Călătorea deja de două zile! Şi nu s-ar fi putut spune că avea de parcurs distanţe enorme. De la Zagreb la Sarajevo, în vremuri de pace, nu erau mai mult de 600 de kilometri. Dar, din cauza suprafeţei de 300 de kilometri în lungime ocupată de sârbi în Croaţia, regiunea numită Kraina, era silit să facă un ocol infernal pentru a ajunge la Split, marele port de la Adriatica.

Malko se îndreptase întâi spre Rijeka, pe o şosea chinuită, care şerpuia de parcă ar fi străbătut zona submontană a Bavariei. De acolo, se îmbarcase pe un ferry-boat ce făcea legătura între Rijeka şi Split, 400 de kilometri la sud, în lungul coastei. Drum de o noapte. De la Split la Mostar nu mai erau decât 120 de kilometri, dar drumul se răsucea fără oprire, căţărându-se greoi pe munţii Bosniei, părând a nu

se mai sfârşi vreodată.

Încetul cu încetul, satele îşi schimbaseră înfăţişarea, moscheile începuseră să înlocuiască bisericile. Moschei la fel de urâte ca şi casele pătrăţoase, ridicate de curând, ca şi cum zona ar fi fost populată recent. După Grude, Malko fu nevoit să oprească la un baraj ceva mai special. Cei care îl supravegheau nu mai erau soldaţi, ci o bandă de civili zdrenţăroşi, dintre care câţiva purtau în jurul frunţii o bentiţă cu cei trei crini pe fond albastru, simbolul proaspătului stat bosniac.

Fără să-şi fi dat seama, părăsise Croaţia şi pătrunsese în teritoriul Bosniei-Herţegovina ocupat de armata croată. Nu întâlnise niciun punct de frontieră. Miliţienii bosniaci care păzeau barajul luaseră în seamă ecusonul croat al lui Malko, cu un dispreţ nedisimulat, dar îl lăsară să treacă. Prudent, Malko îşi scoase ecusonul, lăsând la vedere doar însemnele Naţiunilor Unite.

Aici, viaţa părea să se desfăşoare normal, străzile şi pieţele erau animate, terasele cafenelelor pline ochi, chiar şi în satele din zonele montane ceva mai înalte. Lipseau aproape total urmele distrugerii; doar din loc în loc apărea câte o casă arsă în mijlocul unui sat neatins. Mai mult ca sigur, aparţinuse unui sârb alungat. În ambele tabere se practica, pe faţă, „purificarea etnică".

Şoseaua se contorsiona la infinit şi încetul cu încetul se apropia de Mostar. Traversând peisajul somptuos al munţilor pleşuvi, ajunse la un alt baraj bosniac, cu miliţieni mult mai cârcotaşi.

— Încotro? îl somase unul dintre haidamaci, cu un glas din care bunăvoinţa lipsea total.

— La Mostar.

— Fiţi cu mare grijă, sârbii trag asupra oraşului.

Malko porni din nou şi, după o curbă dificilă, descoperi oraşul, cuibărit într-o depresiune stâncoasă: Mostar, mare aglomerare a etniei musulmane din Bosnia. De departe, totul părea liniştit. Mari clădiri moderne, moschei, bulevarde largi şi, în fundal, râul Neretva, care împărţea în două străvechiul cartier otoman.

O serpentină conducea spre baza căldării stâncoase. Opelul lui Malko începu să se hurduce neplăcut. Îi trebuiră câteva clipe ca să realizeze că şoseaua era ferfeniţă de găuri de obuz.

Zece minute mai târziu, intra în Mostar. Era mult mai puţin vesel.

Nici măcar o pisică pe stradă. Baricade cu saci de nisip peste tot. Toate semafoarele întrerupte. Un soldat în ţinută de camuflaj îl somă să se oprească. Malko îl întrebă ce se întâmplă şi soldatul îl lămuri, într-o germană stricată:

— Atenţie mare, acolo se bombardează!

Îi indica o zonă, la vreo sută de metri mai departe, din care se înălţa o coloană de fum gros. Un camion, pe platforma căruia era montat un afet cvadruplu de mitralieră grea, trecu în mare viteză pe lângă ei, evitând la timp un vehicul blindat, verde, cu pneurile explodate şi cu geamurile făcute ţăndări, eşuat în mijlocul drumului. Malko studie împrejurimile şi constată rapid că practic nu exista clădire care să nu fi fost atinsă sau distrusă! Unele prezentau urmele unor lovituri orizontale: deci nu fuseseră atinse de mortiere.

Malko, revenit la volanul Opelului, îşi continuă drumul până în centru, ajungând pe malul râului. Nu avea cum să-l traverseze: toate podurile rutiere fuseseră distruse şi rămăşiţele zăceau pe fundul albiei. Singurul care rezistase era un bătrân pod pietonal construit în secolul al XVI-lea, legând în continuare cele două maluri, în ciuda furiei războinice a celor două tabere. În jurul lui, toate casele zăceau în ruine, turtite de bombardamentele violente.

Un alt soldat apăru şi îi făcu semn să se adăpostească pe o străduţă laterală.

Malko îi ascultă pe loc sfatul. Soldatul o rupea mulţumitor în germană.

— E periculos aici, îi spuse lui Malko. În iulie, sârbii au demolat oraşul cu tunurile de pe tancuri, înainte de a-şi lua tălpăşiţa. Acum bombardează în fiecare zi. Au aruncat în aer toate podurile de peste râu şi stau ascunşi acolo, pe creste.

Îi indică spre est, un pisc rotund şi sterp, periculos de aproape după părerea lui Malko.

Urmă o explozie surdă şi un nor de praf. Apoi încă una şi zgomotul unei lungi rafale de mitralieră grea. Cum bine zisese David Bruce, nu se petrecea mai nimic la Mostar…

— Unde-i cartierul general al armatei croate? întrebă Malko.

Soldatul se chinui să-i explice, semnalându-i zonele prin care era recomandabil să nu treacă… Malko îşi reluă drumul. Aproape nicio

maşină nu circula, iar pietonii se vedeau foarte rar. Centrul fusese distrus sută la sută. Clădiri întregi arseseră complet: o ambulanţă zăcea strivită, cu roţile în aer, fărâmiţată de proiectile. În mod evident, aici se aplicau prevederile Convenţiei de la Geneva într-o interpretare foarte personală… Nu-l opri niciun semafor: oraşul era complet lipsit de energie electrică.

Descoperi cartierul general al armatei croate aproape din întâmplare. Cazarma fusese făcută chisăliţă şi militarii croaţi îşi mutaseră sediul într-o fostă şcoală, izolată în mijlocul unui parc şi protejată cu maldăre de saci cu nisip şi scânduri.

O santinelă cu un aer nepăsător îl conduse într-un birou plin de telefoane, unde fu întâmpinat de o roşcată superbă, cu ochi mari şi verzi, în ţinută de luptă, care i se prezentă drept secretara maiorului Nedim Pohara.

— Maiorul Pohara nu este aici, îi comunică ea după ce citi scrisoarea generalului Rosso.

— Unde se află?

— Într-o misiune, la Grude.

Întârziase doar două ore…

— Şi nu-l putem contacta telefonic?

— Deocamdată telefoanele nu funcţionează, îi explică tânăra luptătoare croată. Sârbii au aruncat în aer centrala, înainte de a se retrage.

— Bine. Am să-l aştept la un hotel.

Roşcata clătină uşor din cap şi îi spuse, scuzându-se.

— Nu mai găsiţi aşa ceva aici. Hotelurile au fost distruse toate de obuze.

Din ce în ce mai bine! Remarcând descurajarea întipărită pe figura lui Malko, căruia i se făcuse o foame nebună şi mai şi părea epuizat, tânăra croată propuse:

— Vă duc eu la câţiva paşi de aici. E o cafenea unde puteţi să beţi ceva şi să-l aşteptaţi pe maior. Trebuie să apară cam într-o oră, înainte să se lase întunericul.

Traversară împreună şoseaua cu două benzi, pustie, intrând pe un drumeag de pământ care se deschidea într-un fel de grădină, mai jos de linia caselor. Acolo era o terasă de mahala, ale cărei mese erau

ocupate de militari în uniforme de camuflaj. Nu puţini cu femeiuşti alături. Un radio miorlăia strident melodii orientale. Atmosfera era mai degrabă destinsă. Malko se aşeză şi comandă o cafea turcească. Secretara maiorului dispăru urgent, făcându-i camaradereşte cu ochiul. Începutul era cum nu se poate mai promiţător…

La fiecare cinci minute, o explozie înfundată cutremura oraşul, dar nimeni în jurul lui nu părea să mai ia asta în seamă.

Era la a treia ceaşcă de cafea când apăru în faţa sa un bărbat tânăr, cu o barbă neagră şi deasă perfect tunsă, încins într-o uniformă de luptă impecabilă. Acesta se apropie de Malko şi cu un surâs de star, i se adresă în engleză, cu o voce blândă:

— Dumneavoastră sunteţi cel care mă caută? Sunt maiorul Nedim Pohara.

Se exprima într-o engleză ireproşabilă, cu un pronunţat accent american şi arăta mai degrabă a actor, decât a războinic feroce. Malko îi înmână scrisoarea generalului Rosso, pe care maiorul o introduse într-un buzunar, scuzându-se printr-un zâmbet:

— O păstrez eu, e mai bine pentru siguranţa dumneavoastră personală.

— Cum aşa?

— Dacă sârbii ar găsi-o asupra dumneavoastră, v-ar împuşca pe loc, ca spion. După ce v-ar castra, în prealabil. Metoda lor preferată. Iar eu le sunt suficient de cunoscut.

Se înnoptase şi maiorul Pohara, privindu-şi ceasul, propuse:

— Probabil sunteţi lihnit. Vă invit să cinăm într-un loc liniştit unde putem conversa pe tema care vă interesează. Aici nu ne aflăm în siguranţă.

Lui Malko nu-i fu foarte clar dacă locul era nesigur din cauza obuzelor sau din cauza spionilor. Câteva clipe mai târziu, se deplasau cu o Jugo oranj, găurită ca o strecurătoare, ale cărei orificii mai largi fuseseră acoperite cu scotch. Judecând după amplasamentul găurilor, fostul proprietar – un sârb – petrecuse la volan câteva ultime momente extrem de neplăcute. Maiorul Pohara conducea în plină viteză pe nişte drumuri înguste, spre vestul oraşului, cu farurile aprinse, salutând *pichetele de baraj* ce le ieşeau în cale, cu un scurt semn din faruri. Descinseră într-un restaurant situat în plină câmpie,

într-o sală aglomerată şi zgomotoasă. Din fericire se găseau şi afară nişte măsuţe, sub o boltă acoperită cu verdeaţă. Se instalară.

Vinul roşu şi salata de roşii cu ceapă sosiră în acelaşi timp. Maiorul Pohara îl studia pe Malko, fără să-şi ascundă curiozitatea.

— Generalul Rosso mi-a explicat în scrisoare de ce vă aflaţi aici. Misiunea dumneavoastră îmi pare dificilă, dacă nu imposibilă. Dar voi face tot ce îmi stă în putinţă să vă ajut.

— Aţi dat de urma lui Soko?

Ofiţerul croat încuviinţă cu o mişcare din cap.

— Da. Ştiu unde se află. Asta să zicem că e vestea bună…

— Şi cea rea? interogă Malko, frustrat de bucuria iniţială.

— E prizonierul sârbilor. Ceea ce înseamnă că în cel mai bun caz s-au mulţumit să-l castreze. Dacă nu, înseamnă că e mort.

Capitolul V

Ambianţa bucolică a umbrarului cu verdeaţă se încărcă instantaneu cu ceva glacial. După ultimele cuvinte, maiorul Pohara începuse să guste din salata de roşii cu ceapă, sorbind cu poftă din vinul roşu de Mostar, greu şi parfumat, soiul care te face să cazi ca lemnul. Urmărindu-l, Malko îşi spuse că n-ar fi fost rău dacă ar fi luat cu el una sau două navete de Bordeaux în portbagajul Opelului.

— De unde aveţi aceste informaţii? întrebă el.

Ofiţerul croat îşi termină porţia de salată înainte de a-i răspunde. Grupuri gălăgioase de soldaţi în uniforme de luptă, înarmaţi până în dinţi, intrau şi ieşeau fără încetare. Tăcerea era întreruptă din când în când de exploziile îndepărtate, undeva la est de Mostar. Probabil distrugând şi ceea ce mai rămăsese din vechiul oraş turc. Asta însă nu părea să-l tulbure în vreun fel pe comeseanul croat.

— Dispunem de anumite legături printre sârbi, explică acesta din urmă cu un vag surâs. Mulţumită Naţiunilor Unite, am câţiva informatori în tabăra lor. În afară de asta, reuşim şi noi să le interceptăm conversaţiile telefonice sau radio. De capturarea lui Soko am avut ştire foarte repede. Rareori le pică în gheare un lider de importanţa lui.

— Aveţi idee cum a ajuns în mâinile lor?

— Da. A fost predat de către un alt şef local, un iranian pe nume Iradj Tourabi, cel care comandă Falanga Credincioşilor. Sârbii l-au primit pe Soko în schimbul unei cantităţi importante de hrană şi baterii electrice. A fost transportat la sediul miliţiei sârbe din Iliţa, în imediată apropiere de Sarajevo. Când au considerat încheiat interogatoriul lui Soko, l-au ascuns într-un adăpost antiatomic, împreună cu alţi prizonieri, în nişte condiţii insuportabile.

Se întrerupse ca să atace porţia copioasă de *mixtgrill* care-i fusese aşezată dinainte.

— E clar, conchise Malko. S-a dus naibii!

Maiorul îi făcu semn, cu gura plină, că nu e chiar aşa. Luă câteva înghiţituri mari de vin şi se explică:

— Cred că voi reuşi să-l recuperez pe Soko mâine sau cel mai târziu poimâine, anunţă el calm.

Malko primi în plex vestea. Întrebă:

— O acţiune de comando?

— O, nici vorbă! Nu suntem dotaţi pentru aşa ceva. Şi nu-s decât prizonieri musulmani pe-aici.

Subînţeles: nu suntem nebuni să riscăm vieţi croate pentru a salva sub-oameni.

— Atunci cum?

— Se comit cu regularitate schimburi de prizonieri, aranjate de o comisie de schimburi de genul ăsta, care e constituită numai din croaţi. În zona asta, aşadar, nu mi-a fost greu să trec pe listă şi numele lui Soko. Sârbii nu s-au opus. Atât doar că au cerut zece de-ai lor pentru Soko.

— Aveţi certitudinea că-l vor preda într-adevăr? insistă Malko, prudent faţă de stilul sârbilor, binecunoscut.

Aventura sa anterioară în fosta Iugoslavie îl învăţase să nu aibă prea mare încredere în nimeni.

— Desigur. Schimbul de prizonieri va avea loc la Pola. După care Soko va fi transferat la Kiseljak.

— Deci, trebuie să ajung la Kiseljak, concluzionă sec Malko.

— Categoric, replică maiorul…

Şi se întrerupse.

O tânără brunetă, în haine de camuflaj, se înfiinţase în dreptul mesei lor. Uluitoare, figura ei cu trăsături ferme şi cam greoaie, se lăsa împărţită perfect între doi ochi migdalaţi, arzători şi o gură roşie, cărnoasă. Era încadrată de doi cercei cu perle grele: părul îi era strâns într-o coadă groasă, strălucitoare. În loc de bocanci, purta pantofi uşori din piele de crocodil. N-aveai cum să-i confunzi naţionalitatea: pe pieptul uriaş cu extremităţi obraznice, avea prins într-un ac ecusonul albastru cu trei crini.

Nedim Pohara se ridică şi o sărută pe amândoi obrajii, cu însufleţire.

— V-o prezint pe Aida, anunţă maiorul. Face parte din brigada bosniacă a colonelului Paşalic. Vorbeşte foarte bine germana. Deşi este musulmană, ne înţelegem foarte bine… Malko Linge este un prieten al generalului Rosso.

Apariţia brunetă se aşeză în capul mesei, între cei doi bărbaţi. Îţi puteai da seama că e amanta maiorului şi numai din felul în care îl privea. Întinse o mână către Malko.

— Sunt încântată să vă cunosc.

Avea o voce guturală, uşor răguşită şi, cu toate că uniforma lăsa să se ghicească foarte puţin din formele trupului său, întreaga-i fiinţă emana senzualitate.

— Aida vă va însoţi până la Kiseljak, anunţă maiorul Pohara. Vă va servi drept interpret şi va obţine sprijinul forţelor noastre armate pentru orice veţi fi având nevoie. Sper că Soko va accepta să vorbească, dacă sârbii nu-i vor fi smuls limba.

— Se întâmplă frecvent?

— Da, se mai întâmplă, confirmă netulburat maiorul croat.

Îşi sfârşiră în trei cina. Vesta din pânză groasă a Aidei lăsa să se întrevadă un piept generos, de piatră. Tânăra musulmană sorbea cot la cot cu maiorul din vinul aspru şi tare, fuma des şi mai mult ca sigur nu avea nimic nici împotriva celorlalte bucurii trupeşti. Nu i s-ar fi putut reproşa excesul de tradiţionalism islamic…

Se făcuse ora 1 dimineaţă şi Nedim Pohara dădu semnalul de plecare. Urcară toţi trei în Jugo-ul oranj.

— Veţi petrece noaptea asta la Aida, decretă el. Hoteluri nu mai există pe-aici. Mâine dimineaţă veţi porni împreună spre Kiseljak.

Traversară din nou oraşul cufundat în întuneric şi tăcere, ce părea izolat complet de restul planetei. Maiorul opri maşina pe o stradă pustie şi, despărţindu-se de Malko, îi strânse mâna cu putere.

— *Good luck!* Vă las pe mâini bune, mai adăugă el, adresându-i tinerei bosniace un surâs şiret.

Aida aprinse o lanternă cu baterii şi îl conduse pe Malko până la o intrare înconjurată de saci cu nisip, în faţa căreia două santinele jucau şah pe o tablă de carton, la lumina unei lămpi cu petrol, cu automatele lăsate la îndemână.

— Ascensorul nu funcţionează, îl anunţă Aida, sec.

Slavă Domnului, nu aveau de urcat decât şaisprezece etaje. După cum urca scările Aida părea să fi practicat ciclismul de performanţă. Malko făcea eforturi ca să ţină pasul cu ea, având de cărat şi un rucsac. Imobilul părea pustiu; câteva apartamente fuseseră devastate total cu obuze şi, în locul lor, găuri uriaşe se căscau în vid. Ajunşi la etajul şaisprezece, Aida îndreptă fasciculul luminos al lanternei către ceea ce avea să fie adăpostul lui pentru noapte: o cameră „mobilată” doar cu o saltea întinsă direct pe podea.

— Aici e, zise ea. Apa curge între 6 şi 7 dimineaţa… Baia e acolo. Să nu te aştepţi la apă caldă.

Malko îşi făcu curaj şi se instală. Baia se compunea dintr-o chiuvetă cu un singur robinet, oglinda fiind plasată exact pe peretele opus.

Era gol până la brâu când tânăra reapăru, dezbrăcată de uniformă, într-un combinezon de bumbac pluşat, perfect mulat pe formele-i apetisante.

— Acoperă-te cu pătura asta, îi spuse ea. Nopţile sunt răcoroase aici.

Cea mai bună pătură ar fi fost chiar ea, gândi Malko. Dar uşa se închise în urma ei şi se aşternu liniştea.

Încă o bună bucată de vreme Malko nu reuşi să adoarmă, chinuit de ipoteza recuperării lui Soko. Ce avea să afle de la acesta?

*

*   *

Drumul suia şi cobora, desfundat şi prăfuit, printre colinele împădurite în mijlocul cărora nu se vedea nicio aşezare. Malko se târa

de vreo jumătate de oră în spatele unui camion-cisternă, fără a reuşi să-l depăşească, într-atât de îngust era drumul. Alături de el, Aida nu scotea o vorbă, îmbrăcată în ţinuta de camuflaj, cu pistolul înfipt în centură. Din când în când, îi dădea câte o indicaţie scurtă. Şoseaua ce lega direct Mostar de Kiseljak era inutilizabilă, din cauza bombardamentelor sârbeşti de la nord de Mostar şi, ceva mai departe, înainte de Sarajevo, din cauza „insulei” sârbeşti de la Iliţa, exact acolo unde Soko se afla captiv.

Aşadar, fuseseră obligaţi să ocolească pe la vest de Mostar, până la Listiţa, urcând un drum de piatră până la Jablaniţa, înainte de a intra pe un alt drum, care tăia zona de pădure oprindu-se direct la Kiseljak, în afara bătăii turnurilor sârbe. Orbit de soare şi de praf, Malko vedea cu greu ce se întâmplă în faţă. Fu nevoit să frâneze violent pentru a evita un convoi de camioane oprite în sens invers, pe marginea drumului. Şoferii acestora, vizibil epuizaţi, înfulecau o gustare săracă, căţăraţi pe capote.

— E un convoi O.N.U., îi explică Aida. Au cărat ajutoare pentru Sarajevo. Dar, într-o lună, asta nu va mai fi posibil din cauza ploii şi a zăpezii.

— Şi ce se va întâmpla cu locuitorii Sarajevo-ului?

Aida suspină descurajată.

— Dacă nu se va relua podul aerian, vor muri de foame. Legătura pe calea ferată e imposibil de restabilit, toate podurile au fost aruncate în aer de sârbi. Ar fi necesare cel puţin şase luni pentru a le putea repara.

Plonjară din nou în norul de praf sclipitor. Urmară încă două ore de şofat în condiţii inumane. În sfârşit, o scurtă fâşie de şosea asfaltată, ce sfârşea în dreptul unui baraj al armatei croate. Din când în când Malko furişa câte o privire spre tânăra bosniacă. Sub tricoul kaki, sânii grei ai acesteia tresăltau la fiecare zdruncinătură.

— Ne apropiem de Kiseljak, anunţă într-un târziu Aida.

Un orăşel musulman situat la numai 20 kilometri de Sarajevo. Din minaretul unei moschei intacte, muezinul chema credincioşii la rugăciune. Vitrinele gemeau de mărfuri, bărbaţii sorbeau cafele turceşti, instalaţi calm pe terase, alţii se învârteau leneş printr-un fel de mic bazar. Niciun semn al războiului. Aida îl ghidă pe Malko până

la un hotel, cocoţat pe vârful unei coline împădurite chiar în centrul târgului: „Dalmaţia”. Nici nu apucară să coboare bine din maşină când o hoardă de copii se năpusti asupra lor, oferindu-se să le care bagajele, chiar şi cei mărunţei.

— Refugiaţi, explică Aida. Vor şi ei să câştige ceva mărunţiş.

Pătrunseră în interiorul hotelului… Minune! Exista curent electric.

Închiriaseră două camere cu legătură între ele. Fără apă caldă, dar nu poţi avea mereu chiar totul.

— Şi acum ce facem? se interesă Malko.

— Trebuie să mă informez, aşteaptă-mă la bar, îi spuse tânăra. Pot să folosesc maşina?

— Bineînţeles.

Îi înmână cheile şi coborî în holul recepţiei, unde se instală în mijlocul grupurilor ce conversau pe ton scăzut. În hotel locuiau cam zece persoane în medie pentru fiecare cameră, majoritatea fiind cei alungaţi din satele lor de către sârbi sau refugiaţii din Sarajevo. Între capitala Bosniei şi Kiseljak se găseau liniile sârbe şi Iliţa.

Aida reveni după două ore.

— Schimbul de prizonieri are loc mâine dimineaţă, la Pola. I-am convins pe croaţi să-l separe pe Soko de ceilalţi prizonieri şi să-l aducă direct la cartierul lor general. Acolo îl vom întâlni. Ne vor anunţa prin telefon când va fi posibil.

Luară masa pe terasa unui bistro situat în apropiere. Ouă şi nişte sandviciuri cu caşcaval delicioase. Aida se înfrupta cu poftă.

— La Mostar nu se mai găseşte nimic de mâncare, se simţi ea datoare să explice. Doar în câteva restaurante foarte scumpe, ca acela în care am cinat ieri.

— Din ce cauză?

— Contrabanda. În Bosnia poţi cumpăra o vacă pentru numai douăzeci de mărci. E de-ajuns să treci frontiera croată şi o poţi revinde cu şase mărci kilogramul, cu un profit enorm.

Mâncară pe săturate. Apoi, profitând de soarele plăcut al după-amiezii, comandară două cafele. Aida nu părea dispusă la confidenţe, epuizată probabil, de călătoria prin munţi. Malko o studia tăcut, fascinat de superba musulmană care şi-ar fi putut vinde farmecele în mare profit, la Zagreb sau la Split.

— Eşti măritată? încercă el.

— Nu. Logodnicul meu a fost ucis în timpul luptelor din iulie. Din cauza asta m-am înrolat. Vreau să ucid cât mai mulţi sârbi.

— Cu ce te ocupai înainte?

— Aveam un magazin de haine. Sârbii mi-au furat totul şi au aruncat magazinul în aer. Am reuşit să salvez câteva lucruri, atât cât să am ce să pun pe mine.

Malko o învălui într-o privire caldă, uşor amuzată: machiajul Aidei era impecabil, gura rujată perfect, sprâncenele subliniate exact atât cât trebuie, mâinile foarte îngrijite şi cu siguranţă, frumoşii pantofi din piele de crocodil nu proveneau dintr-o magazie militară.

— Îţi recâştigi încetul cu încetul, plăcerea de a trăi…

— N-ai încotro. Altfel ajungi la balamuc.

Până a doua zi dimineaţă nu mai aveau nimic special de făcut. Aida mai avea totuşi câteva întâlniri misterioase, astfel încât Malko rămase din nou singur.

Îl căută la telefonul hotelului, pe la şase după-amiază, anunţându-l că va lipsi de la cină.

*

*   *

Aida plecase foarte devreme; voia să fie acolo înainte ca schimbul de prizonieri să aibă loc. Malko ajunsese la a treia cafea turcească – singura băutură disponibilă în barul hotelului – când superba luptătoare bosniacă îşi făcu apariţia, crispată şi nervoasă.

— L-aţi luat în primire? întrebă Malko.

— Da. Dar a trebuit să-l ducem la spital.

— A fost torturat?

— Da. Ticăloşii de sârbi l-au castrat înainte de a ni-l preda. A pierdut foarte mult sânge şi se află în stare de şoc. Nu ştiu dacă e capabil să vorbească. Vrei să încerci, totuşi?

— Categoric. N-am încotro.

Ieşiră. Aida se aşeză la volan şi, zece minute mai târziu, intrară în spitalul protejat de obişnuiţii saci cu nisip, păzit de soldaţii cu figuri plictisite. Aida se lansă într-un dialog vioi, explicând prezenţa lui Malko acolo. În sfârşit, fură acceptaţi înăuntru. Un coridor slab

luminat, la subsol, care degaja mirosul înţepător de anestezice. Peste tot paturi, peste tot răniţi, peste tot suferinţă tăcută sau dialoguri în şoaptă. Şi gemete. Aida împinse uşa salonului cu numărul 9, luminat cât să nu te împiedici de o ferestruică obturată de nişte saci cu nisip.

Bărbatul pe care îl căutau era întins pe un pat îngust. Văzându-i orbitele vineţii, adânci, şi figura scheletică, Malko bănui o clipă că era mort. Observă însă, mâna dreaptă a lui Soko, care tremura ritmic, aproape imperceptibil, întinsă pe lângă corp, pe cearşaf. Tremurul acelei mâini era cutremurător. Pielea gălbejită şi încreţită a feţei, invadată de ţepii negri ai bărbii, părea să acopere doar colţurile unui chip descărnat. O mască anatomică îngrozitoare. Privirea lui Malko încercă să localizeze rana din zona vintrelui. Cearşaful acoperea totul.

— Soko?

Celui întins pe pat îi trebuiră câteva secunde până să reuşească să deschidă ochii. Avea o privire ţeapănă, înceţoşată, cu pupilele micşorate la maximum. Normal, era îmbibat cu morfină. Aida i se aplecă la ureche şi-i vorbi îndelung, în şoaptă:

— I-am spus că nu a scăpat decât datorită ţie. Apoi i-am explicat cine eşti de fapt.

Cu o încetineală exasperantă, Soko deschise ochii, fără a reuşi să scoată vreun sunet. Apoi mâna care nu-i tremura schiţă gestul de a-l saluta pe Malko, revenind moale pe lângă corpul chinuit.

— E foarte slăbit, şopti Aida.

— Spune-i că-l caut pe cel care l-a predat sârbilor, Iradj Tourabi.

În timp ce Aida îi traducea, ochii rănitului se fixară asupra lui Malko. Gura i se mişcă spasmodic, încercând să articuleze câteva sunete.

— Vrea să ştie de ce îl cauţi pe iranian.

— Spune-i că eu sunt cel care trebuie să cumpere rachetele Stinger de la Djevad Finci. Şi că încă le mai vreau.

Aida traduse din nou. Soko îşi coborî pleoapele, extenuat. Malko crezu că nu le va mai deschide vreodată. Dar Soko horcăi către Aida:

— Ce anume vreţi să mai aflaţi?

Aida traduse, ca un robot.

— Exact ce s-a întâmplat.

După o pauză, mutilatul reîncepu să lege cuvinte, cu mare greutate.

Picătură cu picătură, ochii-i păreau să i se umple din nou de viaţă. Aida traducea totul, cuvânt cu cuvânt. Monologul nenorocitului era întrerupt de tăceri lungi sau de grimase de durere insuportabilă. Malko urmărea povestirea încordat.

— Iradj Tourabi e cel care a adus aici rachetele. N-a vrut să le păstreze el. Ni le-a dat nouă, sugerând că am putea doborî cu ele bombardierele sârbilor, Mig-urile şi elicopterele lor. Patru iranieni au rămas cu noi să ne înveţe cum se folosesc rachetele.

Asta se potrivea perfect cu informaţiile lui David Bruce.

— Niciun aparat de-al sârbilor n-a survolat zona, continuă Soko, dar, într-o zi, unul dintre iranieni ne-a spus că deţine o informaţie sigură potrivit căreia un Mig plecat de la baza aeriană din Bihac urma să se strecoare printr-un coridor aerian umanitar. Am trimis în misiune o patrulă, şase oameni de-ai mei şi doi iranieni. La întoarcere mi-au raportat că au doborât un avion civil. Iranienii pretindeau că fusese o eroare, dar locotenentul meu s-a jurat că o făcuseră dinadins.

— Bine, dar în ce scop?

— Mercenarii ăştia se străduiesc să ne convingă că O.N.U. s-a înhăitat cu sârbii, că avioanele care transportă ajutoare umanitare îi aprovizionează cu muniţie pe sârbi şi că, orice ar fi, nu ne putem încrede cu adevărat decât în forţa islamului.

— Şi după aceea?

O tăcere interminabilă. Apoi cu suflul deseori întrerupt, reîncepu bolboroseala lui Soko:

— Apoi mi-am dat seama că rachetele nu ne foloseau la nimic. Aveam nevoie de muniţii pentru brigada mea. Obuze pentru mortiere şi proiectile pentru katiuşe. Când Djevad mi-a propus să-i vând rachetele, am acceptat pe loc. Cu banii de la el reuşeam să-mi aprovizionez brigada cu muniţie pentru iarnă. În dimineaţa zilei în care am fost capturat, plecasem înaintea oamenilor mei şi am fost surprins de Iradj Tourabi şi mercenarii lui. Unul din oamenii mei trădase, un ticălos din Sokolovici, fie ca mânia lui Allah să-l transforme în ţărână!

— Şi cu rachetele ce s-a întâmplat?

— Sunt la ai mei în continuare… Ah! Mi-e rău!

Cu respiraţia tăiată, Malko observă pe cearşaf o pată de sânge care

creştea, undeva în zona pântecului lui Soko. Rana i se deschisese din cauza emoţiei şi Aida se repezi să cheme o infirmieră. Când aceasta sosi, Malko şi Aida fură daţi afară din salon. Malko îşi pierduse tot optimismul. Chiar ajungând la Sarajevo, ar fi fost neputincios… N-avea niciun sens să cadă inutil în mâinile sârbilor. Infirmiera reapăru şi aruncă o frază răstită Aidei. Bosniaca se întoarse către Malko:

— Ţine neapărat să vă mai spună ceva. Dar nu-i mai puneţi întrebări, lăsaţi-l în pace.

Figura lui Soko părea să se fi ascuţit şi mai mult. Dar în adâncul pupilelor îi scânteia ura. Un cuţit cu două lame mortale. O luă la rost pe Aida, monologând prelung, cu disperare, somând-o şi conjurând-o în acelaşi timp.

— Vrea ca tu să-i aduci pe tavă capul lui Iradj Tourabi. Dacă-i promiţi că vei face tot ce-ţi stă în putinţă, e dispus să te ajute.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să îl răzbun, spuse Malko, calm.

Nu-l costa nimic să promită…

Soko reluă dialogul cu Aida, pe care Malko o văzu că scoate dintr-un buzunar al vestei un carnet. Rănitul îl preluă şi mâzgăli cu mari eforturi câteva cuvinte. Apoi rupse foaia şi i-o înmână tinerei musulmane.

— A scris aici câteva vorbe pentru prietenul său cel mai bun, Celo, care comandă acum brigada, în locul lui. E sigur de el, sunt consăteni. Dacă Celo se mai află încă în viaţă, te va ajuta sigur. Trebuie doar să găsim pe cineva de încredere care să-i transmită lui Celo acest mesaj. Soko nu te poate ajuta cu mai mult. E tot ce poate face pentru tine.

Malko băgă într-un buzunar mesajul pentru Celo. Nu se abţinu:

— Cum arată Iradj Tourabi ăsta?

— E unul mare şi chel. Cu o barbă roşcată aprins.

— Şi Celo?

— E scund, voinic, ras în cap şi are o cicatrice în zigzag pe frunte. Niţel cam zărghit.

Ochii lui Soko se închiseră brusc, trupul i se înmuie şi bietul mutilat se prăvăli într-un somn adânc, ajutat de injecţia cu morfină pe care i-o administrase infirmiera. Malko şi Aida părăsiră salonul în vârful picioarelor.

— Eşti mulţumit? îl întrebă Aida.

— Cel puţin ştiu care trebuie să fie următoarea mişcare.

Sarajevo era una dintre cele mai puţin plăcute destinaţii... Dar numai acolo putea găsi pe cineva capabil să intre în legătură cu Celo. Fie prin Voican Kordic, fie prin Arif Merlin.

Aida îşi studie ceasul de mână.

— Acum e prea târziu ca să pleci. E mai bine să treci dimineaţa prin punctele de control sârbeşti. Sunt încă mahmuri şi nimeresc mai greu trăgaciul. Spre după-amiază o iau de la capăt cu şliboviţa, se înfierbântă şi sunt în stare de orice. O să-ţi explic cum trebuie să procedezi.

— Tu... nu vii cu mine? întrebă Malko, foarte serios.

Aida râse din toată inima.

— Glumeşti. O musulmană încercând să treacă de un *baraj* sârbesc! M-ar ucide râzând după un viol în toată regula!

Ajunseseră la hotel şi copiii refugiaţi roiau din nou în jurul maşinii, scheunând ca nişte căţeluşi înfometaţi.

— Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta invitaţia mea la cină, făcu Malko, aţintindu-şi privirea aurie în ochii brunetei. Cu o singură condiţie: în seara asta, fără uniformă.

Aida primi propunerea cu un aer amuzat.

— Fie. Dar nu te aştepta la cine ştie ce...

*

* *

Malko avu senzaţia că visează. Tânăra răpitoare care se postase în faţa lui, cu minijupa şi cizmele lungi, cu coama adunată în creştet şi strânsă cu o panglică albastră, machiată puţin cam tare, n-avea nicio legătură cu războinica de care se despărţise abia acum două ore.

Aida îl învălui într-un surâs fermecător.

— Eşti dezamăgit? E tot ce am mai potrivit.

— Eşti absolut superbă! o asigură Malko. *Just divine!*

Pieptul tinerei bosniace era strâns într-o bluză strâmtă, a cărei deschizătură lăsa vederii un sutien de mătase neagră care-i punea în evidenţă vârfurile sânilor. Colanţii suferiseră mai multe remaiaje, dar când făptura se ridică de pe taburet, mişcându-şi crupa rotundă către ieşire, Malko simţi că ameţeşte. O urmă, întrebându-se ce sârb ar fi

avut curajul să se apropie de o asemenea bombă.

— Câtă dreptate ai! oftă ea. Am impresia că trăiesc o poveste de demult. Aici uiţi că există războiul. Pare ireal, fără obuze, fără *lunetişti*…

— Unde putem lua o cină decentă?

— Ştiu un restaurant la câţiva kilometri de aici. Pe undeva pe lângă depozitele Farmaciştilor Fără Frontiere. E vesel şi serviciul nu-i tocmai rău. Se mănâncă acceptabil.

— Fie, pilotează-mă.

Malko îi simţea parfumul… Avea un chef nebun să se arunce asupra ei şi o anumită strălucire în privirea ei nu părea deloc să-l descurajeze, din contră…

La vreo şase kilometri de oraş era restaurantul, înconjurat de camioanele albe ale Farmaciştilor Fără Frontiere. Vesel, într-adevăr, plin de lume care urmărea ştirile la televizorul cocoţat pe tejgheaua barului. Găsiră un loc ferit de vacarm şi se instalară. Mâncarea era tot ceea ce se putea găsi mai bun acolo şi atunci, adică în vreme de război. Negociind abil, Malko reuşi să obţină în locul inevitabilului vin de Mostar, roşu, greu, indecent, o sticlă de Bordeaux Tertre-Dougay nimerită acolo prin cine ştie ce minune. Aida se înfrupta din toate cu o poftă de zile mari, îmbujorată şi ispititoare ca un fruct copt. Malko o privea sufocat de dorinţă fizică, străduindu-se şi reuşind să uite ce îl aştepta la Sarajevo. Adică persoanele care aruncau copii în betoniere. Sau ceilalţi, care-şi castrau prizonierii. Avea toate motivele să încerce să uite, măcar acum, ce îl aştepta începând de a doua zi.

Rămaseră printre ultimii clienţi care părăsiră stabilimentul. Zece minute mai târziu se aflau din nou la hotel, fără să fi întâlnit pe cineva pe drumul de întoarcere. Cheile fiecăruia aşteptau cuminţi la recepţie. Dar Malko nu avea niciun chef să încheie seara atât de disciplinat. Ocazia i-o oferi, până la urmă, tot ea.

— N-am apucat să-ţi descriu drumul până la Sarajevo, zise Aida, privindu-l direct.

— Ai dreptate, să urcăm, sugeră Malko.

Se aflau acum în camera lui. Se aşezară pe marginile patului dublu, nefiind nici scaune, nici fotolii.

— După ce ieşi din Kiseljak, începu Aida să-i explice, o să dai de un

baraj croat, la vreo trei kilometri. E ultimul de-al nostru. La cinci sute de metri mai departe încep liniile sârbe. Înainte să ajungi la sârbi îţi ascunzi urgent ecusonul croat. Îl arunci, faci ce ştii, nu păstrezi decât însemnele O.N.U. la vedere. Cu astea n-o să ai nicio problemă, trec pe-acolo în fiecare zi o grămadă de ziarişti. După asta va mai trebui să te opreşti neapărat la punctul de control din Iliţa, de unde trebuie să obţii autorizaţie de tranzit. După Iliţa nu mai ai de-a face cu sârbii decât imediat înainte de a intra în Sarajevo. Pericolul adevărat acolo începe. În faţă o să ai *zona nimănui* dintre sârbi şi bosniaci, care trag şi unii şi ceilalţi în tot ce mişcă. Cel mai bine e să virezi rapid spre dreapta, e doar un kilometru până la aeroport… Unde odată ajuns, aştepţi şi încerci să profiţi de protecţia unui vehicul blindat al O.N.U., care te poate escorta până în oraş, la cartierul lor general. Şi după asta, *Inch Allah! [Încrede-te în Dumnezeu!]* Şi mare atenţie la *lunetişti!*

Nu te opri, chiar dacă îţi sparg cauciucurile. Nu te baza pe forţele O.N.U. Nu se vor opri să-ţi dea ajutor dacă eşti rănit în zona nimănui, n-au dreptul.

— Încep să înţeleg de ce nu mă însoţeşti, remarcă Malko, vag ironic.

Chipul Aidei se aprinse subit.

— Nu mă tem de sârbi, lansă ea, ridicându-se brusc. N-am chef să mă sinucid, pur şi simplu.

Stătea la câţiva centimetri de el, îmbujorată de furie. Malko nu se mai putu stăpâni şi o cuprinse în braţe, strivindu-i pieptul provocator şi palpitant de al său. Aida păru mai mult surprinsă decât şocată. Trupul ei nu cedase încă, dar nici nu se împotrivea îmbrăţişării.

— Dă-mi drumul, ceru, fără prea multă convingere.

— Nu acum, mai apucă să-i spună Malko înainte de a-şi lipi buzele flămânde de ale ei.

Aida nu-i întoarse pe loc sărutul. O făcu după câteva clipe, dintr-odată, de ca şi cum un resort intim cedase brusc, fără voia ei. Se înmuie toată şi se prăbuşiră amândoi pe patul care trosni periculos în urma şocului. Aida îl strângea acum violent, cu pântecul lipit de vintrele inflamat al lui Malko. Bluza i se desfăcu aproape singură şi războinica musulmană gemu când simţi palmele lui mângâindu-i sânii.

Malko îşi furişă mâna mult deasupra genunchilor, descoperind că, în partea nevăzută, colanţii erau de-a dreptul ferfeniţă, oferind mângâierilor directe aproape toată suprafaţa coapselor.

Minijupa puţin mai lată decât o centură urcă de la sine. Aida îi muşca limba, îmbrăţişându-l cu sălbăticie. Se rostogoliră amândoi pe podea. Malko o penetră dintr-una, ca un răcan abrutizat, distrugând tot ce mai rămăsese din perechea de colanţi ai Aidei.

Femeia scoase un răcnet de leoaică încolţită şi îşi desfăcu larg coapsele, invitându-l să o posede total, cât mai adânc. Se zvârcoleau pe podea amândoi, ca nişte animale fericite. Malko frământa puternic sânii care-i umpleau palmele, împlântat adânc în ea. Ieşind, intrând, azvârlindu-se înainte şi înapoi cu toată forţa. Aida se agăţa de el ca o înecată, cu genunchii strânşi la piept, părând să nu simtă nicio clipă duritatea podelei. Din colanţii ei nu mai rămăseseră decât nişte fâşii, care-i atârnau în jurul coapselor, făcând-o şi mai atrăgătoare.

Plăcerea îi invada irezistibil vintrele şi Malko explodă cu un strigăt răguşit, prelung, animalic. Unghiile Aidei i se înfipseră în ceafă.

O simţi terminând împreună cu el, coapsele ei zvâcniră violent, cu o forţă ieşită din comun, iar spasmul suprem i se îngemănă cu un oftat greu, sfâşietor, care cerea iertare şi somn. Atât.

*

* *

Era 6 dimineaţa şi se luminase deja de ziuă. Malko deschise ochii. Aida era întinsă lângă el, cu zdrenţele colanţilor pe ea, cu bustul dezgolit şi fusta mini ridicată deasupra coapselor musculoase, învelită doar pe jumătate cu pătura pe care Malko i-o ridică pe umeri. Apoi se strecură în baie şi făcu un duş rece, în lipsă de ceva mai bun. Când reveni, Aida era în picioare, îmbrăcată, dar desculţă, cu ochii încercănaţi. Superbă.

— Trebuie să pleci.

— Asta e ! făcu Malko, sec.

Aida scoase o brăţară de aramă de pe mână şi o petrecu pe mâna lui Malko.

— Asta îţi va aduce noroc. Am primit-o de la un bătrân negustor, în bazarul din Mostar. Prăvălioara lui e singura care n-a fost atinsă de

obuze. Poate-ţi va fi şi ţie de folos…

Se îmbrăţişară cu un amestec de tandreţe şi erotism.

— Păcat că nu poţi veni cu mine…

— Când te întorci, să mă cauţi la Mostar, propuse Aida. Şi acum du-te. *Good luck!*

Se strânseră încă o dată în braţe, apoi Malko coborî.

Şoseaua era pustie, scăldată în lumina unui soare vesel. Conduse fără grabă până la barajul croat, de care trecu în câteva secunde. Pe drum începură să apară şicanele improvizate şi în cele din urmă ajunse la o baracă deasupra căreia flutura drapelul alb-roşu-albastru al Serbiei. Un miliţian sârb ieşi din baracă şi-i făcu semn să oprească.

Aici începea adevărata aventură. Spera din toată inima că brăţara de aramă a Aidei avea să-i fie de folos.

Capitolul VI

— *Good luck!*

Nu era pic de ironie în vocea miliţianului sârb îmbrăcat în uniformă de camuflaj, cu torsul înfăşurat în benzi de mitralieră şi centura atârnând din cauza celor opt grenade ataşate cu sforicele. Îi înmână lui Malko *propysniva [permis de liberă trecere]* şi plonjă la adăpost, în interiorul *punctului de control*, de fapt un container cu mii de găuri mici, întărit de saci cu nisip. Ochiul supărat al unei mitraliere grele MG 42 scruta şoseaua pe care Malko avea s-o urmeze spre Sarajevo. În faţa *punctului de control* o semiremorcă arsă, cu geamurile sparte şi pneurile explodate, servea drept obstacol rutier. Zăcea acolo ca un elefant lovit de trăsnet.

Malko băgă în viteză, apăsă acceleratorul şi ţâşni înainte pe şosea. În faţa lui se întindea un peisaj dezolant, periferia de sud-vest a Sarajevo-ului. Un *no man's land* de obiective industriale dezafectate, plin de clădiri sfărâmate de obuze şi de vehicule calcinate.

La doi kilometri se afla Stup, o zonă pe care şi-o disputau sârbii şi bosniacii.

După încă treizeci de metri, în loc să-şi continue drumul drept spre Sarajevo, viră spre dreapta, îndreptându-se în plină viteză către

aeroportul din Sarajevo, controlat de forţele O.N.U. Şoseaua era absolut pustie, mărginită de carcasele zdrobite ale maşinilor ce nu reuşiseră să treacă prin tirul dezlănţuit al celor două tabere, schelete metalice pe care buldozerele O.N.U. le împingeau zilnic în şanţurile din stânga şi din dreapta şoselei. Cu capul băgat între umeri şi plăcile de kevlar montate pe ferestrele maşinii, Malko trecu pe lângă scheletul unei maşini roşii, cu peste 140 de kilometri pe oră. Ştia că blindajul său nu avea cum să reziste unui proiectil antitanc.

În depărtare se auzi ţăcănitul unei mitraliere grele, urmat imediat de explozia înfundată a unui mortier, în stânga şoselei, şi un fuior gros de fum cenuşiu.

Transportorul blindat vopsit în alb străjuia intrarea în aeroportul Sarajevo şi avu asupra lui Malko efectul apariţiei Maicii Domnului în peştera din Lourdes, în faţa unui credincios fanatic. Malko evită abil obstacolul rutier, pătrunzând în interiorul bazei O.N.U., unde frână şi opri. Clădirile din jur erau şi ele ciuruite de gloanţe, înconjurate de grămezi înalte de saci cu nisip. În apropiere, putrezeau la soare carcasele a trei turboreactoare ale fostei armate aeriene sârbe. Un bărbat cu cască albastră pe cap, ferecat într-o vestă antiglonţ, sări din transportorul blindat şi se apropie surâzând de Malko. Ştia că numai ziariştii se aventurau pe acest drum, în plus Malko avusese grijă să-şi peticească Opelul cu autocolante pe care era scris *Presa*.

— Aţi avut noroc, e o zi ceva mai calmă. Vreţi să ajungeţi în oraş? se interesă militarul, în franceză.

— Da, aşa mi-am propus.

— Bun, aveţi o legătură cu *clădirea* P.T.T. din Sarajevo peste vreo douăzeci de minute. Vă ţineţi lipit de transportor, în lateral. Aşa riscaţi mai puţin. E tot ce putem face pentru dumneavoastră. Pe-aici e bine să te încrezi în mila Domnului.

Din senin, un glonţ şuieră şi ricoşă pe ciment, la câţiva centimetri de el.

— Ticăloşi împuţiţi! explodă subofiţerul francez. Iar o iau de la capăt!

— Asupra cui trag de fapt? A mea, a dumneavoastră?

— Nu se ştie. Vedeţi acolo, în capătul pistei, un sat? Se cheamă Butmir şi e controlat de bosniaci. În capătul opus, spre răsărit, sunt

sârbii. În spatele nostru, către nord, se află satul Dobrinja, sârb doar două treimi. Şi în zona dinspre care veniţi e Iliţa, tot sârb. Se împroaşcă reciproc cu obuze de mortier. Se terciuiesc neîncetat cu tunurile de pe tancuri sau cu mitralierele grele, ca să nu mai vorbim de *lunetişti*… Când trec printr-o pasă proastă, trag şi asupra noastră, pretextând că s-au înşelat, că n-au vrut.

Îl părăsi după aceste ultime precizări, de-a dreptul reconfortante…

*

* *

Douăzeci de minute mai târziu, Malko se lipi cu Opelul blindat în flancul unui transportor alb care urca spre Sarajevo.

Nimeni în jur. Combatanţii se adăposteau invizibili printre ruine, de-o parte şi de cealaltă a şoselei. Rafale scurte izbucneau de peste tot, fără să se ştie cine în cine trăgea. Malko se aştepta dintr-o secundă într-alta să explodeze cu tot cu maşină. Cele cincisprezece minute cât dură drumul i se părură un secol.

În fine, apărură şi câteva semne de viaţă „normală”: autobuze pline de călători, pietoni, case încă întregi. Intrase cu bine în Sarajevo. Transportorul blindat se afundă într-un coridor de sârmă ghimpată, care se deschidea în curtea interioară a celebrei *clădiri* a P.T.T. din Sarajevo, cartierul general al FORPRONU. O construcţie imensă din beton, ciuruită şi ea de gloanţe, înconjurată de spaţii de parcare pline de camioane şi blindate vopsite în alb. Malko îşi continuă drumul înainte, spre est, ţinându-se în urma unui autobuz portocaliu. Se afla în partea de vest a Sarajevo-ului, într-o zonă de mari depozite pisate zilnic de artileria sârbă. Oamenii aşteptau nervoşi autobuzul, alţii se fofilau rapid pe lângă ziduri. Îngrămădiri de lăzi, scânduri, fiare şi pietre se ridicau în fiecare intersecţie. Clădirile sfârtecate de obuze şi caroseriile avariate ale maşinilor părăsite, accentuau impresia dezolantă pe care o degaja întreaga atmosferă a capitalei bosniace.

Trecu pe lângă o clădire care fumega încă. Parcursese deja trei kilometri prin oraş. Evident, nu funcţiona niciun semafor, iar traficul rutier era extrem de rarefiat. Puţinele maşini alergau bezmetice, cuprinse parcă de frenezia vitezei, de ca şi cum prin viteză s-ar fi putut schimba ţinta obuzelor care cădeau întruna asupra oraşului de

luni şi luni în şir.

Se trezi într-o fundătură, fu nevoit să întoarcă şi să vireze spre dreapta, înscriindu-se pe o şosea largă, cu două benzi de circulaţie, absolut pustie. O plăcuţă, rămasă nedoborâtă printr-o minune, indica: *Voivode Radomira Putnika*. Într-o fracţiune de secundă, privirea lui Malko fotografie garniturile de tramvai imobilizate, absenţa totală a pietonilor, ruinele care mărgineau cele două trotuare, maldărele de moloz şi vehiculele distruse sau abandonate. Neliniştit, întoarse capul şi observă, în stânga lui, o femeie, în faţa unui imobil deocamdată cruţat de obuze, care îi făcea semne disperate să se întoarcă din drum. În cele din urmă, femeia mimă gestul aşezării unei arme invizibile la umăr, ochind.

Malko se dumiri: în faţa lui se întindea „Aleea Lunetiştilor”, magistrala rutieră care parcurgea tot oraşul de la est la vest şi care se afla sub focul permanent al sârbilor, care ocupau întreaga zonă colinară din sud!

Intră violent în marşarier şi se opri o sută de metri înapoi, într-o zonă mai puţin periculoasă. Îşi reluă drumul spre nord şi, odată ajuns în dreptul ruinelor gării mari a oraşului, făcu dreapta, intrând într-un labirint de străduţe ferite de raza de foc a trăgătorilor de elită sârbi. Un trecător îi explică într-un amalgam de rusă şi germană, cum poate ajunge la *Holiday Inn*.

— Faceţi prima la dreapta, dar nu mai ocoliţi parcul, o luaţi de-a dreptul, îl traversaţi cât mai rapid ca să ajungeţi la rampa garajului subteran. *Clădirea* albă din Gorbaviţa colcăie de *lunetişti*, care nu stau prea mult pe gânduri.

Îi arătă cu mâna o clădire cu vreo douăzeci de etaje, pe celălalt mal al râului Miljaţka. Malko respectă sfaturile bosniacului şi se năpusti cu toată viteza posibilă pe aleile parcului public, respirând uşurat când Opelul coborî rampa garajului subteran al hotelului *Holiday Inn*. Garajul era plin ochi de automobile blindate, de toate modelele, de la robustul Range Rover la elegantul Ford Sierra cu geamurile groase de şase centimetri. Se dovedea că blindajele nu erau un moft: majoritatea maşinilor aveau urme de proiectile pe caroserie, pe parbriz, pe faruri.

Malko ajunse în holul recepţiei, urcând o scară în spirală. Deşi era încă plină zi, înăuntru domnea o atmosferă crepusculară. *Holiday Inn*

era centrat în jurul unui vast atrium, înalt de zece etaje. Accesul în camere se făcea pe coridoarele ce porneau din holul central. Un fel de cort pictat în dungi albe şi verzi atârna din plafon, deasupra barului, ca un abajur gigantic. Trei dintre cele patru aripi ale hotelului erau nelocuite. Vechea intrare principală, spre sud, era acum baricadată cu scânduri şi saci cu nisip. Normal, dădea spre „Aleea Lunetiştilor". Toată aripa dinspre sud era complet distrusă, camerele fuseseră măcinate de obuze de tanc, rămăseseră doar câţiva pereţi cu găuri imense, îngropaţi în moloz.

Suprafaţa enormă de sticlă ce ar fi oferit, în mod normal, panorama parcului, era placată cu scânduri şi folii groase de carton, lipite între ele cu bandă adezivă neagră. Asta explica clarobscurul ce domnea în marele hol al hotelului.

În spatele barului, Malko zări separeurile, cufundate aproape total în penumbră, ocupate de cupluri ce sorbeau liniştite diverse licori. Câţiva ziarişti zăceau lungiţi în fotoliile uriaşe din mijlocul holului. Se apropie de recepţie, în spatele căreia fusese întinsă o pânză uriaşă pictată cu şase crini pe fond albastru, drapelul republicii bosniace independente. Ceru o cameră.

— Poftiţi, aveţi camera 521, îl anunţă recepţionerul. Mai sus de etajul cinci nu locuieşte nimeni, e foarte periculos. V-am cazat în latura dinspre nord, e cea mai bună poziţie, mă rog, cea mai sigură. Vă costă 80 de dolari pe zi, cu tot cu mesele.

Malko îşi luă cheia. Lângă el se afla macheta unui avion de pasageri al fostelor Linii Aeriene Iugoslave – JAT, pe care fusese lipită o bandă colantă cu inscripţia *Bosnian Airlines*. Era patetic şi înduioşător. Teritoriul Bosniei se reducea acum la câteva fâşii de pământ, izolate unele de altele, din care sârbii şi croaţii făceau tot posibilul să mai smulgă câte o bucată. Dar Bosnia avea, iată, linii aeriene proprii sau cel puţin şi le dorea foarte mult…

— Ascensorul nu funcţionează, îl preveni recepţionerul. N-avem decât un grup electrogen, pentru iluminarea de siguranţă.

— Presupun că nici telefonul…

— Numai pentru Sarajevo, aeroport sau Kiseljak. Dar şi aceste legături sunt adesea întrerupte.

O explozie puternică, foarte apropiată, cutremură zidurile

hotelului. Urmă imediat o a doua. Malko îi aruncă o privire întrebătoare celui de la recepţie.

— Bombardează sediul preşedinţiei, îl informă funcţionarul pe un ton foarte calm. Nu-i prea departe de aici.

O rafală prelungă de mitralieră grea le acoperi dialogul. Preşedinţia riposta.

Schimburile de focuri continuau şi când Malko ajunse în camera sa. Totul se prezenta perfect, cu două excepţii: o spărtură mare în sticla ferestrei, provocată de explozia unui şrapnel, şi lipsa de curent electric. Privind pe fereastră, observă două turnuri de cel puţin treizeci de etaje, calcinate, mutilate de obuze. O coloană de fum negru şi dens se înălţa dinspre ceea ce mai rămăsese din câteva clădiri situate la vreo sută de metri depărtare, dar cerul era de un albastru imaculat.

Nu-i rămânea decât să se pună pe treabă, deci, să-l găsească pe Voican Kordic, omul de legătură al C.I.A., proprietarul restaurantului *Ragusa*, cel care-l pusese pe David Bruce la curent cu afacerea Djevad Finci. Malko încercă să-şi fixeze bine în minte faptul că orice descindere în Sarajevo însemna un risc mortal: ori un obuz, ori un *lunetist*.

*

* *

Bulevardul Marsala-Tita fusese până nu demult inima Sarajevo-ului, un fel de Champs-Élysées local. Astăzi, clădirile sale în stil habsburgic, construite din piatră, erau mai toate lovite de obuze. Majoritatea prăvăliilor erau închise. Vitrinele, înlocuite cu plăci de lemn, carton sau folii de plastic şi întărite de saci cu nisip, semnalau sediile nenumăratelor detaşamente de miliţieni-civili.

Malko intră în viteză pe bulevard, venind dinspre strada Kranjeviţa, după ce fusese obligat să efectueze un S complicat în faţa bulevardului Maxim Gorki, sub tirul direct al *lunetiştilor*. Sigur, locul era oarecum protejat de nişte containere suprapuse, dar sârbii se amuzau ţinând sub foc intersecţia în care se afla o moschee şi, la vreo douăzeci de metri mai departe, sediul preşedinţiei bosniace.

Malko încetini, aflându-se acum în afara pericolului direct.

Trotuarele vechiului cartier austriac fremătau de activitate. Mulţi civili cu câte un kalaşnikov pe braţ, ca şi cum ar fi dus un coş cu merinde… O librărie era încă deschisă şi în dreptul ei se formase o coadă. Se simţea că acest colţ de lume refuză să moară…

Malko se văzu nevoit să se ferească din calea unui Golf roşu, înţesat de civili zdrenţăroşi cu moace penale, înarmaţi până-n dinţi. După încă cinci sute de metri bulevardul se împărţea în două. Secţiunea din stânga, pietonală, era blocată de trei plăci uriaşe de ciment, care împiedicau trecerea maşinilor. Malko parcă pe trotuar şi îşi continuă drumul pe jos, ca toată lumea.

Nicio clădire nu rămăsese neatinsă. Câţiva trecători îl opriră, cerându-i baterii electrice sau filme foto. Femeile se strecurau pe lângă ziduri, grăbite, cu câte o pâine sub braţ, cu capul plecat, tresărind la fiecare bufnitură şi începând să alerge de-a binelea, scâncind şi blestemând.

O femeie stătea în picioare în pragul micului său magazin de modă – singurul deschis pe toată strada – şi îi indică restaurantul *Ragusa*, la câţiva paşi mai încolo. Malko trecu pe lângă câteva buchete de flori ofilite, puse pe locurile unde obuzele uciseseră civilii care stăteau la o coadă, în piaţa cartierului. Şaisprezece morţi şi Dumnezeu mai ştie câţi răniţi grav, câţi invalizi…

Ragusa era un local afumat, întunecos şi arhiplin. O lumânare groasă plantată pe tejghea era unica sursă de lumină. Toate mesele erau ocupate: bărbaţi care discutau aprins, sorbind din paharele mari cu bere… I se adresă barmanului, în germană.

— Voican Kordic, *bitte?*

— *Nicht hier*.

— E în oraş?

Barmanul dădu din umeri, în semn de neputinţă.

— Se poate mânca ceva pe aici? mai întrebă acesta din urmă.

— N-ai ce, nu-i decât bere, făcu barmanul, fără chef. Mai am calmari, când şi când, da' tre' să fii înscris din timp ca să primeşti.

La intrare era o inscripţie de mână: *Restaurant cu specific pescăresc*. Malko ieşi, dezorientat. Fără Kordic nu avea cum să meargă mai departe. În fine, îi mai rămânea celălalt om recomandat de C.I.A., negustorul de arme Arif Merlin. Pe harta de buzunar a Sarajevo-ului

avea notată adresa acestuia, undeva prin cartierul Kosevsko Rado, în apropiere de vechiul stadion olimpic.

*
* *

Miracol! Opelul său încă avea toate cele patru roţi la locul lor! Urcă şi demară. În mulţimea cenuşie şi agitată, Malko remarcă, nu fără plăcere, câteva femei de care ţi se lipeau privirile: elegante, sexy, provocatoare.

Se afundă din nou pe străduţele înguste, escaladând în ralanti colina Crni Vrh. Trecătorii se împuţinau pe măsură ce urca. Foarte aproape, răbufniră câteva focuri de armă. Două capre mestecau apatice iarba prăfuită a unei curţi părăsite. În cele din urmă, descoperi strada Livanjska, într-o zonă în care toate casele se păstraseră intacte. La numărul 7 se găsea o vilă solidă, urâtă şi pătrăţoasă, cu acoperiş de ţiglă roşie, înconjurată de o grădină îngrijită. Un Mercedes cu parbrizul găurit de un glonte era parcat în dreptul intrării.

Apăsă scurt butonul soneriei şi aproape instantaneu apăru din casă un uriaş mustăcios, cu craniul ras complet şi cu un pistol mitralieră în mână… O fiară!

— Arif Merlin? întrebă Malko.

Bruta îl examină îndelung, apoi intră şi reveni imediat, făcându-i semn să îl urmeze. Un brunet de vreo 40 de ani, cu o mustaţă subţire şi freza extrem de aranjată, îi veni în întâmpinare, privindu-l întrebător. Salonul era luminat de o fereastră enormă, acoperită cu bucăţi de hârtie maro. Podeaua era pe de-a-ntregul acoperită cu covoare groase, scumpe. Canapelele de piele şi mobilele lăcuite completau impresia de bogăţie. Într-un colţ, funcţiona fără sonor un televizor Akai uriaş. Asta însemna că Arif Merlin avea propriul său generator de curent electric.

— Sunt un prieten al lui Mike Burns, din Coconut Grave, se recomandă Malko, aşa cum fusese instruit. David Bruce, care se află acum la Zagreb, mi-a sugerat să trec să vă văd.

Bosniacul îl studie atent pe Malko. Cele două amănunte pe care acesta din urmă le strecurase indicau legătura indubitabilă cu C.I.A. Mai mult, în afara câtorva persoane sus-puse din cadrul Companiei,

nimeni nu cunoştea relaţia lui cu Mike Burns.

— Îl cunoaşteţi pe Mike? Ce surpriză plăcută! exclamă Arif Merlin, părând să nu fi remarcat şi numele lui Bruce, şeful biroului din Croaţia.

Părea ciudat să pomeneşti de Florida în locurile astea. Dar Arif Merlin prinsese mesajul din zbor, sută la sută.

Malko se regăsi instalat pe un divan confortabil, cu o ceşcuţă de ceai şi nişte prăjituri dinainte, asaltat de întrebările celui de lângă el. În cele din urmă, Arif Merlin puse punctul pe i, privindu-l pieziş.

— Ce treabă importantă v-a adus în oraşul ăsta muribund?

— E destul de complicat! zise Malko. Presupun că aveţi numeroase relaţii pe-aici.

Gazda sa îi zâmbi modest, cu un licăr feroce în privire.

— Da, şi m-am dovedit util preşedinţiei în repetate rânduri. Eu le-am fabricat toate vestele antiglonţ, toate tocurile de piele pentru arme şi o grămadă de alte accesorii... Cu ajutorul lui Mike am reuşit să introduc în Bosnia material militar în valoare de 50 de milioane de dolari!

Gestul său aneantiză o întreagă armată inamică, invizibilă din păcate.

— Din nefericire, nu am reuşit deocamdată să-mi recuperez garnitura de mobilă pe care am comandat-o la Paris, lui Claude Dalie, când m-am întors de la Miami. Mesteacăn norvegian, stil Carol al X-lea. Până şi preşedintele Izetbegovici ar păli de invidie. Şi lăzile îmi zac pe chei, la Split!

— E foarte neplăcut, într-adevăr, îl compătimi Malko.

— Veniţi să vă arăt atelierele mele, propuse Merlin, încercând să uite de comorile-i inaccesibile pe moment.

În spatele vilei se afla un hangar, săpat în coasta colinei şi protejat de saci cu nisip. Vreo treizeci de femei coseau, decupau şi fasonau folii de kevlar şi bucăţi de pânză groasă verzuie. Altele asamblau *holstere*. Malko se opri în dreptul unei femei care tocmai cosea un toc de pistol din piele de şarpe.

— Asta-i pentru şeful Forţelor speciale, explică Arif Merlin. Mi-e prieten. Dacă aveţi vreodată nevoie de el... Eu îi echipez trupele cu veste şi mi-am zis să-i fac şi un mic cadou.

Intrară într-o cameră iluminată cu becuri colorate, un soi de depozit „rece” în care stăteau atârnate sute de piei de şarpe şi de crocodil.

— Cu asta mă ocupam înainte de război, eram marochinier, explică Merlin. Acum nu mai ai unde să vinzi şi nici cui. Dar se vor întoarce vremurile bune, sunt sigur.

Malko îi răspunse cu un strănut puternic şi reveniră împreună în sufragerie. Nu foarte departe se auzeau răpăiturile unei mitraliere grele. Arif Merlin se strâmbă a dezgust.

— Sunt absolut nebuni! Aţi văzut cum arăta oraşul? N-a rămas aproape nimic în picioare. Şi măcar de-am avea şi noi tunuri cu care să le răspundem! îşi frământă el mâinile, neputincios. Bine. Cu ce vă pot fi de ajutor?

— Îl cunoaşteţi pe Voican Kordic, patronul barului *Ragusa?*

Un zâmbet ironic înflori pe faţa interlocutorului său.

— Nu-i rău, v-aţi făcut deja relaţii!

— Îl cunoaşteţi?

— Sigur că da. Am pus la cale câteva afaceri împreună. El a înfiinţat o mică filieră care aprovizionează oraşul cu diverse produse, trecându-le peste liniile sârbe şi revânzându-le prietenilor săi în negru…

— Cine adică?

— Oamenii lui Djevad Finci. Nişte băieţi care jefuiesc fără nicio jenă, tot un drac! Cine mai are curajul să se plângă? Dar ce treabă aveţi cu Voican?

— Am nevoie de o informaţie. Dar nu-l găsesc.

— Nu se lasă găsit de oamenii pe care nu-i cunoaşte. Staţi puţin.

Ridică receptorul telefonului şi formă un număr. Malko îl urmări în timp ce conversă, calm, cu două persoane la rând. Când reaşeză receptorul în furcă, Arif arboră un zâmbet larg.

— În seara asta, pe la 7, la hotelul *Beograd*. Nu folosiţi intrarea dinspre Slobodana-Principa, ci pe cea dinspre Marsala-Tita, la numărul 24. Traversaţi curtea în care se găseşte barul *Stefane*, apoi treceţi pe sub o arcadă şi pătrundeţi în sala de mese a hotelului. Întrebaţi orice chelner de Voican, e foarte cunoscut acolo.

— Mulţumesc.

Bosniacul avu un surâs cu subînţeles.

— O să-mi mulţumiţi când veţi ieşi din Sarajevo pe propriile picioare… E bine să vă păziţi nu numai de sârbi. Colcăie de indivizi care încearcă să facă avere cu un automat şi un ecuson. I-aţi întâlnit pe tipii care aleargă în nişte Golfuri roşii, arătându-şi insignele din piept cu *Policija?*

— Da, ne-am încrucişat când veneam încoace.

— Sunt răufăcători, chiar dacă poartă insignele de poliţişti. Îşi fac de cap prin tot oraşul, nimeni n-are ce să le facă. Opresc lumea noaptea pe stradă şi jefuiesc tot, haine, benzină, parale. Dacă deschide cineva gura, e împuşcat pe loc şi se pune asta pe seama *lunetiştilor* sârbi. La treizeci de morţi pe zi, din cauza obuzelor şi a gloanţelor rătăcite, cui să-i mai pese?

Malko se ridică.

— Încă o rugăminte. Nu aveţi cumva o armă de împrumut?

Arif Merlin se însufleţi brusc.

— Ba bine că nu!

Aruncă un ordin uneia dintre gărzile sale de corp, care dispăru pentru câteva secunde şi reveni cu o cutie de carton voluminoasă.

Bosniacul deschise cutia şi scoase dinăuntru o armă ciudată. Era un pistol mitralieră, de dimensiuni similare unui MP5, care avea însă instalat deasupra ţevii un încărcător rotund cât un Camembert, din plastic transparent, care conţinea probabil cel puţin 120 de cartuşe. Arif Merlin îi întinse scula.

— În caz de întâlniri neplăcute… E ultima minune a cehilor: se cheamă MGV 176. Scuipă 150 de găluşte cât ai clipi din ochi. Face zob orice. A fost încercat pe nişte berbecuţi din care n-au rămas nici măcar arşicele. Vi-l dau împreună cu patru încărcătoare. E bine să-l păstraţi în cutia lui, dar la îndemână. Cu chestia asta n-aveţi de ce să vă temeţi de falşii poliţişti şi nici de altcineva.

Uriaşul ras în cap îi duse arma până la maşină. Malko sui şi ascunse cutia sub bancheta din spate.

Arif îi strânse mâna cu putere.

— *Good luck!*

Era clar cea mai în vogă formulă de politeţe la Sarajevo.

— Dacă se îngroaşă gluma, căutaţi-mă. Am un prieten care v-ar

putea fi la o adică extrem de util: Dragan Vikic se numeşte şi este şeful Forţelor speciale din cadrul poliţiei.

*
* *

Malko rula din nou către centru. Un fuior de fum negru se înălţa dintr-un zgârie-nori din cartierul Novo Sarajevo. Trecu prin faţa spitalului francez, care nu mai avea nicio fereastră întreagă, fuseseră distruse toate, meticulos, cu tunurile de pe tancuri. Era puţin înainte de patru după-amiaza şi străzile erau deja pustii. Seara se lăsa cam pe la şase şi jumătate. Când ajunse iarăşi în garajul subteran al hotelului *Holiday Inn*, după manevra prin parc deja cunoscută, paznicul garajului se oferi:

— Pot s-o garez eu. Nu mai ieşiţi în seara asta?

— Ba da, pe la şapte, spuse Malko.

Bosniacul clătină din cap.

— E pericol, pericol mare. Să fiţi cu mare grijă.

Malko nu-i răspunse. N-avea încotro, dacă rata contactul cu Voican Kordic nu-i rămânea decât s-o şteargă din Sarajevo. Cu coada între picioare.

Capitolul VII

O piticanie cu o pălărie moale uriaşă şi un kalaşnikov la fel de înalt ca el stătea de pază la arcada intrării din Marsala-Tita 24. Sprijinit de zid, lângă el, un bărbos cu un pistol urât la centură îl urmări pe Malko cu o privire suspicioasă când acesta străbătu intrândul ce se deschidea într-o curte mare, în care erau parcate mai multe maşini. În fund, spre stânga, era barul *Stefane*, a cărui terasă colcăia de lume dubioasă. Civili cu moace periculoase, zdrenţăroşi şi neraşi, unii în uniforme de camuflaj, toţi înarmaţi până-n dinţi. Picoliţe în mini, machiate strident şi deloc speriate circulau pe la mese.

Malko traversă curtea, apoi trecu pe sub o altă arcadă şi intră într-o a doua curte, cufundată în întuneric. Lumina lanternei îi descoperi pământul răvăşit plin de moloz şi rămăşiţe de fier îndoit.

După căderea nopţii, Sarajevo devenea şi mai sinistru. Din cauza absenţei electricităţii clădirile semănau cu nişte stânci uriaşe. Avusese impresia că trecea printr-un oraş abandonat, lovit de o catastrofă naturală. Niciun pieton: câteva maşini alergând bezmetic, cu farurile stinse. Miliţienii pretindeau că grupurile de comando sârbe profitau de obscuritate pentru a se infiltra în oraş şi pentru a deschide focul asupra a tot ce mişcă.

Lui Malko îi fuseseră suficiente câteva ore pentru a deprinde reflexele indispensabile de vigilenţă în contextul acestui război civil dement, în care moartea putea ţâşni de oriunde, oricând şi oricum. Trebuia să fii tot timpul cu toate simţurile încordate, pe fază.

Prudent, Malko îşi parcase maşina chiar în faţa intrării, pe Marsala-Tita. Noaptea, doar ziariştii se aventurau de unii singuri prin Sarajevo. După ora patru după-amiaza, localnicii nu mai mişcau din case. De săptămâni bune nu mai aveau nici apă, nici gaze, nici curent electric, nici încălzire centrală. Se culcau pe la şase. Ce să faci, unde să te duci? Nu mai existau nici cinematografe, nici teatre, nici taxiuri şi nici restaurante. Iar *lunetiştii* sârbi pândeau 24 de ore din 24, lucrând noaptea cu dispozitivele de infraroşii.

Malko păşea cu atenţie printre gunoaie când o voce îi ajunse din spate:

— *Gospodin! [Domnule!]*

Se răsuci şi se trezi în faţa unui tânăr cu o coamă blondă de Crist atoateiertător. Îl studie rapid: bărbia pătrată şi nerasă, privirea şireată, cămaşa şi pantalonii de piele cam largi pentru talia lui şi centura în care stătea înfipt inevitabilul pistol, contraziceau vehement imaginea sfinţeniei.

— *May I help you? [Vă pot ajuta?]* i se adresă tânărul.

Malko îi zâmbi, prudent şi distant

— *No; I don't think so. [Nu; Nu cred acest lucru.]*

Necunoscutul blond nu se descurajă. Îi întinse mâna.

— Mă numesc James! Sunt american, de origine bosniacă, sunt aici ca să-mi apăr ţara. Sunteţi ziarist?

— Da.

— La ce ziar?

— La *Kurier* din Viena.

— Vă invit să beţi un pahar cu noi.

— Mi-e imposibil: am o întâlnire la *Beograd*.

— Cu nişte refugiaţi?

— Exact.

James nu mai insistă.

— O.K.! Când terminaţi, treceţi să mă vedeţi. Sunt la *Stefane*. Vă ofer un coniac.

Malko îşi continuă drumul la lumina lanternei. Traversă curtea şi descoperi intrarea într-un restaurant iluminat numai cu lumânări. Pătrunse în sala plină de fum şi privi în jur. Clienţii păreau că beau mai degrabă decât să mănânce. Pe fiecare masă se afla câte o sticlă de şliboviţă sau de vin. O ospătăriţă se apropie de el şi-l întrebă în sârbo-croată dacă doreşte o masă.

— *Pajalusta, gospodin Voican Kordic [Vă rog, domnul Voican Kordic]?* răspunse Malko, în rusă.

Sârbo-croata conţine 70% cuvinte a căror rădăcină este comună cu cea a echivalenţelor ruse, astfel încât majoritatea iugoslavilor înţeleg rusa fără prea mari probleme.

Probabil că proprietarul barului *Ragusa* era foarte cunoscut, de vreme ce ospătăriţa îl conduse imediat spre capătul sălii, în dreptul unui separeu semicircular ocupat de un bărbat corpolent cu o barbă cenuşie stufoasă, cu pletele atârnându-i pe umerii largi şi cu figura colţuroasă, flancat de ceea ce lui Malko i se părură a fi două bucăţele pe cinste. La dreapta, o brunetă care afişa o poză hieratică, ascunzându-şi ochii în spatele unor ochelari negri cu rame rotunde *à la Troţki*, cu o gură „încăpătoare” subliniată cu ruj fosforescent. La stânga, o blondă cu figură tăioasă, îndulcită de o gură cărnoasă cu buze provocatoare. Un tricou pe care era imprimat portretul unui tânăr i se mula pe torsul exploziv.

— Sunteţi Voican Kordic? întrebă Malko, în germană, ştiind de la David Bruce că Voican cunoştea această limbă.

— *Jawohl. [Într-adevăr.]*

— Sunt unul dintre prietenii lui David Bruce. Tocmai am sosit la Sarajevo.

Voican Kordic schiţă un surâs de bun venit, îl invită să ia loc la masă şi făcu prezentările.

— Ea este Farida, spuse Voican, indicând-o pe bruneta cu ochelari negri, şi ea este Huseina.

Auzindu-şi numele, cele două fete surâseră ca la comandă. Ospătăriţa aduse încă un pahar în care Voican turnă o doză de şliboviţă pentru Malko. Acesta din urmă era oarecum surprins, nu se aşteptase să găsească un asemenea local şi cu atât mai puţin asemenea creaturi delicioase într-un oraş devastat de război. O explozie înfundată făcu să tremure flacăra lumânării şi cele două păpuşi izbucniră într-un râs nervos.

Malko, aşezat lângă blondă, simţi coapsa acesteia lipindu-se de a sa. Niciuna dintre fete nu părea să viseze o viaţă monahală, dar asta nu-l intriga decât pe jumătate.

— Cum o mai duce *mister* Bruce? se interesă amabil Voican.

— Foarte bine, zise Malko. Dar…

Lăsă propoziţia în suspensie, aruncându-i interlocutorului său o privire intensă. Calm, Voican Kordic îl asigură:

— Astea mici nu ştiu decât sârbo-croată şi pricep puţin rusa. Puteţi continua liniştit.

— Dumneavoastră i-aţi pus în contact pe David Bruce şi Djevad Finci, spuse Malko. Ştiţi, probabil, că acesta din urmă a murit.

— Ştiu, admise bosniacul, fără alt comentariu.

Huseina se aplecă spre Voican Kordic şi se lansă într-o tiradă pe parcursul căreia numele lui Djevad Finci reveni de trei ori. Kordic traduse pentru Malko.

— Erau amândouă mari admiratoare ale lui Djevad şi s-au întristat cumplit la moartea lui. Cum vedeţi, Huseina încă poartă tricoul cu figura lui. Întreabă dacă l-aţi cunoscut.

— Ce păcat, nu! oftă teatral Malko. Aveţi idee de ce a fost ucis?

Voican Kordic păru preocupat câteva clipe.

— Circulă mai multe versiuni. Unii spun că ar fi fost ucis pentru a fi jefuit, pare-se că avea o grămadă de bani la el. Alţii cred că ar fi fost lichidat din gelozie. Oricum, nu e foarte clar.

Ori nu ştia adevărul, ori nu dorise să-l afle. Bosniacul îşi mai turnă o gură de şliboviţă, isprăvind sticla.

Printre mese apăru James, blondul cu aer de Crist interlop, care îi adresă lui Malko un semn prietenos. Pe loc, Voican Kordic se burzului.

— Aveţi vreo legătură cu lepădătura asta?

— Niciuna, făcu Malko. S-a agăţat de mine adineaori, în curte, invitându-mă să bem un pahar, doar aşa, că sunt ziarist.

Voican Kordic scuipă câteva înjurături printre dinţi, fixându-l pe Malko cu o privire dispreţuitoare.

— Nu vă amestecaţi cu golănaşul ăsta de rahat. E-n stare de orice pentru câteva mărci. A trimis lume care vroia s-o şteargă din Sarajevo pe podul Vrbanija, făcându-i să creadă că are el o filieră. Le lua 200 de mărci de căciulă şi sârbii îi împuşcau ca pe iepuri.

Cert, blondul îşi pierdea mult din sfinţenie.

Malko trebuia să meargă mai departe. Se aplecă prin faţa Huseinei, strivindu-i bustul ca din întâmplare, şi-l întrebă pe Kordic:

— Mai aveţi legături cu grupul lui Djevad Finci?

Voican Kordic rânji larg, arătând spre cele două rapandule.

— Bineînţeles! Nu se vede?

— Mă gândeam la afaceri, preciză Malko.

— Se pot face, dacă e cazul, făcu Voican, fără să se angajeze prea mult.

— Cu cine?

— Cu cel care l-a înlocuit pe Finci la comanda brigăzii, Becir Farahdin. Are contacte în afara Sarajevo-ului? Cu băieţii din Sandjak, de exemplu?

— Trebuie întrebat, spuse Kordic, prudent ca un şarpe. Dar nu ştiu dacă va accepta să vă întâlnească.

— Ar putea fi o afacere frumoasă pentru el, sublinie Malko.

Bosniacul îi adresă un zâmbet plin de ironie.

— Pentru Djevad Finci n-a fost cine ştie ce afacere. O să încerc, totuşi, să vă pun în legătură cu Becir.

Deci, ştia foarte bine de ce fusese lichidat Djevad Finci.

În jurul lor, lumea începea să se ridice de la mese. Voican Kordic schimbă câteva vorbe cu fetele, apoi îl întrebă pe Malko:

— Locuiţi la *Holiday Inn*, nu?

— Da.

— Fetele au chef să facă o baie. În oraş nu mai e apă caldă de câteva săptămâni. Aveţi ceva împotrivă să meargă cu dumneavoastră?

— Rămâneţi aici?

— Nu, vin şi eu. Se găsesc băuturi bune acolo.

— Atunci, să mergem, propuse Malko.

Voican Kordic abandonă pe masă un snop de bancnote maronii şi se îndreptă către ieşire. Lui Malko i se tăie respiraţia când o văzu din spate pe Huseina. Avea o crupă bombată, absolut senzaţională şi nişte picioare lungi şi subţiri care puneau în valoare perfecta rotunjime a fesierilor. Ştiindu-se privită, Huseina îşi legăna armonios coapsele strânse într-un mini extrem de scurt. În momentul în care se aflau chiar în dreptul ieşirii, cineva îl apucă pe Malko de încheietura mâinii. Malko se răsuci. Era James, numai zâmbet.

— Nu veniţi să bem ceva?

— N-am timp, replică rece Malko.

James nu se descurajă.

— Haideţi, vă prezint un frate sudanez care a venit aici să lupte pentru islam… Raha.

Arătă spre un negru uriaş, cu craniul ras complet, care ţinea un kalaşnikov pe genunchi şi avea câte un inel de argint la fiecare mână.

— Luptă aici, la Sarajevo? întrebă Malko, intrigat.

— Luptă oriunde este nevoie de el, afirmă emfatic James.

— Bravo lui! Poate altădată, acum chiar nu am timp.

— O.K., O.K., admise James. La ce cameră sunteţi la *Holiday Inn?* O să trec să vă văd.

— Camera 521, spuse Malko, debarasându-se.

Blondul nu avea cum să se rătăcească, toţi ziariştii stăteau la *Holiday Inn*. Dacă ar fi vrut să afle numărul camerei sale era destul de simplu. Şi, oricum, nu părea periculos.

James reveni la sudanezul Raha în timp ce Malko ieşea din *Beograd*.

Silueta masivă a lui Voican Kordic se decupa sub arcadă, cu câte una din fete agăţată de fiecare braţ. Erau şi oameni care n-o duceau chiar rău la Sarajevo…

Urcară toţi patru în Opel şi porniră spre *Holiday Inn*. Huseina, aşezată lângă Malko, îl ghida pe străzile întunecoase. Când opriră în garajul subteran al hotelului, Farida şi Voican Kordic erau atât de înnodaţi pe bancheta din spate, încât Malko se întrebă dacă va reuşi vreodată să-i deznoade.

*
* *

În obscuritatea propice a separeurilor din spatele barului hotelului *Holiday Inn*, la adăpostul cortinei de pânză, mai multe cupluri flirtau fără nicio reţinere. Marele atrium nu era iluminat decât de lămpiţele de securitate. Toţi derbedeii din Sarajevo îşi dădeau întâlnire aici, să pună la cale comerţuri dubioase; la fel şi curvele în căutare de câteva mărci, care încercau să se oploşească pe lângă ziarişti, ca translatoare. După drumul cu maşina, Voican Kordic părea definitiv pierdut pentru chestiile serioase. Grohăia ca un vier sub mângâierile îndemânatice ale Faridei, care-şi ţinea încă pe nas ochelarii negri. Nici vorbă de baie. În schimb, o sticlă de coniac Gaston de Lagrange XO, serios atacată, trona în mijlocul mesei. Voican Kordic inhală aroma care se degaja din paharul-balon şi-i făcu lui Malko cu ochiul.

— Cu totul altceva faţă de coniacul rusesc de la *Beograd*, nu?

Scoase, deodată, un geamăt puternic. Malko, instalat la marginea separeului alături de Huseina, coborî privirea şi descoperi că Farida tocmai extrăsese din pantalonii bosniacului un membru gros pe care-l frământa acum pătimaş. Obscuritatea fiind aproape totală, nu exista riscul să se formalizeze cineva. Cu ochii închişi, masivul bosniac nu părea capabil să audă ţiuitul apropiat al unui obuz de 120, a cărui explozie în imediata vecinătate făcu să se cutremure întreg hotelul. Luminile de serviciu se stinseră pentru câteva secunde şi, când se reaprinseră, capul Faridei urca şi cobora încet în lungul pântecului lui Voican Kordic. Acesta din urmă ridică o privire sticloasă spre Malko:

— Daţi-mi cheia camerei dumneavoastră, cred că trebuie să fac o baie.

Dacă Voican Kordic n-ar fi reprezentat singura soluţie de acces către Becir, succesorul lui Djevad Finci, Malko l-ar fi trimis la plimbare pe corpolentul bosniac. Asta era, avea nevoie de el. Îi înmână cheia.

Voican îşi aranjă instrumentele la loc, în pantaloni, se ridică şi se îndreptă spre scara hotelului, însoţit de Farida. Imediat, Huseina lunecă pe banchetă, apropiindu-se de Malko. Dialogul lor se reducea la câteva surâsuri şi, după numai câteva minute, flirtau şi ei ca toţi cei din jur. Coniacul inflamase puternic simţurile admiratoarei lui Djevad

Finci. Jenat de mini-ul prea strâns, Malko nu reuşea să exploreze decât bustul somptuos al blondei, care se ondula sub atingerile lui dibace de ca şi cum ar fi stat pe o plită încinsă. În jurul lor, separeurile se goleau, lumea urca la culcare. Huseina se desprinse de el şi, trăgându-l de mână, îl ridică, apucând cu cealaltă mână sticla de coniac Gaston de Lagrange.

— Unde vrei să mergem?

Huseina răspunse ceva într-un amestec de sârbo-croată şi rusă, ceva din care Malko nu pricepu nimic.

Dar, deocamdată, nu avea nimic mai bun de făcut decât s-o urmeze. Câtă vreme Voican Kordic nu-şi va fi satisfăcut dorinţele era inutil să încerce să obţină ceva de la el.

În loc să se îndrepte spre scara din faţa lor, blonda îl conduse spre cea dinspre vest. Etajele păreau interminabile. Huseina încă urca, neobosită. Balansul promiţător al crupei din faţa sa îl înaripa pe Malko.

Ajunseră la etajul cinci şi Malko se întrebă dacă nu cumva n-o să mai reziste şi o s-o tăvălească chiar aici pe scări. Dar ea continuă urcuşul, oprindu-se de-abia la zece! Aici Huseina simţi nevoia de o scurtă haltă, lipindu-se de el şi afundându-şi limba în gura lui până la amigdale. Apoi îl trase pe coridorul pustiu care înconjura atriumul. Ajunseră la faţada sud a hotelului. Huseina îi făcu semn să stingă lanterna. Uşile camerelor părăsite erau deschise sau pulverizate. Malko simţi un curent de aer proaspăt.

— *Zdes! [Aici!]* şopti Huseina, în rusă.

Intrară într-o cameră, călcând pe mormane de moloz. În momentul în care ochii ei se obişnuiră cu întunericul, Malko realiză că se găseau într-o cameră expusă frontului sârb! Mai multe obuze devastaseră camera, găurind zidul, volatilizând fereastra şi distrugând mobilierul.

Huseina îi arătă masa întunecată de clădiri de pe malul celălalt al râului Miljacka şi-i suflă fierbinte în ureche:

— Cetnici! *Snipers!*

Clar, n-avea niciun sens să rişte să aprindă lanterna. În orice caz, vecinătatea pericolului părea s-o excite puternic pe blondă. După încă o gură de coniac, Huseina se încrustă în el şi începu să se unduiască, lipindu-l cu spatele de perete şi explorându-i cavitatea bucată cu

limba cărnoasă şi flămândă. Cu mâinile crispate pe crupa ei de vis, Malko refuza să creadă că vreun *lunetist* şi-ar fi găsit tocmai acum ţinta, remarcându-le micul spectacol. Dezlănţuită, Huseina îi eliberă membrul şi începu să-l maseze atât de brutal încât ai fi putut crede că vrea pur şi simplu să-l smulgă. Apoi îngenunche şi i-l cuprinse cu buzele, plimbându-şi limba cu hărnicie pe toată lungimea. Malko scăpă un geamăt de plăcere. Avea senzaţia că-i crescuse o bară de oţel între picioare.

O forţă să se ridice. Când apucă fermoarul minijupei, Huseina se răsuci cu faţa la perete ca să-l ajute, apoi îşi fixă mâinile pe perete şi se cambră, aşteptându-i asaltul, cu picioarele depărtate. Lui Malko îi fu de ajuns să flexeze uşor din genunchi pentru a pătrunde dintr-una în adâncul blăniţei înfierbântate. Huseina zvâcni scurt din coapse, împingându-şi crupa către el şi gemu:

— *Eto haraşo! Eto haraşo! [E bine aşa! E bine aşa!]*

Cu ambele mâini, Malko îi frământa sânii, răsucind sfârcurile între degete, prin tricoul cu figura lui Djevad Finci. Acuplarea bestială, într-un loc atât de neaşteptat, în imediata vecinătate a pericolului de moarte care-i ameninţa, îl excita în cel mai înalt grad. Huseina gâfâia şi gemea fără întrerupere, străbătută de spasme puternice. Malko îi părăsi sânii şi îşi dedică mângâierile crupei incredibile, care implora atenţie şi atingere.

Huseina torcea de plăcere când Malko ieşi dintr-odată şi îşi potrivi sexul pe cealaltă intrare. Huseina scoase un ţipăt uşor de surpriză amestecată cu bucurie. Ca un soldăţoi, Malko o împinse puternic la orizontală şi simţi cum membrul său îşi făcea loc într-o strâmtoare delicioasă. Huseina respira ca o înecată, expertul cu ochii de aur crezu câteva secunde că îi e rău. Dar, după primul şoc, blonda începu să se unduiască şi să-şi potrivească ritmul cu cel al asaltului lui Malko. Dansa de pe un picior pe celălalt, primind tot ce i se oferea. Malko ar fi dat bucuros o întreagă aripă a castelului său numai ca să poată prelungi această senzaţie minunată. De fapt, din momentul în care o văzuse pe Huseina în picioare, mergând, legănându-şi coapsele, nu visase decât la acest moment, cum o va sodomiza.

Dar, ce păcat! Toate lucrurile minunate au un sfârşit. Simţind seva urcându-i în vine, Malko se înfipse şi mai adânc, agăţându-se cu

mâinile de coapsele splendidei blonde, care începu să urle în clipa în care fu inundată. Coincidenţă, o serie de cartuşe incendiare tocmai lovea un imobil din apropiere, ca un foc de artificii. Golit complet de orice gând, Malko era încă sub influenţa şocului sexual devastator pe care-l suferise. Plăcere. Şi Huseina, care îşi recăpăta suflul, treptat, aplecată, udă, dominată şi ascultătoare.

Bosniacei îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi găsi chiloţii printre grămezile de dărâmături. Chiloţii, apoi coniacul. Ieşiră împreună din camera drăgostelii, cu genunchii tremurând de efort. Răpusă de coniac şi de amor, Huseina alese la întâmplare o cameră cu paturi întregi, intră şi se prăbuşi, nu înainte de a aşeza cu mare grijă sfertul ce mai rămăsese în sticlă. Malko încercă în van să o trezească. Blonda sforăia sănătos.

Îşi impuse să coboare la parter şi să-l caute pe Voican Kordic. Mai nimeni jos, cu excepţia unei echipe de televiziune, care revenea, epuizată de la filmare în câmp, prăbuşindu-se sub greutatea camerelor, căştilor şi vestelor antiglonţ. Comandă o vodcă la bar şi aşteptă douăzeci de minute până să sune la propriul telefon din cameră. Voican Kordic răspunse, în sfârşit şi, recunoscându-l cu greu pe Malko, propuse:

— Urcaţi, vă aşteptăm.

Odată încheiat episodul cu Huseina, Malko redevenise nerăbdător să-şi rezolve misiunea. Se aruncă pe scara de serviciu şi ajunse la camera sa într-un timp record. Cheia se afla la vedere, în broască. Holul absolut pustiu. Un vecin asculta radioul, aşezat pe jos, în întuneric. Miracol, curentul electric revenise. Voican Kordic îl aştepta, bustul gol, exhibând adipozităţi de trai îndestulat. Farida era înfăşurată într-un prosop, cu rimelul scurs pe obraji şi cu o privire înceţoşată, Îi adresă lui Malko un surâs convenţional. Kordic se simţi dator să explice:

— Ar vrea să rămână până mâine dimineaţă aici, ca să facă o baie. Acasă nu mai are apă de mult timp. Cum să refuzi?

— Şi dumneata?

— E! făcu umflatul: o să telefonez şi vor veni să mă ducă acasă. Ne vedem mâine la *Ragusa*, pentru întâlnirea de care am vorbit.

Malko răsuflă uşurat, se părea că nu-şi pierduse seara aiurea.

Bosniacul se îmbrăcă încet. Privirile mângâietoare ale Faridei îi dădeau de înţeles lui Malko că juna era pregătită sufleteşte să-şi plătească în natură dreptul la apă caldă. De ce nu, ar fi fost un mic-dejun agreabil.

Perdelele nu erau trase şi Farida hotărî că ferestrele trebuie acoperite. Nu apucă să-şi ducă acţiunea până la capăt. Fu întâi un zgomot de sticlă spartă, apoi Farida pivotă brusc, împinsă parcă de o mână nevăzută. Oripilat, Malko văzu un şuvoi de sânge. Cu mandibula zdrobită în mai multe bucăţele, aşchii osoase ieşindu-i din carne cu un sunet gâlgâitor şi oribil, tânăra se prăvăli jumătate pe pat, jumătate pe jos, pierzând sânge din abundenţă. Rana era înspăimântătoare: partea inferioară a maxilarului îi atârna, ciopârţită, lăsând să se vadă cerul gurii şi dinţii din faţă. Bucăţi de os spart îi străpungeau pielea. Tânăra bosniacă avea deja privirea sticloasă a muribundului. Voican Kordic scoase un răget animalic.

— *The light! [Lumina!]*

Malko se repezi la comutator, stinse lumina şi trase până la capăt perdelele, înainte de a o reaprinde. Luă apoi din baie un prosop cu care încercă să oprească hemoragia violentă a Faridei. Doborâtă de şoc, Farida rămânea – din fericire – inconştientă.

— Trebuie s-o ducem rapid la un spital, aruncă Malko.

— Ticălos de *lunetist* împuţit! urlă Kordic.

Împreună o transportară pe Farida pe culoar. Falca nu i se mai ţinea decât graţie prosopului pe care Malko i-l înfăşurase în jurul capului. Omul care asculta radioul se precipită şi el să-i ajute şi, în trei, coborâră în grabă pe scară.

Coborârea fu un coşmar. Farida se chinuia cumplit, revenindu-şi când şi când din amorţeală şi emiţând sunete înfricoşătoare, horcăituri întrerupte de gemete răguşite, tuşind şi împroşcând sânge pe hainele celor trei. Lui Malko i se făcuse pielea de găină.

Ajunşi la maşină, o întinseră pe banchetă, în spate, şi paznicul de noapte deschise poarta garajului. Malko traversă spaţiul deschis pentru a ajunge cât mai repede în strada Kranjcevica.

— Trebuie să ajungem la spitalul *Kosevo*, lansă Voican Kordic. E cel mai bun.

Zece minute mai târziu, maşina plonja în garajul subteran al

spitalului. Farida intră imediat pe mâna echipei de urgenţă. La Sarajevo, acest gen de intervenţie nu era deloc neobişnuit. Chiar la intrare, pe o etajeră erau doi sugari morţi, ucişi de exploziile obuzelor de mortier. Asistentul reapăru şi-i informă sec pe Malko şi Kordic:

— Scapă, dar rămâne desfigurată. *Lunetist?*

— Da, spuse Malko.

Bosniacul clătină din cap fără un cuvânt. Părăsiră spitalul. În maşină Voican Kordic îşi aprinse o ţigară şi zise:

— E ceva ciudat în întâmplarea asta.

— Ciudat pe dracu', e atroce, replică Malko.

— Nu asta am vrut să spun, continuă bosniacul. Camera dumitale dă spre nord. Pentru a o ţinti, probabil s-a tras dintr-unul din turnurile Unis.

La nord-est de *Holiday Inn* se ridicau două turnuri ultramoderne, care arseseră de nenumărate ori sub focul artileriei sârbe. La etajele superioare nu mai rămăseseră decât grinzile de beton.

— Da, zise Malko. Şi?… Ce-i cu asta?

— În turnurile Unis nu au cum să fie *lunetişti* cetnici, urmă Kordic. Cel care a împuşcat-o pe Farida voia, probabil, să te omoare pe dumneata. Nu ştia că nu eşti singur în cameră. Chiar eu aş fi putut să merg să trag perdelele, nu mă simţeam ameninţat. Pentru că nu s-au înregistrat niciodată focuri de *lunetişti* în latura asta a hotelului.

Malko lăsă să treacă prin filtrul raţiunii spusele din urmă ale bosniacului. Concluzia lui Kordic era justă. Dacă nu fusese un sârb, fusese un bosniac cel care trăsese, cu gândul de a-l omorî, pe el, Malko. Cineva care nu poseda un amplificator de lumină la armă şi care confundase silueta Faridei cu a sa.

— Deci, a fost un bosniac, conchise el, cu voce tare.

— Da. Unul de-al nostru, confirmă Kordic, îngrijorat.

Capitolul VIII

— Pare o nebunie, constată Malko. Am ajuns la Sarajevo azi-dimineaţă. Şi, în afară de dumneata şi Arif Merlin, n-am întâlnit pe nimeni.

Voican Kordic trase cu poftă din ţigara sa de foi. Se opriseră în strada Vrazova. Cufundată în cel mai deplin întuneric, ca tot oraşul, de fapt; ar fi putut să creadă că se află în adâncul unei mine de cărbune.

— N-a fost Arif Merlin. În niciun caz, spuse calm bosniacul. Dar nici sârb nu a fost. E peste putinţa unui cetnic să se strecoare până acolo. Trebuie să fi fost cineva care cunoştea numărul camerei dumitale şi faptul că prezenţa dumitale la Sarajevo încurcă anumite lucruri. Ai vreo supoziţie în sensul ăsta?

— Oarecum, la primul punct, i-am dat numărul camerei flăcăului James, numai ca să scap de el. Dar nu era o problemă pentru nimeni să-l afle de la recepţie.

Bosniacul clătină lent din cap.

— Pentru câteva mărci ar fi putut vinde informaţia cuiva interesat.

— Bine, dar cui? Singurii care ar avea interes să mă elimine sunt iranienii. Aveţi din ăştia la Sarajevo?

Voican Kordic surâse.

— Oficial, nu. Dar nu uita că preşedinţia bosniacă se află la numai câţiva paşi de aici. Toţi şefii de bandă, toţi generalii de sătuc se întrevăd regulat cu preşedintele şi consilierii săi. Au spioni peste tot. Mai ales la *Holiday Inn*. Nu le-a fost prea greu să ne repereze.

Malko rămase tăcut.

Cine ar fi putut să-l trădeze?

Cineva la Zagreb. În niciun caz Sonja Prescott. Dar iranienii de la *Intercontinental* se prea putea să-l fi reperat. Sau, David Bruce comisese vreo imprudenţă. Se mai putea să fie şi din cauza trecerii prin Mostar sau Kiseljak. La urma urmei, Aida e musulmană. Ce ştia despre ea? Nimic, doar că era la curent cu rostul prezenţei lui la Sarajevo. Neplăcut: de aici, din Sarajevo, nu avea cum să verifice niciuna din aceste ipoteze. Căzuse în cursă.

O mitralieră grea clănţăni prelungit, din direcţia râului. Un automobil în plină viteză trecu, scrâşnind din cauciucuri, prin S-ul care dădea în Marsala-Tita.

— Fii cu ochii-n patru! îl sfătui Kordic. Cei care-ţi vor pielea nu se vor opri aici.

— Poţi să mă ajuţi să-i identific?

Voican Kordic clătină greu din cap.

— Pot încerca să obţin informaţii.

— Întâlnirea cu cel care l-a înlocuit pe Finci devine presantă, în condiţiile astea.

— Ţi-am promis mai devreme că vă pun în legătură, dar întâi trebuie să-l întreb dacă e de acord. Oricum, mi-e prieten. Nu te va trăda: e singurul lucru pe care-l pot garanta. Te sun mâine dimineaţă la hotel. Dacă nu funcţionează liniile telefonice, vino spre prânz la *Ragusa:* voi fi acolo.

Malko ezită o secundă înainte să întrebe.

— Despre James ăsta ştii ceva care m-ar putea ajuta?

Kordic ridică din umeri.

— Un golănaş picat aici din State, crezând că se va umple de bani. Se preface, s-a prins că nu mai poate da înapoi. Dar ştie multă lume şi e-n foame de bani. Dacă-i dai destul, poţi obţine câte ceva de la el. Eu, unul, nu m-aş băga cu ăsta… Haide! Cu Farida vedem cum iese. O să scape ea. Încearcă să dormi. Şi nu opri decât la hotel.

— Şi Huseina? îşi aminti subit Malko. E la *Holiday Inn*.

Fără să intre în amănunte, îi explică lui Kordic că tânăra bosniacă dormea într-una din camerele dezafectate ale hotelului. Kordic ridică din umeri, surâzând:

— Las-o să-i tihnească coniacul. Cum dă ziua, o să plece singură din hotel, se descurcă.

Coborî şi se făcu nevăzut în întuneric. Malko demară, aprinzând farurile doar cât să se orienteze. Până la *Holiday Inn* nu întâlni măcar o pisică. De fiecare dată când era nevoit să aprindă farurile, şi-i imagina pe lunetiştii sârbi gata să-l ciupească… La intrarea în garajul subteran, fu nevoit să claxoneze îndelung. Holul recepţiei era pustiu.

De data asta nu mai aprinse lumina în camera sa. O adiere de vânt răcoros şi mirosul fad de sânge îi aminteau de atentatul de mai devreme. Dacă n-ar fi fost fanteziile erotice ale lui Kordic, el ar fi fost cel rănit foarte grav. Dacă nu mort de-a binelea.

Regreta că îşi uitase în maşină pistolul-mitralieră oferit de Merlin. Până la urmă adormi, legănat de câteva explozii depărtate. Noaptea se anunţa liniştită.

*
* *

Malko ridică receptorul: vocea aspră a lui Kordic era uşor de recunoscut. Fără introducere, bosniacul îl anunţă:

— Trebuie să ajungi pe strada Matije-Gupca, pe colina care domină Marsala-Tita. Chiar în vârful colinei e un bar cu terasă, se cheamă *S.O.S.* O să te aştepte acolo prietena ta de aseară. *Good luck!*

Şi închisese brusc. Malko o uitase deja pe superba bosniacă împreună cu care petrecuse câteva clipe de vis. O credea încă adormită, mistuindu-şi doza de coniac pe undeva prin camera părăsită.

Coborî să bea o cafea la barul de la parter.

Câteva echipe de ziarişti se foiau prin hol, îmbrăcându-şi vestele antiglonţ. Schimbând noutăţi cu ajutorul translatorilor: vremea a rămas frumoasă… brutăria industrială a fost bombardată cu obuze de mortier, toată noaptea…

Malko reuşi să obţină o nouă cameră. 519: în sfârşit, o fereastră negăurită. Îşi îmbrăcă şi el vesta antiglonţ şi porni spre locul de întâlnire indicat. Cerul era de un albastru imaculat, soarele strălucea puternic.

Lume cenuşie, cu figuri resemnate, aştepta distribuirea raţiei de pâine, la parterul unei clădiri învecinate. Câteva autobuze se mişcau prin oraş şi nu se auzea nicio explozie. Totul în jur arăta atât de distrus! Trecătorii erau nervoşi, tăcuţi, cu privirile goale. Un bătrânel încercă să străbată în fugă o intersecţie. Se împiedică şi se prăbuşi în mijlocul drumului. Se ridică greu, privind rapid împrejur, mort de frică. Două vehicule blindate ucrainene, vopsite în alb, trecură cu mare zgomot, îndreptându-se spre sediul preşedinţiei. Trecătorii le urmăriră cu invidie şi ură. Pentru că prima întrebare pe care ţi-ar fi pus-o oricare dintre ei era:

— Ce mama dracului face O.N.U.?

Răspunsul era simplu: nimic sau aproape nimic. Neînarmaţi, împiedicaţi de reglementări chiţibuşare, militarii din FORPRONU n-aveau nici măcar dreptul de a culege un rănit civil. Singura lor misiune era aceea de a escorta convoaiele umanitare – atunci când sârbii se îndurau să le autorizeze trecerea – şi de a servi drept taxi

demnitarilor bosniaci sau sârbi care doreau să se întâlnească faţă-n faţă pentru a se înjura mai eficient.

La jumătatea străzii Marsala-Tita, Malko viră spre stânga, intrând pe Kralja-Tomislava, o şosea largă care escalada colina în direcţia stadionului olimpic, aflat sub controlul sârbilor. Apoi făcu dreapta, pe o străduţă animată cu clădiri încă întregi. Găsi un loc de parcare pe Matija-Gupca şi continuă drumul pe jos.

Barul *S.O.S.* se afla în mijlocul unei piaţete. Te-ai fi putut crede în plin Montmartre, dacă n-ar fi fost cei de la mese, care păreau scoşi împotriva voinţei lor din căldura şi confortul penitenciarului. Prin câte trecuse, Malko era sigur că nu văzuse încă atâtea moace de asasini într-un spaţiu atât de mic. În mijlocul acelora, Huseina trona ca o floare veninoasă, machiată impecabil, exhalând prospeţime. Şi un tupeu inimaginabil. Când Malko se aşeză la masa ei, privirile uşor tulburi ale celor din jur se fixară asupra lui cu un amestec de furie şi admiraţie. Având în vedere că niciunul dintre ei nu era dotat cu mai puţin de un pumnal şi două pistoale, nu era o senzaţie dintre cele mai plăcute.

— Ai dormit bine? întrebă Malko în rusă.

— Da, da… răspunse juna, evident somnoroasă.

Oricum, reuşise să se schimbe, purta acum o rochie oranj mulată, care-i scotea şi mai tare în evidenţă sânii şi crupa. Îşi termină de băut coniacul şi se ridică, făcându-i semn lui Malko să o urmeze.

Balansul coapselor sale printre mese smulse câteva mârâituri din partea clientelei invidioase şi lui Malko i se păru că observă câteva degete gata să apese pe trăgaci. Gelozia, oribil defect! Cu un aer imperial, Huseina se întoarse spre cei de la mese şi-i înecă într-un val de obscenităţi care avură darul să destindă atmosfera. Malko răsuflă uşurat. Îşi văzură de drum. Unduirea în mers a şoldurilor Huseinei îi amintea împreunarea. Pentru o secundă, Malko se revăzu în momentul în care o poseda. Tânăra, însă, părea să fi uitat definitiv ce se întâmplase cu o seară înainte. Intrară amândoi pe o străduţă îngustă, păzită de câţiva bărbaţi îmbrăcaţi ciudat: combinezon negru, insignă *Specijalna Jedinica* şi bascheţi cu pastilă fosforescentă. Coborâră o scăriţă ce conducea într-o grădină. În mijlocul acesteia se afla o clădire cu două etaje, păzită de două santinele înarmate până-n

dinţi. Kalaşnikov, pistoale, cuţit, grenade… Huseina parlamentă şi una din santinele dispăru în interiorul clădirii.

Câteva clipe mai târziu, îşi făcu apariţia o creatură stranie. Blondă, vulgară, machiată agresiv, cu nişte superbi ochi albaştri: părea să se fi deghizat în jocheu. Avea părul împletit, legat cu o panglică roşie. Pe cap, o caschetă, tot roşie. Tricoul alb acoperea un piept plin şi obraznic, dispărând sub o bluză de piele. Pe coapse, pantaloni de călărie, băgaţi în cizme lungi, negre. Şi fireşte, patul unui pistol înfipt în centură.

— *My name is Tania*, enunţă creatura. O să vă conduc la *kapetan* Farahdin.

Malko o urmă pe o scară dreaptă, până la etajul doi, unde erau două camere mansardate, într-o dezordine indescriptibilă. Într-un colţ, un maldăr de baterii asigura alimentarea cu energie electrică. Câteva secretare băteau la maşină sau se chinuiau în faţa unor computere. Băieţii în combinezoane negre intrau şi ieşeau necontenit, telefonând, interpelându-se. Covoare peste tot. Ba chiar şi un băruleţ nou-nouţ, care părea să nu fi fost folosit niciodată.

În capăt, o canapea imensă, două fotolii din acelaşi set şi o masă joasă. Un bărbat în ţinută de camuflaj, cu un braţ susţinut de o eşarfă, figură buhăită şi foarte măslinie, răcnea ceva într-un telefon portabil. Când termină, îi întinse mâna stângă lui Malko:

— Bine aţi venit. Sunt *kapetan* Farahdin. Sunteţi prietenul lui Voican?

— Exact.

— Eu l-am înlocuit pe Djevad şi am preluat comanda celor aflaţi în subordinea lui. Trei mii de oameni, răspândiţi în Sarajevo, la Stup, Igman, chiar şi la Travnic.

— Faceţi parte din armata bosniacă?

— Ascult ordinele preşedintelui Izetbegovici, e suficient.

Gălăgia provenind din încăperea alăturată îngreuia conversaţia. În schimb, *kapetan* Farahdin vorbea o engleză perfectă. Îl observa pe Malko, vizibil intrigat. Acesta din urmă se aventură:

— V-aţi întâlnit cu domnul Bruce înainte ca acesta să se vadă cu Djevad la Kiseljak?

— Nu. Ştiam doar că Djevad urma să se întâlnească, pentru o

afacere cu arme, cu un american. Atât. Djevad nu mi-a spus nimic în plus.

— Aveţi idee de ce a fost ucis Djevad?

Figura bosniacului se întunecă.

— Nu-i clar. Oamenii din Butmir susţin că n-au văzut nimic. Le e frică.

— Ce anume făcea Djevad Finci la Butmir? insistă Malko.

— Pleca, pur şi simplu. Hotărâse să-şi ducă nevasta în Elveţia, era grav rănită. Aici nu avea unde, nu vedeţi ce e în jur? Şi el avea nevoie de îngrijire, fusese rănit de trei ori, în luptele din mai.

— Cine îi voia pielea?

Bosniacul schiţă un zâmbet.

— Cine? Sârbii, fireşte!

— Dar la Butmir nu sunt sârbi.

— Aşa e. Dar sunt, din când în când, croaţii. Probabil nu ştiţi că s-a petrecut o… neînţelegere, un incident serios cu un ofiţer al armatei croate, la Stup. Au fost amestecaţi şi câţiva membri ai KHOS [partid croat de extremă dreapta] care nu respectau ordinele lui Djevad. Adică masacrau şi torturau prizonierii sârbi… De atunci încoace, au început să facă la fel şi cu ai noştri, aşa că…

*

* *

Răspunsurile învăţate pe de rost ale *kapetanului* Farahdin puţeau a minciună. Nu era de crezut că nu ştia într-adevăr nimic despre ceea ce se întâmplase la Butmir, zonă bosniacă. Malko hotărî să forţeze, altfel pleca de aici cu mâinile goale.

— Am să vă spun eu de ce a fost asasinat Djevad, anunţă el.

Şi îi povesti, fără să fie întrerupt, toată afacerea cu rachetele Stinger. Farahdin se arătă, până la urmă, dispus să „scape” câte ceva.

— Am auzit şi eu spunându-se că Djevad ar fi fost ucis de străini, de Sandjak-i, pretinse el. Sunteţi absolut sigur de povestea asta cu rachetele?

— L-am întâlnit pe Soko la spitalul din Kiseljak, spuse Malko. Mi-a confirmat totul.

— Asta înseamnă că totul este adevărat, conchise Farahdin. E trist

să vezi aliaţii omorându-se între ei.

Îşi privi ostentativ ceasul de mână, dându-i de înţeles lui Malko că întrevederea durase destul. Ori era tâmpit, ori era un actor remarcabil. Malko se decisese să mai intre o dată cu bocancii în farfurie.

— N-am renunţat la ideea de a recupera rachetele, explică el. Şi ajutorul dumitale mi-ar fi de mare folos.

— Ajutorul meu?

Farahdin îl privea zâmbind neîncrezător.

— Da, confirmă Malko. Îmi este practic imposibil să iau legătura, în munţii Igman, cu cel care l-a înlocuit pe Soko, un anume Celo. Dumneavoastră trebuie să-l cunoaşteţi. E unul căruia îi lipseşte un deget.

— Sunt mai mulţi Celo pe-aici, spuse Farahdin. Dar de ăsta fără un deget cred că am auzit, într-adevăr.

— Aţi putea intra în contact cu el şi să-i transmiteţi propunerea mea?

— Ce propunere?

— Sunt gata să răscumpăr rachetele Stinger. La acelaşi preţ ca Djevad.

Kapetanul Farahdin păru să mediteze îndelung la propunerea lui Malko.

— E delicat, mormăi într-un final. Şi foarte riscant. Aţi văzut ce-a păţit Djevad.

— Dacă nu recuperăm rachetele, pledă Malko, podul aerian umanitar nu va putea fi reluat şi populaţia din Sarajevo va muri de foame şi de frig.

Bosniacul păru mişcat de acest ultim argument.

— Iranienii ăştia sunt fanatici şi foarte periculoşi. Sunt răspândiţi în munţii Igman şi în împrejurimi, dar coboară din când în când şi în oraş.

— Cu ce treabă?

— Se întâlnesc cu consilierii preşedintelui Izetbegovici. La preşedinţie l-am văzut chiar pe Iradj Tourabi, cel pe care-l bănuiţi de asasinarea lui Djevad.

— Eu nu bănuiesc pe nimeni, protestă Malko. Soko este cel care-l

acuză. Deci, accepţi să mă ajuţi, *kapetan?*

Farahdin schiţă un surâs scârbos.

— Ceea ce îmi cereţi este extrem de periculos. Poate chiar imposibil. De ce aş accepta să vă ajut?

Perspectiva de a evita foametea în rândul coreligionarilor săi nu părea să-l motiveze îndeajuns. Încă un „idealist”!

— De ce anume aveţi nevoie? întrebă cam brutal Malko.

Bosniacul aştepta întrebarea, bineînţeles.

— De arme, desigur.

— Arme nu pot să vă furnizez. Dar pot să vă dau banii cu care să le cumpăraţi. Dolari sau mărci.

— Cât?

— La ce sumă v-aţi gândit?

Intraseră în sfârşit, în miezul subiectului. Farahdin se jucă vreo trei secunde cu telefonul portabil, înainte de a relua:

— Nu ştiu. Trebuie să mai reflectez. Croaţii percep o taxă de 20% pe toate armele şi muniţiile care intră în Sarajevo.

Bosniacul pusese degetul pe rana conflictului iugoslav, care apărea, graţie acestei din urmă aserţiuni, în toată complexitatea sa. La început, sârbii pretextaseră că luptă pentru „purificarea etnică” a regiunilor croate în care locuiau mulţi sârbi: Slavonia, Kraina. În cele din urmă, conflictul se stinsese, sârbii îşi atinseseră obiectivele şi O.N.U. îşi interpusese trupele între cele două părţi beligerante. Apoi izbucnise războiul în Bosnia-Herţegovina. Populată în proporţii sensibil egale de musulmani, croaţi şi sârbi, Bosnia-Herţegovina era un uriaş triunghi al cărui colţ inferior pătrundea până la Adriatica, între Slavonia şi coasta dalmată. În câteva luni sârbii ocupaseră 60% din teritoriul Bosniei, iar croaţii aproape 25%, spre vest, într-o zonă locuită majoritar de populaţie croată. Asta compensa, oarecum, pierderea fâşiilor teritoriale ocupate în Slavonia şi Kraina de către sârbi.

Musulmanii rămăseseră prinşi între „ciocanul” sârbesc şi „nicovala” croată. Teoretic, croaţii erau aliaţii musulmanilor împotriva barbariei sârbeşti. Practic şi în secret, sârbii şi croaţii nu încercau decât să-şi împartă Bosnia pe spinarea musulmanilor. Aşa se explica inconsistenţa ajutorului croat către „aliaţii” bosniaci. Aşa se explica, fireşte, şi faptul

că orice transport de arme sau muniţii către Bosnia era taxat fără pic de jenă.

— Reflectaţi rapid, îl sfătui Malko pe bosniac.

Sună telefonul.

Farahdin răspunse. Conversă îndelung.

Camera se afla cufundată într-o semiobscuritate artificială. Ferestrele erau ocupate de saci cu nisip. Pentru a-şi masca nerăbdarea, Malko duse la buze paharul plin cu lichid roşu ce fusese depus protocolar în faţa lui, pe masă. Gustă şi fu cât p-aci să scuipe. Era de-a dreptul dezgustător: surogat de suc de cireşe!

Farahdin încheie conversaţia telefonică. Pe chipul său se citea clar că, în timpul acesteia, luase deja o hotărâre.

— Aţi venit cu bani mulţi la Sarajevo? întrebă el, cu un aer de falsă indiferenţă.

Malko îşi spuse că bosniacul era pe punctul de a înghiţi şi momeala, dar şi undiţa.

— Nu, răspunse. Doar vreo câteva mii de dolari. Dar pot face în aşa fel încât banii să-mi parvină în patruzeci şi opt de ore, cu avionul FORPRONU. Totul este prevăzut. Mi-am aranjat şi accesul la Imarsat, ceea ce-mi dă posibilitatea să comunic cu exteriorul oricând.

Impresionat favorabil de aceste precizări, *kapetanul* Farahdin rămase tăcut câteva secunde. Apoi întrebă, pe un ton prea detaşat pentru a fi considerat sincer:

— Voican mi-a spus că aţi avut un incident ieri-seară acasă. Un *sniper* a tras asupra dumneavoastră, dintr-unul din turnurile Unis.

Malko îi relată în detaliu tot ce se întâmplase, inclusiv bănuielile ce se îndreptau spre James, americano-bosniacul. Asta deşi era convins că Farahdin era deja la curent.

Acesta din urmă păru serios preocupat de suspiciunea care plana asupra lui James.

— Asta-i doar un derbedeu fără importanţă, făcu bosniacul pe un ton dispreţuitor. Dacă el e cel care a ciripit numărul camerei dumneavoastră, atunci trebuie aflat cine se află în spatele lui. Înainte de a merge mai departe.

— Şi cum aflăm?

— Îl facem să vorbească.

— Nu va fi uşor.

— Ba da. Îmi pun oamenii să-l aresteze şi-l aducem la centrul nostru de interogatorii.

— Stai puţin! zise Malko. Aseară, James nu era singur.

Farahdin ascultă foarte atent în timp ce Malko îi descrise semnalmentele sudanezului care-l însoţea pe James.

— Face parte din brigada Sandjak, zise bosniacul. Şi asta s-ar putea să fie explicaţia celor întâmplate aseară. Pe ăsta trebuie să punem mâna şi să-l interogăm.

— Unde-l găsiţi?

Farahdin surâse subţire, viclean.

— Dacă se mai află în Sarajevo, îl găsim la *Stefane*, în curând. Iată cum procedăm.

*

* *

Malko aştepta deja de vreo oră, la volanul Opelului său blindat, în faţa numărului 24 de pe Marsala-Tita. În spate era parcat un Golf, în care aşteptau trei dintre băieţii lui Farahdin, de data asta fără combinezoane negre. Unul dintre ei verificase prezenţa lui James şi a sudanezului la *Stefane*. Rezultat pozitiv.

*

* *

Pe la ora 1, James şi sudanezul ras în cap apărură în sfârşit, dinspre barul *Stefane*. Făcură câţiva paşi împreună, apoi se despărţiră. James întorcându-se la bar şi sudanezul continuându-şi drumul spre vest, în lungul Marsalei-Tita, cu kalaşnikovul pe braţ.

Malko demară, urmat de îngerii săi păzitori. Sudanezul mergea cu paşi mari. Trecuse de sediul preşedinţiei şi tocmai ajungea la intersecţia Marsalei-Tita cu Maxim-Gorki când Malko opri maşina în dreptul lui şi îl claxonă. Sudanezul făcu semn din cap că nu e de acord.

Nefiind atent, nu văzu Golful care frână chiar în spatele lui. Doi dintre oamenii lui Farahdin ţâşniră şi se aruncară asupra lui. O lovitură precisă de picior îl dezarmă pe sudanez, smulgându-i arma

din mână. Celălalt om al lui Farahdin încerca să-l imobilizeze, încingându-i mijlocul cu braţele. Nu pusese, însă, la socoteală forţa herculeană a sudanezului, care-i expedie fulgerător un cot în stomac, făcându-l să se îndoaie. Apoi o zbughi, fofilându-se pe Maxim-Gorki, printre containerele îngrămădite în capătul străzii. Imediat cei trei oameni ai lui Farahdin se năpustiră pe urmele lui. Puţinii trecători evitară să se amestece. Malko sări din maşină şi alergă şi el, mult în urma celor patru.

Raha, sudanezul, alerga din răsputeri pe mijlocul străzii. Văzându-şi urmăritorii apropiindu-se, schimbă brusc traseul, spre stânga, pomenindu-se într-un *no man's land* de clădiri abandonate, sfârtecate de obuze, apoi într-un maidan plin de colţuri de zid şi scaieţi.

Tocmai traversa în fugă o zonă descoperită când răsună o detunătură înfundată, provenind de pe celălalt mal al râului. Malko încremeni pe loc, trezit la realitate. Sudanezul venise de-a berbeleacul, ca un iepure, şi urla, chircindu-se în mijlocul maidanului.

Cei trei oameni ai lui Farahdin dispăruseră într-o secundă în spatele unor rămăşiţe de ziduri. Cu un efort supraomenesc, Raha se rostogoli şi, târându-se, se adăposti în spatele unei grămezi de moloz. De acolo fu preluat de cei patru urmăritori. Sudanezul încercă să se apere, ameninţându-i cu un pumnal, dar braţul îi căzu moale, lipsit de forţă.

O pată mare de sânge îi apăruse pe coapsă şi se învineţise de durere. Unul dintre oamenii lui Farahdin improviză rapid un garou. Glonţul părea să-i fi atins femurul, deschizându-i mai multe vase sanguine. Rana arăta oribil. În timp ce se străduia să-l târască în afara bătăii armei *lunetistului* sârb, sudanezul îşi pierdu cunoştinţa.

Când reapărură pe trotuarul Marsalei-Tita, nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenţie: câţiva oameni transportând un rănit era la Sarajevo la fel de obişnuit ca o târfă în Place Pigalle, la Paris. Îl instalară pe bancheta din spate a Golfului şi demară, Opelul lui Malko venind în spate.

Câţiva metri mai departe, Golful se cufundă în subsolul unui bloc turn pe trei sferturi distrus, păzit de băieţii în combinezoane negre. Becuri arse, ciment cenuşiu, culoare igrasioase. Ambianţă de sfârşit de lume. Intrară într-o cameră dreptunghiulară, foarte slab luminată. Malko rămase încremenit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

În faţa lui se desfăşura un şir de cuiere. În loc de haine, doi bărbaţi erau înghesuiţi lângă perete, cu mâinile legate la spate, figurile acoperite cu câte un fular şi câte un laţ aşezat în jurul gâtului, al cărui capăt era legat de cuier. Dacă oboseau, se spânzurau singuri…

Doi dintre oamenii lui Farahdin îl cărară pe sudanezul leşinat într-o altă încăpere. Câteva clipe mai târziu, apăru femeia jocheu, care-i propuse lui Malko:

— O cafea? Un suc?

*

* *

Interogatoriul sudanezului se prelungea. În penumbra umedă, Malko pierduse noţiunea timpului. Aştepta, instalat pe o banchetă, într-o cameră în care se mai găseau două santinele în combinezoane negre, care fumau încontinuu ţigări proaste. Nici măcar exploziile din afară nu se auzeau aici.

Se petrecu, deodată, un dans de fascicule de lanternă şi, din umbră, apăru Farahdin, pe care Malko îl urmă într-un birouaş iluminat de o lampă cu petrol.

— A vorbit, anunţă bosniacul.

Malko preferă să nu întrebe în urma căror procedee. Înţelesese că a nimerit în mijlocul unei lumi de o ferocitate nemaiîntâlnită. La Sarajevo, moartea se afla pretutindeni, iar cruzimea se exprima în egală măsură atât la „victime” cât şi la „călăi”. Era un război de ev mediu, fără reguli, fără cruţare. Şi asta la numai o oră de zbor până la Viena.

— Ce aţi aflat?

— Aţi avut dreptate, spuse Farahdin. Golănaşul de James i-a dat numărul camerei dumneavoastră.

— Pentru ce anume?

— Când aţi ajuns la *Beograd*, aţi fost urmărit – nu se ştie de către cine – de cineva care era cu acest Raha, un iranian despre care ăsta pretinde că nu ştie nimic mai mult decât prenumele. Ruhollah. Când acest Ruhollah v-a văzut cu Voican Kordic, l-a pus pe Raha să afle numărul camerei dumneavoastră de la hotel. Raha l-a procurat de la James, pentru o sută de mărci.

Cei treizeci de arginţi ai lui Iuda. Malko nu-şi revenea. Cine îl urmărise?

— Sudanezul a tras asupra mea?

— Nu. El n-a făcut decât să comunice cuiva numărul camerei.

— Cui?

— Nu se ştie, dar e vorba de una din liniile telefonice directe cu preşedinţia bosniacă.

Capitolul IX

Malko rămase trăsnit. S-ar fi aşteptat la orice altceva, numai la asta nu.

— Eşti absolut sigur? insistă el. Preşedinţia bosniacă?

— Evident! confirmă uşor agasat *kapetanul* Farahdin. Raha a telefonat cuiva, al cărui nume jura că nu-l ştie. Şi i-a comunicat numărul camerei dumneavoastră. Deci, atentatul fusese organizat de preşedinţia bosniacă.

— Bine, dar… de ce?!

Asta sudanezul n-avea de unde s-o ştie, cu siguranţă.

— Ce aveţi de gând să faceţi cu Raha? mai întrebă Malko.

Farahdin făcu din mână un gest de expediere.

— A murit, imediat după interogatoriu.

— Adică l-aţi…

— Nu, nu, afirmă Farahdin. Rana l-a răpus, glonţul îi deschisese o arteră principală. A avut o hemoragie puternică şi… Oricum, nu-l puteam lăsa în viaţă, după tot ce ne-a spus.

Asta era clar: la Sarajevo nimeni nu se obosea prea tare cu tratamentele intensive de recuperare.

— Şi crezi că amicii lui Raha n-or să ajungă pe fir până la voi?

— N-au cum, afirmă bosniacul. Băieţii mei o să-l care acolo unde a fost împuşcat. Totul va arăta de ca şi cum a comis o imprudenţă. Se întâmplă. Nu cunoştea oraşul, nu?

Şi cam aşa sună epitaful sudanezului, venit din fundul Africii să apere cauza islamului.

— Cum îţi explici că o persoană din anturajul preşedinţiei poate fi

amestecată într-un atentat împotriva mea? se interesă Malko.

Farahdin îşi aprinse o ţigară, pregătindu-şi răspunsul.

— Există mai multe tendinţe în sânul guvernului, explică el. Unii sunt dispuşi să negocieze cu sârbii, să salveze Sarajevo, în timp de alţii sunt adepţii liniei dure, chiar dacă populaţia nu are decât de suferit. Iranienii sunt cei care forţează lucrurile în această direcţie.

— Sinucidere curată, remarcă sec Malko.

— Da. Aşa cred şi eu, admise bosniacul. Ne împuie capul cu crearea unui stat fundamentalist islamic, dar aici îi poţi număra pe degete pe cei care îl doresc într-adevăr. De fapt, asta m-a decis să vă ajut.

Malko îşi stăpâni bătăile puternice ale inimii.

— Poftim?

— Da. Mâine dimineaţă îi trimit lui Celo un mesager, cu detalii suficient de atrăgătoare încât să dorească să vă întâlniţi. Dacă-l găseşte şi dacă Celo va fi de acord, va trebui să punem la cale întâlnirea. Pentru că e posibil să fie nevoie să vă deplasaţi şi asta e extrem de periculos.

— Ştiu, zise Malko. Dar şi aici sunt în pericol.

— Corect, aprobă Farahdin. Braţul preşedinţiei este lung. Vă sfătuiesc să fiţi cu mare băgare de seamă. Evitaţi, pe cât se poate, să ieşiţi seara. Băieţii care se vânzolesc prin oraş, în Golfurile roşii, sunt ucigaşi. Pentru câteva sute de mărci vă ciuruie fără remuşcări. Cel mai bine e să rămâneţi la hotel. Şi imediat ce am noutăţi, vă caut eu.

Malko avu un şoc atunci când regăsi strălucirea soarelui. Dar nu se destinse cu adevărat decât o dată ajuns la barul hotelului. Huseina era acolo, într-un separeu, împreună cu o jună care i se păru lui Malko o replică feminină a lui Yeti. În faţa lor trona o sticlă de şampanie Moët, apărută nu se ştie de unde. Nu se ştie de ce, Huseina îi adresă un surâs complice, pe care Malko i-l întoarse, înainte de a se îndrepta spre scări.

Hotărâse să testeze sistemul de comunicaţii prin Imarsat-ul agenţiei Reuter. Şi să-l cunoască, în sfârşit, pe amicul Sonjei Prescott, fotograful rus.

*

*   *

Prăvălit pe canapea, în faţa Imarsat-ului, Ivan Sibirsk aducea cu o sculptură a lui Botero rătăcită nu se ştie cum în Bosnia. Totul la el era rotund: craniul pleşuv, figura încadrată de o splendidă barbă neagră, torsul masiv şi mâinile grăsuţe.

Un trabuc pe jumătate consumat îi atârna pe buzele groase. Părea preocupat să plimbe două cubuleţe în paharul plin ochi cu Johnnie Walker. Era, în totul, imaginea reconfortantă a bucuriei simple de a trăi. Rusul ridică încet privirile spre Malko, în momentul în care acesta tocmai pătrundea în biroul agenţiei Reuter. În glas i se ascundea o vagă nuanţă de agasare:

— *Pajolsk?*

— Sunt unul din prietenii Sonjei Prescott, răspunse Malko şi îi întinse hârtia cu recomandarea din partea Sonjei.

Ivan Sibirsk parcurse mesajul cu repeziciune, apoi îi adresă un zâmbet călduros şi îi spuse, în rusă:

— Bun venit la Sarajevo! Aveţi de dat un telefon, vă învăţ cum. E foarte simplu. Tariful e de patruzeci de dolari. Nu-i scump, înseamnă două minute de convorbire, dar puteţi conversa cât vă pofteşte inima.

Inutil de precizat că suma intra direct în buzunarul rusului… Malko arătă din cap spre un aparat Nikon cu un teleobiectiv uriaş.

— Faceţi fotografii?

— Am un… asistent, preciză Ivan Sibirsk. E periculos să te vânturi prin oraş. Dar, dacă aveţi nevoie de vreun serviciu, cunosc o grămadă de lume în Sarajevo.

Evident, rusul se descurca binişor.

— Am de dat un telefon la Zagreb, zise Malko.

Rusul avu un gest de mare senior.

— Puteţi suna la New York, la Londra… Nicio problemă… Mă găsiţi la camera 526.

După ce îi explică lui Malko cum se utilizează Imarsat-ul, Ivan îşi încasă cele patru bilete de zece dolari şi se eclipsă discret, luând cu el sticla cu Johnnie Walker cu etichetă neagră. Imaginea sublimă a sibaritului. Dată fiind corpolenţa-i, era clar că nu-l amuza deloc să zburde printre gloanţe, prin oraş. În douăzeci de secunde, Malko stabili legătura cu David Bruce.

— Incredibil, te aud minunat, remarcă Bruce. Ce nebunie, progresul

tehnic! Mai ieri m-a sunat un prieten, era într-un 747, în plină cursă Paris-Tokyo şi îl auzeam de parcă suna din camera de alături… în fine. Ai ceva noutăţi?

Malko îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Nu. Şi sunt încă departe de a ajunge la un rezultat. N-am vrut decât să verific sistemul de comunicare. Merge, măcar ăsta…

— Şi chiar n-ai nimic altceva să-mi spui? se agăţă americanul, oarecum agitat.

— În niciun caz la telefon, replică Malko. Doar atât, că mă lovesc de împotrivirea puternică a anumitor membri ai anturajului prezidenţial.

— *Holy shit!* explodă David Bruce. Asta-i culmea! Ticăloşii ăia au înnebunit de tot?

— Să zicem să sunt puternic influenţaţi, preciză Malko. O să-ţi povestesc mai multe pe viu. Asta-i. Am stabilit toate contactele, nu mi-a rămas decât să mă rog. Te mai sun în câteva zile.

— *Good luck!*

Fără pic de ironie în glas. Sincer. Malko decuplă instalaţia Imarsat şi urcă pe scări în noua sa cameră. Cobora noaptea şi toată lumea se pregătea pentru o nouă şedinţă de bombardament, astupând crăpăturile uşilor, ferestrelor.

O oră mai târziu, coborî în restaurantul de la primul etaj, vesel ca sala de mese dintr-un submarin. Meniul era invariabil: paste şi orez cu câteva bucăţele de carne dubioasă, totul stropit cu acel vin în stare să doboare un zimbru.

*

*   *

Malko privea de la fereastra camerei de hotel fuioarele de praf stârnite de căderea obuzelor de mortier peste clădirile deja avariate de pe strada Trscanska, la vreo două sute de metri de hotel. La fiecare explozie, zeci de păsări, postate pe acoperişurile din vecinătate, îşi luau zborul reaşezându-se puţin mai departe, câteva secunde mai târziu.

Din cauza vacarmului, de-abia auzi bătăile în uşa camerei sale. Treizeci şi şase de ore se scurseseră fără nicio veste, de nicăieri. Avea

numărul de telefon al permanenţei *kapetanului* Farahdin, dar nu voia să forţeze. La fel, i se părea inutil să-l caute pe Arif Merlin: n-avea nimic special să-i ceară. Îşi omorâse plictisul ieşind de câteva ori în oraş, în partea veche, austriacă, încotoşmănat în tot ceea ce îl putea feri de gloanţe la volanul Opelului blindat. Sarajevo nu mai era un oraş al distracţiilor normale: restaurante – nu, buticuri – nu, cinematograf – nici atât. Nimic. Doar moartea, care hălăduia peste tot, nestingherită. Petrecuse o groază de timp zăcând în cameră sau vegetând în holul hotelului, zgâindu-se la ciori, împreună cu grupurile de ziarişti excedaţi de peisaj şi violenţa conflictului.

De fapt, ce sens avea să rişti? Obuzele de mortier picau din senin, oriunde. Starea de inactivitate începea să-l enerveze, dar nu avea de ales.

— Cine-i? întrebă el, de pe balcon.

Întrebase pentru că în hotel ar fi putut intra oricine şi oricine l-ar fi putut împuşca fără nicio dificultate. Majoritatea bosniacilor adulţi se aflau în posesia unei arme de foc, deci…

— *Kapetan* Farahdin, anunţă o voce de femeie.

Malko întredeschise şi o văzu pe femeia jocheu, machiată mai prost decât niciodată. O lăsă înăuntru. Privirea femeii se fixă, fascinată, pe sala de baie. Îl chestionă, arătând cu degetul:

— *You have water? [Aveţi apă?]*

Malko făcu greşeala de a confirma. Treizeci de secunde mai târziu, bluza de piele zbura pe pat, urmată de tricoul cu mutra lui Finci, dezvăluind un piept bogat, cu sfârcuri aproape violete. Goală puşcă, mesagera lui Farahdin se azvârli pur şi simplu sub duş, mârâind şi gemând ca un animal fericit. Malko trebui să aştepte ca Tania să iasă de sub duş şi să se usuce. De-abia atunci reuşi să afle motivul vizitei.

— *Kapetan want see you [Kapetan vrea să te vadă]*, anunţă Tania. TV *building*.

Coborâră împreună în garajul hotelului. O luară din loc spre vest, în direcţia în care se afla clădirea enormă din beton, bombardată zilnic în care se afla sediul televiziunii locale Sarajevo. Ironie a sorţii, locuitorii Sarajevo-ului neavând curent electric erau singurii care nu puteau urmări emisiunile, altminteri captate fără probleme în tot restul Bosniei.

— *Quick! Quick! [Repede! Repede!]* strigă tânăra, în timp de Malko ocolea clădirea televiziunii printr-o zonă expusă *lunetiştilor* sârbi.

Miliţienii puşi să păzească intrarea în televiziune, slinoşi, neraşi, puţind a alcool ieftin, apreciară cum se cuvine – ocheade, vorbe, ciupituri – dosul apetisant al Taniei. De fapt, fuseseră deranjaţi, tocmai vămuiau în linişte rezervoarele de benzină ale maşinilor parcate în împrejurimi. Femeia jocheu îi umplu de rahatul a zeci de injurii, ceea ce nu-i convinse că ar trebui să renunţe la micile lor activităţi lucrative. Malko o urmă îndeaproape şi pătrunseră împreună într-un labirint de coridoare şi scări obscure. Malko avea senzaţia că străbate punţile inferioare ale unei nave uriaşe, în care se va rătăci. Tania ştia însă perfect drumul. Ajunseră.

Spaţiul era compartimentat în alveole, în sistemul occidental al panourilor plasate la jumătate din înălţimea camerei. Malko îl găsi pe Farahdin într-una dintre alveole, în timp ce se lăsa machiat de o copie fidelă a Brigittei Bardot. Nu-i vorbă, două dintre creaturile în combinezon negru erau de faţă, *kapetanul* era în siguranţă. Un televizor Akai aşezat pe podea transmitea emisia TV Sarajevo.

— Înregistrez o emisiune, explică bosniacul. E mai sigur aici decât la sediul meu… Aţi avut vreo problemă, de alaltăieri încoace?

— Nu, răspunse Malko.

— Am reuşit să luăm legătura cu Celo, anunţă calm, Farahdin. L-am găsit, la Sokolovici.

— Şi mai are rachetele?

— Asta nu ştiu. V-am aranjat întâlnirea cu el.

— La Sarajevo?

— Nu. Nu vrea să apară aici. Dar acceptă să vă vedeţi la Kiseljak. Partea proastă e că va trebui să străbateţi *zona nimănui* şi liniile sârbe… Oricum, Celo aşteaptă un răspuns în seara asta. Cunoaşteţi vreun loc sigur de întâlnire la Kiseljak?

Malko îşi aminti de cina luată cu Aida. Şi nu numai cina…

— Da. Ştiu un restaurant în afara oraşului, pe şoseaua spre Travnik, chiar lângă sediul Farmaciştilor fără frontiere.

— E un loc potrivit, îl cunosc, aprobă Farahdin. Celo vă va aştepta acolo, la 10 a.m. Dacă totul se petrece cu bine, puteţi fi înapoi spre prânz. „Cu bine” înseamnă că sârbii nu vă încurcă în vreun fel.

— Celo vorbeşte engleză?

— Nu. Germană, dar foarte bine.

— Cum îl pot recunoaşte?

— E ras în cap, scund, voinic şi-i lipseşte un deget de la mâna stângă.

— Nu-mi rămâne decât să sper că oamenii preşedinţiei nu-mi vor planta *lunetiştii* pe traseu.

— Teoretic, nimeni nu ştie despre întâlnirea dumneavoastră cu Celo. N-am folosit telefonul, care e sigur ascultat de preşedinţie. *Good luck!*

A câta oară? În fine, Malko îl părăsi pe *kapetan,* rămas în mâinile grijulii ale sosiei lui B.B. Se despărţi cu un sărut camaraderesc, pe gură, de femeia jocheu şi urcă în Opelul său blindat. Observă că mai are foarte puţină benzină. Se înnoptase, cerul se înroşea din cinci în cinci minute dinspre Stup, deşi zgomotul luptelor nu ajungea până în capitala bosniacă. Privi spre exploziile roşietice, gândindu-se că era exact drumul pe care trebuia să treacă a doua zi. Nu părea deloc sigur că avea să ajungă întreg, măcar până la Iliţa.

Căuta o soluţie când se lovi, în liftul care urca din garaj spre holul hotelului, de Ivan Sibirsk. Rusul îşi atârnase de buzele groase un trabuc cubanez neînceput şi căra o găleată plină de cuburi de gheaţă. Îi făcu cu ochiul lui Malko:

— E o petrecere la *Belvedere*.

— Ce-i aia, *Belvedere?*

— Un hotelaş de şase camere în cartierul numit *Malta*. Simpatic. Un chefuleţ cu prieteni… Vă merge bine?

— Da, minţi Malko. Dar trebuie să ajung la Kiseljak mâine dimineaţă. Risc s-o iau pe coajă între Stup şi Iliţa..

Figura rotofeie a rusului se destinse într-un surâs radios.

— Haideţi cu mine! Cred că pot să vă ajut.

*

* *

Şase Mercedesuri se plictiseau, parcate în faţa micului hotel *Belvedere*. Nu foarte departe, se afla spitalul Kosevo. În faţa intrării, o santinelă înşira cei trei mii de paşi ai schimbului, cu kalaşnikovul pe

umăr. Pe drum, Malko aflase că *Belvedere* fusese un hotel de camionagii, înainte de război, şi că doar „iniţiaţii” îl frecventau acum, pentru a petrece câteva clipe extrem de neconvenţionale. Ivan pătrunse în sala de mese, balansându-se greoi, pe jamboanele-i durdulii, şi fu primit cu exclamaţii de bucurie. Era plin. Domni impecabili şi dudui părăsite de grija zilei de mâine, lume care părea să nu aibă habar de gravitatea circumstanţelor. Sticlele de vodcă şi Johnnie Walker treceau voios din mână în mână şi din mână în gură. Atent, Malko observă chiar şi o lădiţă de Moët! De fapt, de ce se mira? Piaţa neagră funcţiona ca peste tot, în vreme de război. Ivan puse în siguranţă găleata cu gheaţă şi-i spuse:

— Haide!

Îl conduse spre nişte fotolii comode. Într-unul dintre acestea zăcea un individ asemănător cu o gorilă, îmbrăcat în uniforma Armatei Roşii, care se alimenta direct dintr-o sticlă de Johnnie Walker, de parcă ar fi băut apă.

— Boris! strigă Ivan. Vino-ncoace. Te prezint unui prieten, îl cheamă Malko.

Boris sughiţă, se ridică pe toată lungimea celor 190 de centimetri de oase şi musculatură, întinse o mână cât o lamă de buldozer şi îşi arătă şiragul de dinţi de aur, anunţându-l pe Malko, cu voce de stentor:

— *Praporcik [plutonier adjutant]* Boris Kromcenko.

Şi izbucni imediat într-un râs de uriaş sătul. Apoi puse sticla la gură şi lichidă dintr-o sorbitură jumătatea rămasă. Ivan îl trase pe Malko deoparte.

— Lui Boris poţi să-i ceri orice. Comandă o unitate de transport din efectivul batalionului ucrainean FORPRONU. Dacă vă înţelegeţi, el te va escorta mâine dimineaţă.

Îl părăsi pe Malko pentru a-i explica şi plutonierului adjutant situaţia. Kromcenko ascultă, apoi scutură din cap cu hotărâre:

— *Nie problem!* Mâine, ora 8. *Clădirea* P.T.T. Cinzeci de dolari.

Îşi izbi pumnul de pieptul uriaş şi îşi trase de sub veston tricoul marinăresc pe care-l purtau trupele de elită ale Armatei Roşii, în amintirea eroilor-marinari ai crucişătorului *Aurora*, simbolul revoluţiei din 1917. Apoi proclamă:

— Da! *The best!*

Cam astea erau cuvintele englezeşti pe care le cunoştea, în afară de *dollar*. Ivan îi şopti din nou lui Malko:

— Afacerea e aranjată. Plătiţi-l discret, înainte de plecare.

— Eşti sigur că va fi la timp acolo, dacă stă la băut toată noaptea?

Ivan Sibirsk izbucni într-un râs molipsitor, sănătos.

— Asta face în fiecare noapte. Bea. Adoră războiul iugoslav. Imaginaţi-vă că nu a câştigat în viaţa lui atâţia bani. Solda lui oficială este de vreo şase sute de ruble pe lună. Aţi înţeles?… Ştiţi să vă întoarceţi singur la hotel?

— Nicio problemă, îl asigură Malko.

Lui îi trebuia, totuşi, o porţie bună de somn, înaintea balamucului de a doua zi.

*

* *

Praporcikul Boris Kromcenko, pe jumătate ieşit din turela transportorului blindat, îi făcu semne voioase cu mâna lui Malko. Rânjea, arătându-şi dantura de aur. Vehiculul blindat ucrainean demară, lăsând în urmă o dâră de fum alb. Şi Malko îl urmă, virând dreapta, spre *punctul de control* sârbesc de la Iliţa, aflat la numai vreo treizeci de metri.

Cum stabiliseră, Boris apăruse, proaspăt ca un peşte congelat sau congelung, în parcarea *clădirii* P.T.T. Malko se lipise în flancul stâng al transportului ucrainean, pe toată durata traversării *no man's land*-ului şi a cartierului Stup. Ca să fie evidentă protecţia pe care vehiculul blindat ucrainean o oferea lui Malko, mitraliera grea de 14.5 fusese tot timpul îndreptată spre cotloanele din care ar fi putut ataca vreun imprudent. Efectul dezarmant fusese asigurat. Ce-i drept, ucrainenii aveau în zonă reputaţia de băieţi care întâi trag şi de-abia după aceea întreabă cine i-a provocat.

Malko opri la *punctul de control* şi miliţianul sârb apăru din spatele containerului înconjurat de saci cu nisip. Simplă formalitate, şi pentru unul şi pentru celălalt.

O oră mai târziu, Malko ieşise deja din zona sârbă şi se îndrepta cu toată viteza spre Kiseljak, aflat la câteva zeci de kilometri. Ceasul

arăta 9 şi jumătate.

Contrastul, faţă de Sarajevo, era şocant. Aici domnea pacea, câmpul se întindea liniştit. Din când în când apărea câte o casă distrusă, dar atât. Malko opri la Kiseljak şi bău o cafea. Era formidabil să poţi bea cafea pe o terasă curată, fără să simţi ameninţarea perfidă a *lunetiştilor*.

Ajunse la locul de întâlnire cu douăzeci de minute mai devreme. Era uşor de recunoscut, din cauza celor douăzeci de camioane vopsite în alb ale Farmaciştilor fără frontiere.

Ajunsese primul. Se instală pe terasa braseriei. Nu mult după aceea, un mic convoi apăru dinspre Travnik. Două Land Rover pline de indivizi înarmaţi încadrau un automobil japonez, care părea nou-nouţ. Totuşi, când parcă, Malko observă pe aripa din spate-stânga urmele unei rafale copioase.

Bărbatul scund care coborî din maşina japoneză se bălăbănea ca o maimuţă, în timp ce se apropia de masa lui Malko. Avea craniul ras şi se sufoca într-o uniformă plină de elemente ajutătoare: opt grenade, zece încărcătoare de MP 5, două pistoale. În spatele lui se mişca, greu şi sigur, o brută saşie, cu colţurile mustăţii legate de gulerul vestonului, care purta ca pe un fulg un aruncător de rachete RPG 7 şi sacul cu cele şase încărcături, pe umăr.

Cei doi se îndreptară spre Malko, singurul client vizibil, în timp ce ocupanţii Land Roverului se desfăşurau în poziţie de luptă în jurul restaurantului.

Malko se ridică şi veni în întâmpinarea celor doi luptători. Asta îl ajută să descopere două amănunte: cel pe care-l bănuia a fi Celo avea sculptate artistic trei flori de crin pe suprafaţa craniului… şi îi lipsea mijlocul mâinii stângi.

— *Sie sind* Celo? întrebă Malko, sigur să nu greşeşte.

Bosniacul îl învălui într-o privire cercetătoare, apoi clătină din cap afirmativ. Se aşeză.

— Sunteţi cel care l-a văzut pe Soko în spital? întrebă Celo în germană.

— Eu sunt.

— Cum îi mergea?

— Rău. Dar mi-a dat o scrisoare pentru tine.

Malko scoase din buzunar scrisoarea, de fapt cele câteva cuvinte scrijelite de bietul Soko, castrat de sârbi, şi i-o înmână lui Celo.

Acesta o citi cu atenţie, cu figura crispată de furie. Apoi o împături şi o puse într-unul din buzunarele sale. Privirile i se fixară pe Malko.

— Vorbeşti bine germana, remarcă acesta din urmă.

— Am trăit cincisprezece ani la Frankfurt. Sunteţi german?

— Nu, austriac. Ştiţi ce s-a întâmplat, de fapt, cu Soko?

— Da. Oamenii din Butmir mi-au povestit totul. Dacă aş fi putut, l-aş fi prăjit sau l-aş fi înjunghiat pe ticălosul ăsta de Iradj Tourabi. Să predai un frate sârbilor? Când pretinzi că ai venit să ne aperi! L-aş fi scopit cu mâna mea!

— De ce nu ai făcut-o?

Ochişorii lui Celo se împlântară în pupilele lui, cu tot atâta căldură ca şi o şopârlă.

— Javra asta cu barbă roşcată e protejată de preşedinţie. Mi s-a transmis să nu mişc nimic. Au zis că e vorba de un caz de trădare. Dacă aş fi trecut peste ordin, n-aş mai fi primit arme şi muniţie. Preşedinţia este cea care tratează cu armata croată ca să fie lăsate în pace transporturile de armament şi muniţie pentru noi. Şi vine iarna, trebuie să facem stocuri.

— Ai ştiut ceva despre înţelegerea dintre Soko şi Djevad Finci?

— Da. Şi am fost de acord. Rachetele Stinger ne încurcă. Pe aici nu trec MIG-urile sârbe. De când a fost doborât avionul civil italian, toată lumea e cu ochii pe noi, ne consideră criminali. Sârbii, vezi bine, au ştiut că avem rachetele Stinger şi au trimis câteva comandouri ca să le captureze. Noi am fost pe fază. Le-am interceptat.

— Unde se află rachetele acum?

Celo zâmbi, pentru prima oară. Scoase dintr-un buzunar o hartă trasă în plastic a Sarajevo-ului şi a împrejurimilor acestuia. Puse degetul pe Butmir, adică undeva la sud de aeroportul Sarajevo. De acolo urcă, indicând zona verde a munţilor Igman. În mijlocul acesteia se opri.

— Cam pe aici, făcu Celo. În inima teritoriului pe care-l controlăm, într-o ascunzătoare păzită zi şi noapte. Nu le-aş scoate de acolo decât în ziua în care ar apărea MIG-urile sârbeşti.

Malko îl privi fix, cu ochii săi de aur.

— Ai accepta să mi le vinzi mie?

Celo surâse, ca şi când s-ar fi aşteptat la această întrebare prostească.

— E, uite de ce ţineaţi atât de tare să ne întâlnim. Dumneavoastră sunteţi acela care trebuia să le cumpere de la Djevad? Am crezut tot timpul că erau americanii.

— Lucrez pentru americani, recunoscu Malko.

— Şi cui vreţi să redistribuiţi rachetele?

— Nimănui. Vreau să le distrug, pur şi simplu. Câtă vreme cele unsprezece rachete se află în zonă, podul aerian umanitar nu va putea fi reluat.

Celo îşi termină berea dintr-o înghiţitură şi chicoti şiret.

— Dar şi eu pot să le distrug.

— Cei pentru care lucrez doresc să fie absolut siguri de scoaterea lor din uz, preciză Malko, abil. Dacă acceptaţi să mă conduceţi în locul în care se află rachetele şi să le distrugeţi în prezenţa mea, e perfect, nu am nimic împotrivă.

— E imposibil, afirmă Celo. Prea multă lume ar intra la bănuieli dacă v-ar vedea acolo. N-aş mai putea răspunde de siguranţa dumneavoastră personală.

— Deci, conchise Malko, va trebui să cădem la înţelegere şi să facem cumva încât să aduceţi rachetele într-un loc accesibil pentru mine. Să zicem la aeroport?

Un nou hohot de râs. Urmat, brusc, de o mină extrem de serioasă.

— Nici vorbă. La aeroport nu mă simt în siguranţă.

— Bine. Atunci să găsim un loc neutru, sugeră Malko.

Celo îl privi cu un vădit aer de superioritate.

— Staţi puţin. Cine vă spune că vreau să vând rachetele?

Duş rece. Malko suportă, impasibil.

— Poate fi şi aşa, recunoscu el. Dar dacă doreşti într-adevăr să le păstrezi, măcar spune-mi-o acum şi plec înapoi. Drumul prin Iliţa e lung şi…

Făcu gestul că se ridică şi pleacă, grăbit. Celo îl reţinu imediat, surâzându-i scârbos.

— N-am spus că nu vreau să le vând.

Malko simţi din plin că se află din nou, în Orient.

— E adevărat, n-ai spus asta. Atunci spune-mi acum că vrei să mi le vinzi.

Celo îl privea atent, vizibil intrigat.

— De ce vor americanii atât de tare să recupereze rachetele astea? întrebă el.

Malko făcu un efort şi-i povesti traseul sinuos şi extrem de periculos din punct de vedere politic al rachetelor Stinger. Celo îl asculta cuminte, ca un elev silitor. Dar, la sfârşitul povestirii, surâsul drăcesc i se reîntipări pe figură.

— Asta o să vă coste bani mulţi.

— Cât?

Fără să stea prea mult pe gânduri, Celo declară:

— Vreau cu douăzeci la sută mai mult decât i-a oferit Djevad lui Soko.

— E-n regulă.

Fusese clar. La fel de clar, Celo nu-şi revenea. Pe un ton incredul, bosniacul întrebă:

— Sunteţi dispus să-mi plătiţi cinci milioane de mărci pentru rachetele Stinger?

Era rândul lui Malko să-şi ascundă mirarea. Cinci milioane de mărci însemnau un sfert din suma pe care Djevad o pretinsese C.I.A.-ului. Nu era rău deloc

— Sunt gata să vă plătesc cinci milioane de mărci, confirmă Malko. Dar cum o să-mi garantezi, după tot ce s-a întâmplat, că Iradj Tourabi nu va mai interveni?

Celo scuipă, strâmbându-se de scârbă.

— Asta vă jur. De data asta nu va mai fi niciun trădător în brigada noastră. Mă ocup eu de asta.

Malko privi oamenii lui Celo, dispersaţi în dispozitiv de apărare în jurul restaurantului. Încordaţi, hotărâţi. Simţi că nu se află prea departe de atingerea scopului. Îi întinse palma lui Celo.

— Dacă-i aşa, sunt de acord.

Celo ezită o clipă înainte de a apuca mâna lui Malko şi de a i-o strânge ferm, energic.

— Şi eu sunt de acord.

Malko se lăsă inundat de un puternic val de euforie. Prima parte a

misiunii sale părea dusă la îndeplinire. Găsise rachetele şi încheiase un acord pentru a le recupera. Însă, greul de-abia începea.

Capitolul X

Huruitul celor trei camioane grele, vopsite în alb, care tocmai plecau spre Sarajevo, încărcate cu medicamente, întrerupse conversaţia celor doi. Când camioanele dispărură într-un nod al şoselei, Celo îl interpelă pe Malko, aproape gâfâind:

— Aveţi bani la Sarajevo?

Aceeaşi întrebare, tâmpită şi hulpavă. Malko apelă la ultimele rezerve de răbdare şi-i descrise, ca şi lui Farahdin, felul în care aveau să-i ajungă banii la Sarajevo. Bosniacul păru satisfăcut de eficienţa planului. Malko avu totuşi, grijă să nu dea prea multe informaţii despre zborul aparatului din serviciul FORPRONU. Celo părea impulsiv. N-ar fi fost grav, dar avea la dispoziţie unsprezece rachete sol-aer şi oricând s-ar fi putut naşte în creieraşul său ideea de a ataca avionul care urma să transporte nu mai puţin de cinci milioane de mărci. Ce să faci, în ţara asta – care ţară? – totul era posibil, nimic nu părea interzis.

Erau chit: obligaţi amândoi să se creadă pe cuvânt de onoare. Rămânea un singur punct negru. Malko insistă:

— Cum poţi fi sigur că Iradj Tourabi şi oamenii lui nu vor încerca din nou să se amestece?

Celo îşi mângâie cu mâna fără mijlociu, craniul tuns simbolic, cu trei crini:

— După cele întâmplate, grupul nostru a rupt orice legătură cu iranienii. Deci n-au cum să ştie ce se petrece în unitatea mea. Îmi rămăseseră trei, ca instructori. Doi au călcat „din greşeală” pe o mină, în cursul unei patrulări. Mi-a mai rămas unul singur. În clipa în care vom fi pus la punct ultimele amănunte, mă ocup chiar eu de el.

Un înger trecu printre cei doi şi se îndepărtă, înspăimântat de atâta cinism.

Coaliţia islamistă dovedea fisuri nesperate… Malko mai trimise o pasă măiastră, de încercare, arborând un surâs angelic:

— Dacă vă amuză mai mult să primiţi banii respectivi altundeva, să zicem într-un cont al unei bănci din străinătate, e foarte simplu.

Celo păru şocat de propunerea prinţului.

— Înainte să înceapă războiul, explică el, aveam o casă frumoasă, nu departe de aici, aveam două maşini şi câştigam frumuşel ocupându-mă de un service cu benzinărie. Când totul se va fi încheiat, vreau să o iau de la capăt. Banii nu-mi trebuie pentru mine. Eu n-am de gând să plec din munţii ăştia decât atunci când ultimul cetnic împuţit va fi fost înmormântat sau alungat. De banii ăia am nevoie pentru muniţii. Nimeni nu ne creditează, deşi toţi ne susţin. Priviţi!

Smulse din centură un obiect cilindric de culoare gri-închis, din care ieşea ceva ca un fitil sau ca o şuviţă de păr „porte-bonheur".

— Suntem nevoiţi să fabricăm grenade recuperând explozibilul din obuzele sârbeşti neexplodate, tăind tuburile de oţel. Cu mărcile de la voi o să cumpăr grenade adevărate, cu care am să terciuiesc rahaţii de cetnici. O să cumpăr mortiere şi obuze cu multiplă fragmentare, care-i vor decima pe porcii de sârbi, şi am să cumpăr gloanţe dum-dum pentru…

Devenise poet. Malko nu putea suporta. Îl opri, sec.

— Concret, ce-mi propui? Când putem începe operaţiunea?

Celo se scărpină în cap, stârnind mătreaţa dintr-una din florile de crin sculptate pe craniul său. Gândi cu voce tare:

— Trebuie să evităm Butmir sau Sokolovici. Vreau ca nimeni, în afară de câţiva oameni de-ai mei, să nu ştie de afacerea noastră. Altfel, iranienii vor căuta să se răzbune.

— Poate o facem chiar aici, la Kiseljak? sugeră Malko.

— Nu. Aici colcăie de trupe croate. N-am chef s-ajungă rachetele în mâinile ticăloşilor de croaţi. Trebuie să alegem un loc neutru şi să procedăm în aşa fel încât nimeni să nu aibă vreo bănuială. Trebuie să mai reflectez. O să găsim, până la urmă, o soluţie.

— E bine să nu uiţi că eu nu mă pot mişca fără probleme, chiar şi cu automobilul meu blindat. N-am încotro, trebuie să mă gândesc şi la siguranţa mea personală.

Ce-i drept, lui Malko nu-i surâdea deloc să-şi încheie cariera în fundul unei betoniere. Celo se ridică. De-abia ajungea cu creştetul la umărul lui Malko.

— Întoarceţi-vă la Sarajevo, îi spuse lui Malko. Când voi fi găsit soluţia, vă voi anunţa prin Farahdin.

— Ai încredere deplină în el? întrebă Malko, îngrijorat.

Celo ridică din umeri mimând fatalismul.

— Dacă-l plătiţi la fel de bine, nu văd de ce ar trăda. Nici lui nu-i plac iranienii şi are, la fel ca mine, nevoie de arme şi de muniţii.

— O.K.! zise Malko, dar nu uita că am nevoie de trei sau patru zile pentru a procura banii.

— Care vor fi în bilete de o sută de mărci, îl ajută Celo, surâzând, îmi place culoarea mărcilor, seamănă cu cea a drapelului nostru…

Uite unde zăcea romantismul!

Cei doi îşi strânseră mâinile, îndelung. Celo se urcă în Toyota lui găurită, chemându-şi oamenii. Malko urmări micul convoi dispărând în direcţia Travnik.

Nu-i mai rămăsese decât să se întoarcă la Sarajevo şi să aştepte. După acest interludiu de calm, n-avea pic de chef să reintre în zoaiele şi molozul capitalei asediate.

Trecu fără probleme prin *punctele de control* sârbe. La ieşirea din Iliţa, miliţienii sârbi îi puseră o mie de întrebări despre scurta lui şedere în Kiseljak. Malko fu nevoit să le explice că a fost acolo ca să intervieveze refugiaţii. Apoi trecu prin dreptul câtorva blindate de provenienţă rusească, echipate cu afeturi cvadruple de mitralieră, înainte de a ajunge la ultimul *punct de control*, care însemna că urma fatalul *no man's land*. Se asigură că toate plăcile de kevlar erau la locul lor şi se lansă, cu acceleraţia apăsată la maximum, spre aeroport.

Era lac de sudoare când frână în dreptul unui vehicul blindat, vopsit în alb, chiar la intrarea în perimetrul controlat de FORPRONU. Nu avu timp să răsufle, un vehicul blindat tocmai pornea înspre oraş şi Malko se lipi în coasta acestuia, fără să fi intrat măcar în aeroport. Întoarcere fără incidente, dacă ar fi trebuit să raporteze. Nu se trăgea prea intens, dar peisajul era la fel de deprimant. Puţin înainte de *clădirea* P.T.T., îşi abandonă protectorul şi îşi continuă drumul spre centrul oraşului. Clădirea lipită de brutăria industrială era în flăcări. Nu departe câţiva copii se jucau de-a războiul, folosindu-se de carcasa unui automobil ars, parcat pe trotuar. Când coborî panta parcajului subteran al hotelului răsuflă, în sfârşit, uşurat.

Aventura cu Celo durase patru ore.

Tocmai intrase în holul hotelului când se simţi dat peste cap de o furtună blondă. Era Huseina, al cărei pulover roz părea pictat direct pe piele. Nu-i suflă decât un singur cuvânt:

— *Kapetan!*

Malko nu avu decât timpul necesar să urce şi să-şi ia arma, bijuteria de MGV 176 cadorisită de Arif Merlin. Crăpa de foame, dar era sigur că nu în oraş avea să-şi potolească stomacul. Huseina adulmecă plăcile de kevlar, apoi se instală cât mai comod în maşină, îşi desfăşură picioarele, deschizându-le atât cât se putea, afişând un surâs promiţător. Avantajul plăcilor de kevlar era acela că protejau nu numai de gloanţe, ci şi de priviri. Un gând pervers încolţi în mintea lui Malko. Pentru mai târziu, fireşte.

*

* *

La cartierul general al *kapetanului* Farahdin atmosfera era la fel de sumbră. Băieţii în combinezoane negre îşi încrucişau drumurile preocupaţi şi secretarele chinuiau cu ură maşinile de scris. De îndată ce-l remarcă pe Malko, Farahdin îi expedie pe cei doi miliţieni care-i raportau şi îşi instală invitatul pe locul din faţa biroului. Una dintre „ospătăriţe” aduse fără întârziere oribilele sucuri şi bosniacul trecu direct la subiect:

— L-aţi întâlnit pe Celo?

— Da.

— De ce n-aţi trecut să mă anunţaţi?

— Pentru că de-abia m-am întors, explică Malko.

— Cum a mers? Bine?

— Da. Am stabilit un acord de principiu. Rămân de perfectat câteva detalii logistice. Nemaivorbind despre un aspect foarte important, care te priveşte personal.

Farahdin mimă surprinderea.

— Şi anume?

— Partea financiară ce ţi se cuvine, ca să poţi cumpăra arme. Mulţumită ţie am intrat în legătură cu Celo. E normal să te alegi şi tu cu ceva.

Malko luase hotărârea să oferteze el primul, ca să-l coste mai puţin… *Kapetanul* părea şocat de francheţea interlocutorului său.

— Dar nu pentru asta v-am rugat să veniţi aici, afirmă bosniacul.

— Sunt convins, spuse Malko, dar eu trebuie să calculez dinainte suma totală de care am nevoie. La ce cifră te-ai gândit?

— Cât îmi propuneţi? Habar nu am la cât v-aţi înţeles cu Celo.

Malko decisese să joace cu cărţile pe faţă. Dacă cei doi bosniaci se consultau, n-avea ce să strice.

— Celo a acceptat cinci milioane de mărci. Îţi convine suma de un milion de mărci?

Instantaneu realiză că Farahdin nu se aşteptase la o cifră atât de frumoasă. E! Asta e…

Bosniacul ezită câteva secunde înainte de a răspunde:

— Este… este foarte bine aşa. Vă mulţumesc în numele tuturor oamenilor mei. Cu banii aceştia vom putea cumpăra o cantitate importantă de muniţie.

— Atunci e perfect, conchise Malko.

Economisea astfel mai mult de două treimi din suma alocată acestei afaceri de către C.I.A., respectiv douăzeci de milioane de mărci. Reflectă o clipă la cât de trist e să fii cinstit. Nimeni nu i-ar fi pretins să prezinte vreo chitanţă, fie din partea lui Celo, fie din partea lui Farahdin… Şi cu zece milioane de mărci ar fi putut transforma castelul lui din Liezen într-un palat de basm.

— Chiar perfect nu e, încă, îl corectă Farahdin. Am intrat în posesia unor informaţii cu caracter confidenţial, care vă privesc direct. Cei care vă vor capul nu au renunţat. Chestia vine de sus, de foarte sus…

— De la preşedinţie?

— Da. Am interceptat o convorbire telefonică. *Lunetistul* care v-a atacat a primit ordin să reia… misiunea.

Duş rece. Entuziasmul îi scăzu brusc. Îşi aminti de biata Farida, ca într-o reluare cu încetinitorul; imaginile nu aveau darul să-l calmeze, din contra…

— Şi n-ai idee cine e persoana?

— Nu. Poate fi orice trăgător bun dotat cu o puşcă cu lunetă. Şi din ăştia sunt destui la Sarajevo.

— Ce-am putea face? Risc să fiu obligat de a rămâne mai multe zile

aici.

Cu un gest maşinal, pipăi brăţara de aramă primită în dar de la focoasa Aida. Da, la Sarajevo sfârşeai prin a deveni superstiţios.

Farahdin îşi aprinse o ţigară.

— Cred că va încerca să vă ucidă ori când mai veniţi aici, ori când sunteţi la hotel. Dar nu are cum să fie la curent cu deplasările dumneavoastră prin oraş. E foarte dificil să vă pândească. Cred că am putea încerca ceva.

— Ce anume?

— Un contra-lunetist. E metoda pe care o folosim noi împotriva *lunetiştilor* sârbi, în momentul în care reuşim să reperăm câte unul, postăm un lunetist de-al nostru în preajma obiectivului urmărit de adversar. Ca să tragă, e obligat să se expună câteva fracţiuni de secundă. Şi asta, în general, e de-ajuns.

— E o idee bună, recunoscu Malko. Dispuneţi de serviciile cuiva priceput?

— Am nevoie de câteva ore, sugeră Farahdin. Când voi şti ceva sigur, vă trimit omul la *Holiday Inn* şi vă organizaţi împreună.

*

* *

Malko tocmai ieşea din baie când se auzi o bătaie discretă în uşa camerei de hotel. Înfăşurat în prosop, deschise. În faţa lui apăru o femeie îmbrăcată în combinezon negru, care purta pe cap o beretă. Nicio urmă de machiaj pe figura frumoasă de tip slav, cu pomeţi înalţi, cu sprâncene armonios desenate şi ochi verzi de pisică. Un sac mare de nailon negru îi şedea la picioare.

— Sunteţi Malko Linge? întrebă ea în germană.

— Da.

Îi întinse o mână lungă şi puternică şi Malko remarcă unghiile tăiate foarte scurt.

— Mă numesc Dina. Sunt trimisă de *kapetanul* Farahdin.

Văzând uimirea evidentă de pe chipul lui Malko, adăugă:

— Sunt persoana pe care o aşteptaţi.

Malko se dădu în lături, făcându-i loc să intre. Femeia îşi aşeză sacul pe pat. Apoi îl deschise şi scoase dinăuntru o ţeavă de puşcă,

apoi crosa şi chiulasa pe care era montat un amplificator de lumină reziduală de vreo cincisprezece centimetri în lungime, un Startron, care facilita vizarea de noapte ca în plină zi. Cu gesturi precise, Dina montă cele două părţi ale armei şi o aşeză pe pat.

— Sunteţi ajutoarea *lunetistului?* întrebă Malko.

Femeia ridică spre el o privire uşor amuzată.

— Nu, eu sunt *lunetista.*

Privirea ei ar fi zgribulit un aisberg. În faţa neîncrederii vădite a lui Malko, se simţi datoare să mai precizeze:

— Am curăţat deja oraşul ăsta de opt sârbi. Ticăloşi care trăgeau în femei însărcinate. Pe ultima dintre ele, din păcate, n-am reuşit s-o salvez. Sârbul împuţit a tras cu o fracţiune de secundă înaintea mea. Am rămas doar cu satisfacţia că i-am văzut tărtăcuţa făcându-se ţăndări.

— Ce vârstă aveţi?

— Douăzeci şi patru de ani.

Concentrată, cu gesturi precise, Dina introducea cartuşe în încărcătorul armei. Cinci, cu totul. Sesizând direcţia privirii lui Malko, explică:

— E mai degrabă inutilă o armă cu repetiţie: noi nu avem nevoie să tragem şi a doua oară. E şi foarte periculos. Dacă te-au reperat, rişti să te lichideze cu aruncătorul de grenade sau cu tunul de pe tanc. Trebuie să fii foarte rapid.

Aşeză din nou arma pe pat şi privi împrejur. Observă uşa deschisă a băii. Malko îi devansă întrebarea:

— Doreşti să faci o baie?

În atitudinea ei se simţi o undă de tulburare. Replică, scuzându-se oarecum:

— Dacă, dacă nu vă deranjează prea mult. Aici se trăieşte în condiţii foarte grele.

— Înţeleg, făcu Malko. Eşti invitata mea, zise, arătând spre baie.

— Nu vă deranjaţi, rezolv în câteva minute.

Dispăru în baie şi Malko auzi duşul funcţionând. Când ieşi, Dina părea în plină formă.

— Mi-e foame! lansă ea.

— Să coborâm la restaurant, sugeră Malko.

— În niciun caz. Nu e bine să fim văzuţi împreună. E prea riscant. Am adus eu câte ceva de mâncare.

Şi scoase din sacul negru de nailon o pâine rotundă, coaptă cu caşcaval, pe care începu s-o devoreze lacomă. Malko o urmărea, plin de curiozitate. Era calmă, ca un meseriaş gata să se pună gospodăreşte pe treabă.

— Asta ai făcut dintotdeauna? Adică meseria asta? o întrebă Malko.

Dina râse, cu gura plină.

— Nicidecum! Înainte de război aveam un magazinaş de optică. Dar îmi plăcea tirul sportiv. Îl practicam, de performanţă. Era o modalitate de a călători. Apoi, în iulie, tatăl meu a fost împuşcat de un *lunetist* sârb, în timp ce împărţea pâine. Era brutar. Mi-am zis că trebuie să-l răzbun. L-am căutat pe Djevad Finci, pe care-l cunoşteam oarecum. El mi-a dat o armă şi m-a lăsat să mă antrenez. După care l-am asistat pe un *lunetist* de elită, care m-a învăţat toate trucurile. De când a fost împuşcat, lucrez pe cont propriu.

— Şi cam în ce constă… treaba? se interesă Malko, subjugat de francheţea şi calmul fetei.

Imenşii ochi verzi îl fixară, plini de inocenţă.

— Până în clipa în care apeşi pe trăgaci nu-i mare lucru. Uneori trebuie să pândeşti ore în şir ferestrele unei clădiri, cu binoclul în mână. Tensiunea nervoasă e atât de ridicată, încât nu ai timp să te gândeşti la nimic altceva. Trebuie să fii atent la cea mai mică mişcare, la cea mai slabă umbră. După care nu rămâne decât decizia de a apăsa trăgaciul, o fracţiune de secundă. E ca la vânătoare. Nu ştii întotdeauna dacă ai reuşit sută la sută. N-ai cum să mergi la sârbi să verifici. Dar îţi dai seama după reacţia lor. De fiecare dată când e împuşcat unul dintre ticăloşii lor de *lunetişti*, se pun şi îneacă în proiectile de tanc clădirea din care s-a tras. Asta înseamnă că trebuie s-o ştergi repejor, altfel…

Se întrerupse. Combinezonul negru se mula perfect pe un trup armonios, sportiv. Graţie taliei, şi dacă i-ai fi adăugat câteva accesorii vestimentare de clasă, ai fi putut-o lua drept un manechin. Doar mâinile erau altfel. Puternice, masculine.

— Rămâi aici la noapte?

— Nu. Nu mă voi posta în camera dumneavoastră. Înainte să ajung

aici, am cercetat împrejurimile. Cred că *lunetistul* cu care avem treabă s-a plasat în turnul Unis dinspre nord. Acolo m-aş fi ascuns şi eu dacă aş fi avut intenţia să vă ucid. Stă acolo şi vă pândeşte fereastra; aşteaptă să vă arătaţi în dreptul ei. Şi-a calculat deja distanţa şi şi-a reglat deja arma.

Malko nu se putu reţine să privească spre turnul pe jumătate calcinat. Din ultimele etaje ale construcţiei nu mai rămăsese decât structura metalică. Pe toată suprafaţa erau zeci de fante şi găuri propice unei ambuscade.

— Unde te vei posta? întrebă Malko.

— La două camere de aici. La 517, explică Dina. Am închiriat-o pentru trei zile. Nu cred să apară vreun pericol înainte de ora zece: pentru două motive. În primul rând îşi propune s-o poată tuli şi are nevoie ca străzile să fie pustii. În al doilea rând, vă cunoaşte obiceiurile: toată lumea cinează la restaurantul hotelului, după care urcă în cameră, cam pe la zece.

— Bun, şi eu ce am de făcut?

— Ee! nu mare lucru. Trebuie să colaborăm. Ca să-l pot rade pe nemernic, e nevoie să se descopere, ca să tragă. Deci trebuie să-l momim.

— În ce fel? întrebă Malko, bănuind deja ceva.

— Asta e, va trebui să treceţi măcar o dată prin dreptul ferestrei. Suficient de lent încât tipul să vă observe şi să ia linia de ochire, dar îndeajuns de repede încât să nu aibă timp să tragă. În orice caz, are nevoie de câteva secunde bune ca să ţintească precis. În ultimă instanţă, va trebui să vă arătaţi la fereastră şi să trageţi perdelele. Nu va rezista tentaţiei.

Malko amuţise. Dina adăugă:

— Îmbrăcaţi-vă vesta antiglonţ. Desigur, nu e o protecţie absolută; dacă glonţul vă va atinge în zona inimii, veţi fi mai mult ca sigur ucis. Mai ales că, îndeobşte *lunetiştii* de elită vizează capul. Şi cum nu e prea departe de aici…

Din ce în ce mai încurajator!

— Poate să-mi pun o scufie de noapte? sugeră Malko, făcând haz de necaz.

Dina n-avea pic de umor în clipa respectivă.

— Nu, nu, i s-ar părea ciudat. Misiunea mea se descompune în două faze. Întâi trebuie să-l reperez, ţinând sub observaţie turnul Unis cu binoclul şi dispozitivul de vedere pe timp de noapte. El o să se deplaseze, se va face remarcat cumva. Dar de tras nu am să pot decât în momentul în care se va fi descoperit, ochindu-vă. Cum eu voi fi descoperit deja fereastra de la care va trage, voi avea un avantaj de câteva fracţiuni de secundă asupra lui. Asta e, de obicei, suficient.

— Şi dacă eu trec prin dreptul ferestrei înainte ca tu să-l fi reperat, observă Malko. Individul va avea timp berechet să tragă, nu?

Dina îi adresă un surâs dezarmant.

— Nu-i bine să vă gândiţi la genul ăsta de lucruri. Trebuie să aveţi deplină încredere în mine. De asta sunt aici, ca să vă protejez. Coborâţi liniştit la cină. Cât timp sunteţi jos, eu am să mă instalez la postul meu. Şi încetaţi să vă faceţi griji.

Bineînţeles, nu mori decât o singură dată… Aproape că i se făcuse ruşine… Dina se întinse pe pat şi îşi aprinse o ţigară.

— E minunat să faci un duş, suspină ea. Aproape uitasem ce-i aia apă caldă. E, în parte, motivul pentru care am acceptat misiunea asta.

— Dar ce te-ar fi putut determina s-o refuzi?

— În mod normal, când lichidezi un *lunetist* toată lumea te felicită. În cazul de faţă nu-i acelaşi lucru, e vorba despre unul de-al nostru şi nu se prea ştie ale cui ordine le îndeplineşte. S-ar putea să am probleme serioase, după. În fine, pe curând. Procedaţi cum v-am spus şi totul va fi în regulă.

Malko ieşi din cameră şi se îndreptă spre scara întunecoasă, realizând că implacabila Dina tocmai îl distribuise în rolul caprei din vânătoare de lei.

Capitolul XI

Fiertura de oaie aţoasă cu paste sfărâmicioase i se păru lui Malko mult mai scârboasă ca de obicei. Restaurantul hotelului zumzăia de obişnuitele conversaţii, acoperite de televiziunea bosniacă, iremediabil optimistă, care nu arăta decât vitezele trupe musulmane în timp ce măturau odioşii sârbi, într-o sarabandă de acţiuni eroice.

Malko semnă absent nota de plată şi împinse scaunul la o parte. Sinistra sală de mese i se părea acum un golf al păcii şi siguranţei. Cu o uşoară strângere de inimă se pomeni suind din nou scările. În câteva minute avea să-şi joace viaţa, banul sau stema, ori-ori, nevoit să aibă încredere oarbă într-o *femeie lunetist* pe care de-abia o cunoscuse de vreo două ore. Despre ale cărei capacităţi reale nu ştia, de fapt, nimic. Urcuşul i se păru mai lung şi mai obositor decât de obicei. Rezistă ispitei de a ciocăni în uşa camerei 517. Apoi se îndreptă spre camera lui. Cu inima în pragul fibrilaţiei, deschise uşa şi imediat aprinse lumina. Îşi înfrână dorinţa furioasă de a o stinge la loc. Draperiile nu erau trase. Se îndreptă spre fereastră, cu toţi muşchii încordaţi, cu pulsul la 150. Un vârtej de idei nebuneşti îi jucau în minte. Şi dacă totul nu era altceva decât o înscenare diabolică, menită să-l elimine? Dacă nu era decât o capcană în care se aruncase cu ochii închişi, lăsându-se luat drept ţintă vie? Şi dacă Dina nu se afla, de fapt, în camera 517 şi, dimpotrivă, în turnul Unis din faţa camerei sale?

Ca un robot, avansă spre fereastră şi apucă draperiile. Nici prea repede, nici prea încet…

Ţinea încă în mâini ţesătura, când zgomotul surd dar puternic al împuşcăturii îl făcu să tresară violent. Instinctiv, se aplecă, dar nu urmă niciun zgomot de geam spart. Realiză că dacă auzise împuşcătura şi încă era în viaţă, însemna că nu asupra lui se trăsese.

Nu-şi revenise încă din şoc când se auzi un răpăit de degete în uşa camerei sale. Era Dina, radiind de fericire. O expresie senzuală şi feroce în acelaşi timp, care o făcea foarte frumoasă.

— L-am atins! L-am atins! strigă ea. Haideţi, mergem să-l vedem!

— Eşti sigură?

— Bineînţeles, făcu ea, vexată. A făcut greşeala să se ridice, era foarte masiv. Aţi fost formidabil! Bine că nu era cu titlu postum.

— Luaţi-vă o armă, îl sfătui Dina. N-am decât un pistolet.

— La ce bun. Dacă l-ai atins?

— Deseori acţionează în tandem, îi explică Dina. Cu *lunetistul* mai vine încă un om. Înarmat cu grenade şi cu o armă albă; dacă *sniperul* este doar rănit, cineva trebuie să-l scoată de acolo.

Malko scoase din valiză pistolul său mitralieră MGV 176 şi Dina fluieră admirativ la vederea armei.

— Asta da, o armă adevărată!

Holul recepţiei era aproape pustiu şi nimeni nu părea să se fi alarmat din cauza focului de armă.

— Haideţi, pe aici, îl îndemnă Dina.

În loc să coboare scara în spirală ce ducea spre garajul subteran al hotelului, Dina se strecură printr-una din uşile de sticlă cu acces spre spatele clădirii, ieşire neutilizată din cauza *sniperilor* sârbi. Avea de străbătut douăzeci de metri foarte periculoşi, dar era mai discret şi mai aproape. Ajungând pe terenul năpădit de buruieni, în zona sigură, se opriră câteva clipe să-şi recapete suflul. Explozii îndepărtate, nimeni în câmpul vizual şi masa sumbră a celor două turnuri Unis înălţându-se la vreo treizeci de metri de ei, negre ca nişte monumente funerare. Bucăţi din structură – sticlă sau oţel – atârnau de faţadă, gata să se prăbuşească la cel mai mic şoc.

— La ce etaj era?

— La al doisprezecelea, fereastra colţului dinspre nord. Cunosc cele patru scări de evacuare, am fost şi eu o dată postată aici. Veniţi. Nu care cumva să aprindeţi ceva.

Dina se descurca în întuneric ca o pisică. Malko se clătina, împiedicându-se de resturi, ţinându-se cu greu pe urmele ei.

Ajunseră la intrarea unei scări a cărei uşă şi câteva trepte fuseseră smulse de o explozie, probabil.

Dina porni în faţă, cu pistoletul în mână, mişcându-se ca o panteră în pantofii ei uşori de sport. Suiră opt etaje în cea mai deplină linişte, apoi Dina se opri. Atât de brusc, încât Malko se lovi de spatele ei.

Senzaţie nu tocmai neplăcută. Ea îşi lipi rapid buzele de urechea lui şi-i şopti:

— Coboară cineva!

Cu precauţii infinite, se strecurară într-o nişă a palierului, în spatele unei grămezi de moloz. Malko avea impresia că bătăile inimii i se puteau auzi până de cealaltă parte a râului. Îşi încordă auzul şi sesiză un zgomot metalic. Cineva se apropia, era clar. Inima îi fu gata să plesnească în clipa în care realiză că pistolul său mitralieră nu era armat. Iar zgomotul chiulasei l-ar fi alarmat pe cel care venea spre ei. Rămase înţepenit, cu mâna stângă fixată pe levierul de armare. După câteva secunde, fasciculul foarte subţire al unei lanterne apăru undeva

deasupra lor. Cel care ţinea lanterna plimbă fasciculul pe tot palierul şi se opri asupra Dinei.

Totul se derulă fulgerător.

În aceeaşi fracţiune de secundă, Malko armă MGV-ul şi apăsă pe trăgaci. Arma începu să-i tremure în mână şi un zgomot înfiorător îi raşchetă timpanele. Cadenţa de tir era atât de ridicată, încât detunăturile se confundau într-o deşirare continuă, ca un fierăstrău electric care funcţiona în plin. Plumbii se loveau de metal şi scoteau scântei: o clipă crezu că aveau să-i plesnească timpanele.

Desprinse degetul de pe trăgaci şi brusc se lăsă din nou liniştea. Orbit încă de scăpărările gloanţelor la gura ţevii, nu văzu pe moment decât o gaură neagră imensă, care-l ameţi. Apoi reperă fasciculul lanternei, căzută pe pământ. O culese şi o îndreptă spre locul în care se aflase proprietarul ei.

Pe palier zăcea o masă de carne informă, bucăţi de os, de haine, maţe şi o jumătate de cap, lângă care se afla, năclăit de sânge şi creier, un pistol SZ 99.

Restul era împrăştiat pe pereţii din jur. De ca şi cum cel asupra căruia trăsese ar fi trecut printr-o uriaşă maşină de tocat.

Malko nu-şi revenea, nu-i venea să creadă că el fusese autorul acestui masacru oribil. Dina îl trase de mânecă:

— Bravo! îi şopti. Haide sus să vedem. Trebuie să fie şi celălalt, al meu.

Reluară ascensiunea, lăsând resturile macabre la locul lor. De data asta Malko suia primul. În MGV mai avea o jumătate de încărcător plin. Ajunse la ultimele trepte înaintea nivelului doisprezece şi, precaut, se lipi de scară, plimbând fasciculul lanternei pe tot palierul. Nimeni! Avansă spre una dintre camerele ce dădeau spre *Holiday Inn*. a cărui formă întunecată se ghicea punctată de câteva luminiţe. Vântul şuiera prin turn şi scârţâituri înfiorătoare răsunau peste tot împrejur. Malko zări o formă întunecată, nu departe de fereastră. Lanterna ilumină cadavrul unui bărbat voinic, întins pe spate, cu o puşcă cu lunetă la câţiva centimetri de mâna dreaptă. Dina îl ajunse din urmă.

— Iată-l! spuse ea, fără vreo emoţie aparentă.

Malko se aplecă. Glonţul tras de Dina îl lovise pe uriaşul lunetist în

mijlocul pieptului. Faţa îi era neatinsă. Pe buzunarul stâng al combinezonului purta o insignă. Malko o scoase, în timp ce Dina îi lua în primire arma cu lunetă.

Malko încerca să îndrepte fasciculul lanternei asupra insignei când turnul păru să explodeze. Orbit de o flamă violentă, asurzit de explozie, avu impresia că locul în care se află se dezintegrează. Structura clădirii se clătinase puternic.

— Sârbii! Trag în noi! urlă Dina.

Malko nu avu timp să-i răspundă. Un al doilea obuz, probabil de tanc, tocmai explodă deasupra lor. Mirosul înţepător de pentrită îl făcu să tuşească. Aşchiile zburau în toate părţile în jurul lor. Artileriştii sârbi observaseră lanterna şi crezuseră că în turn s-a strecurat un lunetist care vroia să tragă în ei!

Al treilea obuz explodă pe acelaşi etaj, dar în cealaltă parte a turnului. Suflul exploziei aproape o mătura pe Dina, care căzu peste Malko şi fură amândoi la un pas de a fi azvârliţi în neant. Totul tremura. Dina se precipită spre scară şi se retrase imediat: o jerbă imensă de flăcări ţâşnea din casa scării: cabluri electrice ardeau, degajând un miros insuportabil. Le era tăiată legătura cu etajele inferioare şi ploaia de obuze de-abia începuse.

— Pe aici! Repede! strigă Dina.

Îl prinse de mână pe Malko şi îl trase după ea prin coridorul devastat. Al patrulea obuz explodă exact în locul pe care tocmai îl părăsiseră. O bucată de tavan fals, care de-abia se mai ţinea, se prăvăli în spatele lor cu zgomot. Fără să-i rănească, din fericire.

Dina şi Malko ajunseră la o altă scară şi se năpustiră în jos. În timp ce alte obuze tocmai loveau faţa sudică a turnului. Se prăvăleau amândoi în întuneric ca nişte nebuni, aruncaţi dintr-un zid într-altul. În timp ce molozul şiroia asupra lor de peste tot. Când ajunseră la parter, bombardamentul încetase. Flăcări mari ieşeau dinspre faţada sudică a clădirii, înghiţind tot ceea ce rămăsese încă necalcinat. Dina se sprijini de zid şi începu să râdă tare. Isteric.

— Puţin a lipsit să nu ne-o facă sârbii! I-aţi văzut pe ticăloşi? Reacţionează repede!

Pulsul lui Malko revenea treptat la normal… Fuseseră la un fir de păr de a fi transformaţi în căldură şi lumină.

— Hai s-o ştergem! sugeră el. O să apară în curând pompierii.

— Nici vorbă, făcu Dina. Turnul e pustiu şi pompierii n-au nici ei prea multă apă. O păstrează pentru clădirile locuite. Oricum, aici o să mai ardă o vreme, apoi incendiul se va stinge de la sine.

Reveniră la *Holiday Inn*, pe acelaşi traseu. Holul era complet pustiu. Când explodau obuze prin împrejurimi, lumea prefera să rămână în camere. Dina se aruncă pe o canapea, hohotind scurt, nervos.

— Mi-a cam stat inima. Mi-a fost foarte frică acolo. Nu am reuşit încă să mă obişnuiesc cu exploziile de obuz.

— Ce ţi-aş putea oferi ca să-ţi revii?

— Alcool! Dar nu şliboviţă, e prea tare.

Malko se îndreptă grăbit spre barmaniţa somnolentă de la care obţinu o sticlă de *Cointreau* şi o găletuşă cu cuburi de gheaţă, totul în schimbul a o sută de mărci. Urcară scările, Dina purtând pe umăr puşca de captură şi Malko proviziile de „calmare”. Ajunşi în cameră, Malko puse în două pahare câte trei cubuleţe de gheaţă şi turnă deasupra lor din sticla de *Cointreau*, cu generozitate. Oferi unul din pahare Dinei. Ea gustă şi-i mulţumi cu un surâs.

— E bun. Exact ce-mi doream.

Goli paharul din două sorbituri, apoi i-l întinse lui Malko.

— Mai vreau. Tot cu trei cubuleţe. E ca vodca, doar ceva mai dulce.

Şi lui îi făcu bine alcoolul. Niciunul din ei nu avea chef de vorbă. Băură în linişte, până ce sticluţa pătrăţoasă rămase aproape goală. În jurul lor se crease o aură de serenitate. O uşoară roşeaţă colora pometţii Dinei, ai cărei ochi căpătaseră o strălucire caldă. Când se ridică, Malko observă că fata se cam clătina.

— Mi-e cald, explică Dina.

Dintr-un singur gest, trase fermoarul combinezonului, care se desfăcu de la gât până la picioare. Pe dedesubt Dina purta doar un costum negru întreg, subţire şi elastic, mulat perfect pe corp. Fără slip, fără sutien. Împreună cu bascheţii, rezulta o ţinută bizară. Îşi scoase şi bereta şi, scuturând din cap, părul negru i se revărsă pe umeri.

— Mi-e întotdeauna rău, după, murmură ea. E o nebunie. Ţara asta a înnebunit de tot.

Şi Malko ucisese un om. Dar se întâmplase cu atâta repeziciune şi într-o manieră atât de confuză, încât nu conştientiza încă faptul,

memoria lui încă nu-l asumase. Vocea Dinei se frânse. Privirea i se umezi şi rămase agăţată de cea aurie, a lui Malko.

Sprijinită cu spatele de fereastră, Dina era nemişcată ca o statuie. Doar ochii îi trăiau, calzi şi magnetici, fixându-l pe Malko. Din cauza alcoolului alunecaseră amândoi într-o transă euforică. Într-o comunicare tacită care-i separa lent de amintirea ororii comise în tandem. Dina nu se mişcă un milimetru în clipa în care Malko începu să se apropie încet şi ferm. Ajunse atât de aproape încât putea simţi căldura trupului tinerei *lunetiste*. Ochii ei verzi luceau tulburător, atrăgându-l, ameţindu-l.

Când Malko îi acoperi gura cu buzele, avu senzaţia descinderii în inima unui vulcan.

Sărutul păru nesfârşit, respiraţia le pierise amândurora. Apoi, mâinile puternice ale Dinei se înfipseră în spatele lui, strângându-l, apropiindu-l de trupul ei în care zvâcneau şerpi de oţel. Sărutul se prelungi, violent, total. Undeva, sub centură, Malko simţea ceva de plumb trăgându-l în jos. De altfel, Dina se înmuie brusc şi se lăsă în genunchi, de parcă ceva se rupsese, un resort suprasolicitat cedase brusc. Se întinseră pe mochetă, lipiţi în îmbrăţişare ca două timbre. Dina îl ajută să-şi scoată hainele, cu gesturi precise, de infirmieră. Ea rămase în compleul colant ce-i decupa formele perfecte. Cu blândeţe, se aşeză deasupra lui, căutându-i mijlocul, centrându-se. Dreaptă, cu ochii închişi, începu un lent du-te-vino, înainte şi înapoi, care-l aduse urgent în pragul extazului. Dina apăsa puternic, păstrându-i sexul erect între buzele sale înfierbântate şi umede.

Era un amestec simultan de frustrare şi deliciu. Nailonul negru care-i separa înzecea plăcerea. În lipsă de ceva mai bun de făcut, Malko începu să-i mângâie sânii, ceea ce-i smulse Dinei un geamăt de încântare. Apoi cavalcada se înteţi şi Malko se trezi implorând-o:

— Ce faci?! Stai! Stai. O să ter…

Târziu, prea târziu. Un strigăt răguşit, câteva spasme sacadate, senzaţia de fierbinţeală umedă şi Dina se prăbuşi peste el chiar în clipa în care termina, nemaiputând rezista.

Simţea pe piept inima Dinei zvâcnind neregulat.

Şi o auzi şoptindu-i:

— Iartă-mă. Nu mai pot să fac dragoste ca toţi oamenii…

O mângâie pe spate, frustrat şi satisfăcut în acelaşi timp. Dragostea în vreme de război nu prea avea cum să fie normală, era mereu altceva. Un moment aparte, în care fiecare individ reacţiona cum putea faţă de violenţa înconjurătoare. Dina avea doar 24 de ani şi tocmai ucisese un om…

Puţin câte puţin, Malko simţi cum se destinde musculatura încordată a tinerei bosniace. Respiraţia-i îşi schimbă treptat ritmul. Dina adormise.

*

*   *

Uşor încruntată, Dina examina arma capturată în turnul Unis. Dormiseră împreună pe podea, până la primele rafale de mitralieră grea care-i treziseră pe la 6 dimineaţa. După un duş, Dina îşi îmbrăcase din nou ţinuta de *sniper*. Cerul era de un albastru imaculat, turnul Unis nu mai ardea şi tot ceea ce se petrecuse în ajun părea ireal.

— Ce găseşti atât de special la arma asta? întrebă Malko.

— Nu e o armă des folosită pe aici, răspunse Dina. În mod curent, *lunetiştii* lucrează cu puşti 1976 fabricate aici, copii după *dragonovul* rusesc de 7,62 calibru. Iar puşca asta e un *heckler-koch* nemţesc de 7,92. O armă foarte nouă din care nu există la Sarajevo decât câteva exemplare.

— Ai păstrat şi insigna pe care o purta?

— Da.

Malko scotoci prin buzunarele vestei antiglonţ şi găsi insigna. Fotografia trasă în plastic reprezenta un tânăr blond cu obrajii rumeni. Se numea Amin Dji. Deasupra fotografiei se afla o inscripţie cu roşu: *Specijalna Policija*.

— E ceea ce bănuiam. Omul ăsta lucra pentru Dragan Vikici, conchise Dina. Băieţii de la poliţia specială sunt singurii care folosesc genul ăsta de armă. Cumpărată direct de la nemţi.

— Ceea ce înseamnă că?…

— Preşedinţia a pus un preţ pe capul tău, asta înseamnă. Dragan Vikici nu-i vreun derbedeu, nici vreun şef de bandă greu de controlat. A lucrat cu ordin venit de sus, de la cel mai înalt nivel. Altfel nu ar fi

însărcinat cu misiunea asta un lunetist de valoarea lui Amin Dji, de care, în mod normal, are mult mai multă nevoie în alte părţi.

Capitolul XII

Malko studie gânditor arma care fusese cât p-aci să-l omoare. Descoperirea Dinei nu venea decât să confirme ceea ce şi el începuse să bănuiască. Cineva din anturajul preşedintelui bosniac lucra mână în mână cu iranienii. Numai că, pentru prima dată, avea o pistă clară, un nume.

Dată fiind evoluţia evenimentelor, devenea imperativ necesară eliminarea acestui pericol potenţial înainte de întâlnirea finală cu Celo. Cei care mânuiau marionetele ucigaşe nu păreau dispuşi să renunţe.

— Îl cunoşti pe Dragan Vikici? întrebă el.

— Oarecum. Dar nu va vorbi. Cu mine, cel puţin. E un tip ascuns, foarte prudent. Nu-i e prea dragă brigada lui Djevad. A încercat tot timpul să preia controlul asupra ei. Dacă ajungi să-l vezi, va nega orice implicare în toată povestea asta.

Asta era evident. Dina apucă cele două arme şi se întoarse spre Malko:

— Pot să iau cu mine sticla? Aşa ceva nu găseşti decât la *Holiday Inn*.

Malko îi întinse sticla de *Cointreau* pe trei sferturi goală.

— Îmi pare rău că nu am nimic altceva să-ţi ofer.

— E suficient, îl asigură tânăra *lunetistă*. Voi raporta totul *kapetanului* Farahdin. Poate voi reprimi misiunea de a te proteja.

Malko îşi dădea seama că nu putea trăi mereu sub protecţia unui contra-lunetist. Mai avea, vrând-nevrând, destule zile de petrecut la Sarajevo. Şi-i era practic imposibil să părăsească hotelul, singurul loc unde Celo îl putea contacta. Se simţea ca o capră legată de un par.

— La revedere, îi spuse Dina cu o voce moale, dulce.

Buzele i se lipiră delicat de cele ale lui Malko.

— Aş vrea să ne mai vedem. Fără puşcă, sugeră Malko.

Dina clătină din cap.

— Imposibil. Nu am dreptul de a-ţi spune unde locuiesc. Noi, *lunetiştii*, trebuie să ne ferim de orice. Sârbii trimit deseori ucigaşi amestecaţi printre grupurile de refugiaţi. I s-a întâmplat de curând unuia dintre prietenii mei. Se înamorase de o fată superbă, refugiată din Pale, care ocupa un apartament din Novi Grad. Într-o seară a fost să cineze la ea, apoi a rămas, neavând maşină. A fost găsit a doua zi, sugrumat şi cu ochii crăpaţi. Fata n-a mai fost văzută de atunci.

— Dar eu nu sunt sârb! protestă Malko.

— Bineînţeles, recunoscu Dina. Dar nu am voie să încalc această regulă. Gândeşte-te la mine şi *good luck!*

Fără pic de ironie în glas, ieşi, închizând pe nesimţite uşa în urma ei. Ca o fantomă.

Malko schimbă încărcătorul pistolului său MVG 176 şi coborî, la rândul său. Sosise momentul să pună la cale contraofensiva.

*

* *

— *My friend!* Ce surpriză plăcută!

Arif Merlin, spilcuit ca scos din ultimul catalog de modă, părea într-o dispoziţie de zile mari. Pe măsuţa joasă din faţa lui trona o sticlă de *Gaston de Lagrange XO*. Arif răsucea în mână un pahar-balon, plin cu coniac chihlimbariu.

Un zgomot înfundat şi sacadat venea dinspre partea din spate a vilei, ceea ce îl intrigă pe Malko. O uşă deschisă îi furniză explicaţia. Câteva zeci de femei erau aplecate asupra unor maşini de cusut, fabricând uniforme pentru proaspăt înfiinţata armată bosniacă.

Li se aduseră două cafele negre, cu aromă delicioasă şi zahăr la discreţie. Malko, îngreţoşat de poşirca oribilă ce se servea drept cafea la *Holiday Inn*, se aruncă literalmente asupra ceşcuţei, observat de gazda sa cu vagă maliţie. Arif se juca, parcă neatent, cu un *holster* de piele de piton.

— Vă merg bine… afacerile? întrebă Merlin, sibilinic.

Malko îl privi în tăcere, dându-i de înţeles că asta era problema.

— Dar ale dumneavoastră? replică el, calm.

— Mie îmi merge bine! A căzut un obuz de mortier pe-aici. Din fericire în spatele grădinii. Am reuşit în sfârşit, să aduc lăzile de la

Split. M-a costat cu 20% mai mult. Pe care i-am dat sârbilor din Iliţa. Dar au ajuns, le am. Veniţi să le vedeţi.

Îl conduse pe Malko până la o polatră unde se afla depozitat un întreg set de salon Art-Deco, semnat Claude Dalie, înfăşurat încă în folie de plastic. Canapele, o masă joasă, fotolii şi o consolă uriaşă.

— Aştept sfârşitul războiului ca să le plantez în salonul meu, spuse Arif Merlin. Am mai primit şi muniţii, pe traseul montan. Pentru prietenul meu Dragan Vikici.

Cerul părea să vină în ajutorul lui Malko.

— Ca să vezi! făcu Malko. Tocmai aveam să-i cer o informaţie. E posibil să-l văd?

Arif îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Am întâlnire cu el la ora 7. La el la birou. Vreţi să mă însoţiţi?

— Dacă asta nu vă deranjează…

— Prietenii lui Mike Burns sunt şi prietenii mei. În afară de asta, veţi vedea, e o persoană foarte simpatică, un croat care a îmbrăţişat cauza noastră. Aveţi de gând să-i cereţi o favoare?

— Una neînsemnată.

— Veţi fi servit, neîndoielnic. Vă aştept în parcarea preşedinţiei, zece minute înainte de 7. O.K.?

— O.K.!

*

* *

Pe la 3 după-amiază începuse să plouă abundent. Malko, garat în parcarea preşedinţiei, era obligat să lase ştergătoarele de parbriz în funcţiune, ca să ghicească ceva în jur. Pe la 7 fără zece, distinse Mercedesul lui Arif Merlin.

— Urcaţi aici repede, aruncă bosniacul.

După zgomotul pe care-l făcu portiera la închidere, Malko îşi dădu seama că maşina era blindată. Confirmarea: nu se auzea niciun sunet din exterior. Un MP 5 stătea la îndemână, între cele două fotolii.

Urcară de-a lungul lui Veliki Park, virând apoi spre dreapta, ieşind în strada Mustafe-Golubica, care se întindea pe toată lungimea parcului.

Arif Merlin opri maşina douăzeci de metri mai departe de capătul

străzii. Ploaia se înteţise. Alergară până la un pasaj-adăpost, improvizat lângă o clădire, din saci cu nisip şi scânduri. Două plăci de oţel se sprijineau una de cealaltă în faţa intrării şi reprezentau protecţia împotriva obuzelor.

Doi bărbaţi în ţinută de luptă, cu căşti, aşteptau în ploaie, înainte de a pătrunde în hol. Malko observă la cei doi conurile verde-oliv ale rachetelor antitanc Sager. Într-un colţ al holului foşgăiau doi *lunetişti*. Cu binocluri în infraroşii atârnate de gât. Arif prezentă santinelelor o legitimaţie trasă în plastic şi pătrunseră împreună într-un coridor prost luminat, din care ajunseră într-o cămăruţă ocupată de o secretară brunetă, cu un aer amabil. Crinii aurii fuseseră cusuţi pe pulovărul ei, fără îndoială pentru a-i pune în valoare pieptul armonios. Când se ridică în întâmpinarea lor, Malko descoperi un mini cu foarte puţin mai coborât decât centura şi o pereche de cizme lungi peste genunchi. Secretara îi conduse în biroul de alături.

Dragan Vikici era un tip care inspira teamă. Capul rotund, ras oglindă, îi stătea imediat deasupra torsului puternic, de măcelar, din care porneau două braţe enorme. O brăţară groasă îi fixa încheietura mâinii stângi. Monstrul se ridică. Avea pe puţin un metru nouăzeci. Chris Jones şi Milton Brabeck ar fi fost cu siguranţă geloşi!

Un MP 5, clasic deja, era aşezat la îndemână pe masă. Din *holsterul* atârnat de centură îi ieşea mânerul unui pistol uriaş şi singura fereastră a încăperii era complet acoperită de saci cu nisip. Un bec chior difuza o lumină gălbuie în cameră. Dragan Vikici îl strânse îndelung în braţe pe Arif Merlin, apoi aproape că-i frânse mâna lui Malko, într-un salut inevitabil. Fără doar şi poate, cei doi se aflau în cele mai bune relaţii. Li se servi eternul suc de măceşe şi Arif se lansă într-o călduroasă prezentare a lui Malko, pe care nu se sfii să-l descrie ca trimisul special al C.I.A. la Sarajevo.

Şeful poliţiei speciale îl asculta cu o umbră de surâs pe chip. Ochii negri jucându-i în permanenţă în timp ce se juca nervos cu brăţara lată de pe mâna stângă. Avea aerul unuia care putea să smulgă capul cuiva fără prea mare efort.

— Bine aţi venit la Sarajevo! izbucni Vikici în germană. Sunt fericit că C.I.A. se interesează de soarta noastră. Restul lumii pare să ne fi părăsit.

Arif Merlin aprobă cu însufleţire, iar Malko îl asigură pe şeful poliţiei speciale că universul întreg stătea cu privirile aţintite pe Sarajevo.

Dragan Vikici îl ascultă politicos, apoi îl întrebă:

— Prietenul meu Arif mi-a comunicat că aşteptaţi de la mine un mic serviciu. Despre ce ar fi vorba?

Malko arboră cel mai nevinovat dintre surâsuri şi-l anunţă, pe un ton studiat:

— Am fost aseară ţinta unui atentat. Un *sniper*.

Şeful poliţiei speciale îl întrerupse, zâmbind trist.

— Nu sunteţi, din păcate, singurul! Toţi locuitorii din Sarajevo sunt ţinte vii pentru *lunetiştii* cetnici. Regret teribil că s-au ocupat şi de dumneavoastră.

Arif Merlin clătină din cap, raliindu-se compătimirii. Impasibil, Malko continuă:

— Dar nu a fost vorba de un *sniper* sârb! A fost un bosniac, şi, ceea ce e mai important, unul care făcea parte din unitatea dumneavoastră.

Lui Vikici nu-i dispăruse zâmbetul de pe chip, dar atmosfera se încordase vizibil. Arif Merlin s-ar fi ascuns sub masă şi-i aruncă lui Malko o privire ucigătoare. Dragan Vikici rămase tăcut câteva clipe, apoi surâse din nou, cu răceală.

— Cine v-a convins să credeţi o asemenea aberaţie? Noi nu tragem asupra celor ce se află de partea noastră. Doar nu suntem nebuni. Toţi *lunetiştii* mei se află în primele rânduri, încercând să doboare *lunetiştii* sârbi. Nu-i bine că lăsaţi să vi se împuie capul cu tot felul de prostii. Zvonuri sunt, slavă Domnului, destule, la Sarajevo… N-are cum să fie aşa, conchise el cu mândrie, şi numai pentru faptul că dacă ar fi fost unul dintre băieţii mei n-aţi mai fi stat acum aici, în viaţă!

Ieşirea croatului avusese darul să destindă oarecum atmosfera. Arif Merlin se întoarse spre Malko.

— Ar fi trebuit să-mi vorbiţi despre asta! îi reproşă el. V-aş fi sfătuit să nu-l plictisim pe Dragan cu povestea asta.

Fără să renunţe, Malko reluă:

— Există printre *lunetiştii* dumneavoastră vreunul numit Amin Dji?

De data asta ochii mici şi negri ai lui Vikici se fixară ferm asupra lui. Încetă şi jocul cu brăţara şi zise, fără prea mult chef:

— Da, cred că da. De ce?

Fără să-i răspundă, Malko scoase insigna-legitimaţie a *sniperului* ucis de Dina şi i-o arătă lui Vikici.

— Asta îi aparţinea. Îl recunoaşteţi?

De data asta, şeful poliţiei speciale nu mai izbucni în râs. Trăsăturile i se crispară şi Malko se întrebă dacă nu cumva comisese o imprudenţă fatală. Dragan Vikici l-ar fi putut lichida pe loc. În cele din urmă, tirada pe tema C.I.A. se dovedi a fi fost utilă. Arif Merlin îi privea pe cei doi pe rând, dorindu-şi cu adevărat să se poată ascunde undeva în pământ. Dragan Vikici întinse un braţ gros cât un jambon şi aruncă, pe un ton ameninţător:

— Daţi-mi mie legitimaţia aia.

Malko depuse obiectul pe birou şi şeful poliţiei speciale îl înhăţă imediat, studiindu-l atent pe toate feţele. Lucrurile ajunseseră atât de departe, încât Malko riscă şi mai băgă un cui:

— E cu adevărat o legitimaţie a poliţiei speciale?

Dragan Vikici aşeză legitimaţia pe birou şi îl fixă din nou pe Malko.

— Da. Unde aţi găsit-o?

Devenise complicat. Era exclus s-o amestece pe Dina în poveste.

— Nu pot să vă răspund, deocamdată.

— Unde se află omul care purta această insignă?

— În turnul Unis-nord, zise Malko, la etajul doisprezece. Mort.

— Dumneavoastră l-aţi ucis?

— În niciun caz. El era cel pus să mă ucidă. Deci, din două una: ori ştiaţi despre asta, ori s-a acţionat peste capul dumneavoastră. Nu sunt un inamic al Bosniei, ba dimpotrivă, şi m-aş fi aşteptat să fiu bine primit aici. Ceea ce n-a prea fost cazul.

Dragan Vikici îl asculta înnegurat. Se ridică brusc, înconjură biroul şi Malko crezu o clipă că uriaşul avea de gând să-l sugrume. Dar acesta se îndreptă spre uşă şi ieşi, fără vreun cuvânt.

În aceeaşi clipă, Arif Merlin explodă:

— Ce-i toată povestea asta? Dragan e foarte influent, vă poate oricând arunca în închisoarea Ministerului de Justiţie, sub acuzaţia de spionaj în favoarea sârbilor. Sau mai rău… Suntem în plin război, oameni mor în fiecare zi…

Părea sincer înfricoşat. Malko luă taurul de coarne.

— Ştiţi bine cine sunt, făcu el pe o voce tăioasă. Dacă mi se întâmplă ceva C.I.A. va considera că interesele i-au fost lezate direct. Dumneavoastră sunteţi legătura mea de aici. Trebuie, deci, să mă apăraţi.

— Dar ce pot eu să fac? se revoltă Merlin. Dragan este unul dintre cei mai puternici oameni din Sarajevo. Sunteţi absolut sigur de ipoteza lunetistului bosniac?

— Absolut. Spuneţi-mi altceva... Credeţi că Vikici e capabil să ordone uciderea propriului său şef în schimbul unei mari sume de bani?

— În niciun caz. E un tip cinstit.

— Atunci credeţi că asta ar fi putut să facă unul dintre subordonaţii lui. Fără ca el să ştie?

Arif Merlin ezită o clipă.

— Asta mi se pare imposibil. *Lunetişti* sunt destul de puţini şi au de lucru zi şi noapte. Nimeni nu şi-ar fi asumat riscul să-l mintă pe Dragan. Ar fi ca un glonţ tras în propria tâmplă. În plus, îşi primesc ordinele în fiecare seară.

— Deci cineva i-a dat ordinul să mă ucidă. Cine ar putea să fie? Un militar? Un civil?

— Dragan se supune numai preşedinţiei.

Câteva secunde de tăcere, apoi Malko decise să joace o carte mare.

— Arif, spuse el, du-te şi adu-l înapoi pe Vikici. Spune-i că am neapărată nevoie de colaborarea lui. În cel mai mare secret, fireşte. Că mă aflu aici într-o misiune pentru C.I.A. în interesul direct al Bosniei şi că, dacă mi se întâmplă ceva, ar putea rezulta consecinţe catastrofale pentru Sarajevo.

— Şi ce aşteptaţi de la el?

— Numele celui care-mi vrea capul.

— Şi dacă refuză?

— Suntem în rahat până-n gât.

Arif Merlin ieşi din încăpere ca o rachetă. Malko, pentru orice eventualitate, înşfăca pistolul-mitralieră MP 5 de pe birou şi cele două încărcătoare legate cu bandă adezivă. Dacă lucrurile se complicau, primul obiectiv devenea ieşirea din această clădire. În viaţă, dacă se poate.

*
* *

Dragan Vikici reapăru un sfert de oră mai târziu. Arif venea în urma lui. Se reaşeză la birou, impasibil. Arif părea să nu mai aibă atenţie decât pentru un singur lucru pe lume: vârfurile pantofilor săi. Şeful poliţiei speciale îşi aprinse o ţigară şi îl privi fix pe Malko.

— Am procedat la o anchetă fulger. Nimic din ceea ce pretindeţi nu este exact.

— Sunteţi sigur?

— Absolut. Aţi fost indus în eroare. Manipulat. Insigna pe care mi-aţi adus-o aparţine într-adevăr unuia dintre oamenii mei. A fost ucis într-un bombardament sârbesc şi a cărui insignă a fost, probabil, culeasă de cineva, care s-a pus să vă umple capul de prostii… Tot aşa mi-am auzit vorbe, acum câteva zile. Că aş fi fost rănit, că aş fi fost pe moarte în spitalul din Kosevo…

Privirea lui nu exprima nimic şi, în timp ce vorbea, începuse să mâzgălească ceva.

— Nu-mi puteţi oferi nici un alt detaliu? insistă Malko.

— Nimic. Dacă suspectaţi pe cineva anume că vrea să vă facă rău, adresaţi-vă unui post de miliţie. În pofida evenimentelor, încă reuşim să păstrăm ordinea în oraş.

Se ridică şi cu un oarecare surâs regăsit, îi întinse lui Malko o carte de vizită.

— Asta-i cartea mea de vizită. Dacă aveţi nevoie de mine…

Malko ieşi din birou, cu cartea de vizită în buzunar şi cu Arif Merlin în urma sa.

Ploua cu găleata, în continuare. Cu amărăciune, Malko i se adresă negustorului de arme:

— N-ai avut cine ştie ce succes.

— Ba cum să nu! reacţionă Merlin. Priviţi dosul cărţii de vizită!

Malko scoase rapid cartea de vizită şi o examină la lumina minilanternei pe care o avea asupră-i. Descoperi un nume scris cu majuscule: *SEFER MILOS*.

*

* *

— Şi? Ce înseamnă asta? întrebă Malko, rece.

Arif se ţinea la distanţă, de ca şi cum cartea de vizită ar fi fost un scorpion.

— Dragan mi-a spus că va nota pe spatele ei numele celui care a dat ordin să fiţi ucis. S-a ţinut de cuvânt.

— De ce nu mi l-a comunicat prin viu grai?

— Microfoanele. Toată lumea ascultă pe toată lumea. Şi Dragan este ascultat în mod special. Mi-a mai spus că regretă, că nu a ştiut că sunteţi omul C.I.A.-ului. Nu asta i s-a povestit despre dumneavoastră. În oraş mai apăruseră şi câţiva aventurieri periculoşi, aşa că…

— Îl ştii pe…

Arif Merlin scoase un strigăt înspăimântat.

— Nu vreau să ştiu despre cine e vorba! E prea periculos! Dragan n-a ţinut să-l ştiu şi eu. Aveţi informaţia, folosiţi-o cum credeţi de cuviinţă!

Ajunseră în fugă la Mercedes. Merlin era din ce în ce mai nervos. În cele din urmă, îi spuse lui Malko:

— Vă conduc la hotel şi revin aici. Mai am treburi de rezolvat cu Dragan.

Zburară cu toată viteza pe străzile întunecate şi pustii: Malko se regăsi în holul la fel de sinistru al hotelului. Câţiva ziarişti stăteau la bar, acompaniaţi de translatorii sau translatoarele lor. Dintre ele, Malko alese una pe care o cunoştea vag şi o trase deoparte:

— Cunoşti un anume Sefer Milos?

Bosniaca reflectă câteva clipe înainte de a spune:

— Da. Este o persoană cu acest nume care lucrează la preşedinţie. E unul dintre consilierii politici ai preşedintelui Izetbegovici. Doriţi să-l întâlniţi?

— Da, la un moment dat.

— E simplu, afirmă fata. Pot să dau un telefon.

Perspectiva de a mai câştiga nişte mărci o transformase subit într-o persoană foarte eficace. Se năpusti către recepţie, unde se aflau telefoanele roşii de la care se putea lua legătura cu exteriorul. Din fericire, nu cunoştea numele lui Malko.

După câteva minute, reveni, radiind de fericire.

— E plecat, dar revine mâine dimineaţă. Secretara lui mi-a spus că e bine să fiţi acolo pe la 10 dimineaţa, are zi de primiri. Vorbeşte foarte bine engleza, germana şi franceza, adăugă ea cu o nuanţă de regret în glas.

— Mersi, făcu Malko.

Abia aştepta să-l cunoască pe cel care-i dorea moartea.

*
* *

Vechea clădire, construită pe vremea Habsburgilor, situată la începutul Marsalei-Tita, adăpostea preşedinţia bosniacă şi avea încă o ţinută impunătoare, în ciuda numeroaselor folii de plastic ce-i acopereau ferestrele. Cu legitimaţia FORPRONU se intra fără nicio problemă acolo. Malko întrebă portarul pe ce culoar trebuia s-o apuce şi urcă cele două etaje.

Plafoanele foarte înalte dădeau ansamblului un aer de castel de la Marienbad.

În capătul culoarului dădu peste o secretară epuizată de lene, pe care o întrebă unde se află biroul lui Sefer Milos.

— Al treilea pe stânga, îi indică tânăra. Dar e cineva înăuntru, aşteptaţi pe culoar: la secretariatul lui nu mai lucrează nimeni, deocamdată.

Malko găsi rapid biroul cu pricina. Se aşeză într-un fotoliu tapiţat cu catifea roşie, tocită şi îşi aşteptă rândul în linişte. Clădirea preşedinţiei părea pustie. Ridică privirile când auzi un zgomot de uşă. Cea pe care era înscris numele lui Sefer Milos. În cadrul ei apărură doi bărbaţi. Unul în costum, la cravată, cu ochelari şi păr ciufulit, iar celălalt în ţinută de luptă, cu pistolul la centură. Acesta din urmă era uşor de recunoscut dintr-o mie, graţie magnificei sale bărbi roşcate.

Capitolul XIII

Malko rămase încremenit. Cei doi bărbaţi, vizibil preocupaţi, nu aruncaseră nicio privire în direcţia sa. Sefer Milos îşi conduse vizitatorul până la capătul coridorului. Instinctiv, Malko se ridică şi

porni pe urmele lor. Bărbatul cu barbă roşcată corespundea perfect semnalmentelor lui Iradj Tourabi. Legătura între Sefer Milos, cel care încerca să-l elimine pe Malko, şi iranianul care-l asasinase pe Djevad Finci fusese, în sfârşit, stabilită.

Cei doi se despărţiră în capătul culoarului. Sefer Milos reveni spre birou, cu un aer absorbit. Nu-i acordă niciun fel de atenţie lui Malko, în clipa în care acesta trecu prin dreptul său.

Bărbatul cu barbă roşcată ajunsese deja la parter, când Malko îl prinse din urmă. Încetini, reflectând. Îl urmărise din instinct şi nu se hotărâse încă ce are de făcut.

Cel mai urgent i se păru că trebuie să-l urmărească pe iranian. Dacă era posibil. Sefer Milos n-avea cum să dispară. Iradj Tourabi coborî alert scările monumentale şi dispăru afară. Malko ieşi şi el. Văzu un Audi 80 gri care manevra pentru a ieşi din parcare. Nu avu decât câteva clipe pentru a sări şi el în Opel. Iranianul intră cu maşina pe strada Kranjcevica, fugind spre vest. Ajuns în capăt, făcu spre stânga, pe un drum care se întindea pe lângă clădirea Energoinvest, în mare parte distrusă. Opri Audi-ul cu faţa într-un perete, coborî rapid şi porni pe jos în direcţia râului.

Malko îşi adăposti Opelul lângă un depozit cocoşat de obuze. Îşi înşfăcă pistolul-mitralieră MGV 176 şi porni pe urmele iranianului, în plin *no man's land*. În oricare alt oraş al lumii, un bărbat îmbrăcat cu vestă antiglonţ şi cu pistolul-mitralieră în mână ar fi atras atenţia. La Sarajevo devenise un spectacol banal. Mai mult, zona pe care o traversa era absolut pustie. Sârbii se încăpăţânau să bombardeze clădirea deja dezafectată a Energoinvest-ului, astfel încât totul împrejur era distrus.

În faţa lui Malko, iranianul avansa în salturi, fără să se întoarcă. Pentru el, pericolul nu putea veni decât din faţă, dinspre clădirile din Gorbaviţa, unde îşi făcuseră sălaşul *lunetiştii* sârbi. Ora era matinală, încă domnea calmul.

Iradj Tourabi traversă ceea ce fusese o stradă, ocoli ruinele unei bănci, se opri într-un mic parc pe *Aleea Lunetiştilor* şi se ghemui lângă un copac. Malko îşi găsi adăpost în ruinele fostei bănci. Se întreba ce naiba caută iranianul în locul ăsta blestemat. De cealaltă parte a *Aleii Lunetiştilor* se aflau ruinele hotelului *Bristol*.

*
* *

Se scurseră douăzeci de minute. Iradj Tourabi nu se mişcase: fuma liniştit lângă copac. În afară de câteva rafale răzleţe, domnea cea mai deplină tăcere. Malko realiză că dacă iranianul s-ar fi întors din întâmplare, l-ar fi zărit cu siguranţă. Pentru orice eventualitate, Malko trebui să se întoarcă până la maşină. Se fofilă printre ruine, ajungând pe *Aleea Lunetiştilor*, într-o zonă protejată de focul sârbilor de o clădire mare, lăsându-l pe Iradj Tourabi în spate, undeva în stânga. Totul era în regulă atâta vreme cât iranianul rămânea lângă copac. În clipa în care şi-ar fi schimbat poziţia, Malko risca din nou să fie reperat.

În faţa lui, şoseaua pustie era împânzită de resturi metalice şi de gropi de obuz. Bristolul nu mai era nici el decât o grămadă de moloz înconjurată de câteva ziduri.

Deodată, în timp ce observa ce mai rămăsese din hotel, Malko văzu apărând din strada Josipa-Sigmunda, perpendiculară pe *Aleea Lunetiştilor*, un grup foarte pestriţ. Vreo douăzeci de bărbaţi, femei şi copii, împovăraţi de boccele imense, prost îmbrăcaţi, buimaci, unii dintre ei scheletici. Cameramanii filmau, fixându-i pe cei mai amărâţi dintre ei.

Erau musulmani refugiaţi dintr-o zonă sârbă. Malko îşi aminti că aceste convoaie treceau, de obicei, pe podul Vrbanija. Totuşi, ce naiba căuta aici Iradj Tourabi?!

Malko observă în continuare grupul, care tocmai se împrăştia. Remarcă un tânăr bărbat cu bluzon şi blugi jerpeliţi, nebărbierit, voinic, cărând în spate un sac uriaş. Traversă în fugă *Aleea Lunetiştilor*, însoţit de un alt bărbat, pe care Malko îl luă drept un ziarist, deşi faţa acestuia din urmă îi era oarecum familiară. În clipa în care cei doi intrară în parcul în care aştepta Iradj Tourabi, Malko îşi reaminti brusc unde-l mai văzuse.

Era bărbatul care se afla la masa vecină celei la care se aflase el, în restaurantul hotelului *Intercontinental* din Zagreb. Moshen Hamari, şeful serviciilor iraniene de informaţii din fosta Iugoslavie.

Dintr-odată, totul deveni limpede. Dintru-nceput, misiunea sa fusese „interceptată". Moshen Hamari plecase, probabil, pe urmele lui

Malko, la Sarajevo. Sau se putea ca acesta să fi ajuns aici chiar înaintea lui. El era veriga care lipsea şi care explica de ce Malko fusese ţinta a două atentate ucigaşe. David Bruce îi cam subestimase pe iranienii care îl luaseră în „filaj” pe Malko încă de la plecarea sa din Zagreb, pentru a afla mai multe despre misiunea lui în fosta Iugoslavie. Întâlnirea lui cu Soko, de la Kiseljak, îi edificase: Malko venise aici pentru a încerca să recupereze misilele Stinger. Moshen Hamari se instalase, probabil, tot la *Holiday Inn*, fără ca Malko să aibă habar. Nu era greu. După ora 5 după-amiaza nu mai vedeai pe nimeni în hotel, era suficient să eviţi restaurantul şi barul pentru a trece neobservat.

Malko bătu în retragere urgent când văzu că Moshen Hamari şi tânărul care-l însoţeau se apropiau de locul în care se afla Iradj Tourabi. Cei trei bărbaţi conversară câteva clipe, apoi porniră înapoi, spre turnul Energoinvest, şerpuind printre ruine.

Malko rămase pe urmele lor. Parcurseră trei sute de metri printre fostele anexe industriale, apoi se opriră. Malko se găsea, fireşte, prea departe pentru a auzi ceea ce îşi spuneau. Mai mult, se despărţiră foarte repede, bărbosul întorcându-se la maşina sa şi ceilalţi doi ştergând-o în alergare încrucişată spre strada Krusevacka. Malko nu ezită nicio clipă, aruncându-se pe urmele celor doi.

Nu parcursese decât vreo douăzeci de metri, când un şuierat scurt îi găuri timpanele, urmat imediat de o explozie foarte apropiată: un obuz de mortier, la câţiva metri de el, un obuz căzut, din fericire, în mijlocul ruinelor unui vechi depozit. Iradj Tourabi se întoarse, îngrijorat probabil de soarta celor doi tovarăşi ai săi, şi privirea îi căzu asupra lui Malko.

Avea reflexe de adevărat războinic: îşi degajă pistolul şi goli încărcătorul acestuia pe direcţia lui Malko, care plonjă la timp în spatele unei caroserii distruse de maşină. La distanţa la care se afla, ar fi trebuit ca Allah însuşi să orienteze tirul iranianului. Iradj Tourabi începu să alerge în direcţia în care dispăruseră ceilalţi doi.

Malko avu la dispoziţie foarte puţin timp pentru a reacţiona. Mai multe imagini i se înlănţuiră rapid în minte: Soko, castrat, pe patul de spital, copiii lui Djevad Finci aruncaţi în betonieră, faţa rumenă a lui Amin Dji, tânărul bosniac.

Armă şi propti în umăr MGV-ul. Îl luă pe iranian în cătare şi apăsă trăgaciul. Avu senzaţia că cineva îi distrugea umărul cu un ciocan foarte greu şi foarte rapid, părea că un fierăstrău electric pornise undeva în creierul său. Totul dură vreo trei secunde, apoi chiulasa pocni în gol. Coborî arma din umăr. Iradj Tourabi dispăruse! Malko crezu la început că iranianul reuşise să scape. Apoi remarcă resturile umane informe, fâşiile de costum de camuflaj şi smocul de păr oranj încrustat într-un perete ruinat. De fapt, asta era tot ce mai rămăsese din Iradj Tourabi.

Malko nu simţea nicio remuşcare, niciun regret. I se mai întâmplase de câteva ori, de-a lungul colaborării sale cu C.I.A., să fie obligat să ucidă şi să aibă sentimentul că a comis o faptă utilă.

Un om capabil să arunce de vii doi copii într-o betonieră nu merita niciun fel de milă.

Mai aşteptă câteva secunde, dar oamenii lui Tourabi nu reapărură, împuşcăturile erau ceva obişnuit la Sarajevo. Alergă spre Opelul său, porni motorul şi se îndreptă în viteză spre hotel. Era important ca Moshen Hamari să nu apuce să dispară din zonă.

*

* *

Aşezat într-un separeu, în spatele barului, Malko se frământa ca un armăsar tânăr, mestecându-şi zăbala. Stătea acolo de aproape o oră şi cei doi nu se arătaseră încă.

Se ridică şi se îndreptă spre recepţie ca să-şi ia cheia. Se răzgândi urgent: figura lui Moshen Hamari tocmai apăruse în capătul scării spiralate. Imediat după el, veni şi tânărul voinic în blugi jerpeliţi. Amândoi porniră spre recepţie. Tânăra de serviciu îi întinse lui Hamari o cheie. Locuia, deci, în hotel. Urmă o scurtă conversaţie, după care mai apăru o cheie, pentru însoţitorul lui Hamari. Cei doi se îndreptară, apoi spre scări. Malko se deplasă spre un loc din care să poată observa mişcările celor doi. Observă că cei doi se opresc la etajul cinci şi pornesc spre stânga coridorului. Tânărul în jeanşi se opri primul. Încă nişte paşi şi se opri şi Hamari. Malko urcă rapid la primul etaj ca să verifice căror numere le corespundeau cele două camere în dreptul cărora se opriseră cei doi. Era simplu: 128 şi 135.

Deci 528 şi 534. Coborî în grabă şi-i explică recepţionerei:

— Caut un ziarist care trebuie să se găsească pe-aici, pe undeva. Puteţi să-mi arătaţi lista clienţilor hotelului?

Fără să aştepte o a doua rugăminte, tânăra depuse în faţa lui registrul. Cel care ocupa camera cu numărul 534 fusese înregistrat sub numele de Dimitroiu Stefanis.

Deci omul serviciilor iraniene de informaţii utiliza un fals paşaport grecesc, mult mai util la trecerea punctelor de frontieră sârbeşti, decât unul iranian. Logic: pe adevărata sa identitate ar fi fost, probabil, gâtuit.

Iar cel ce ocupa camera 528 se numea Amin Dravin; un nume bosniac, dar asta putea să nu însemne nimic.

Cine era noul venit şi ce căuta el la *Holiday Inn?* Malko îşi spusese că poate *kapetanul* Farahdin l-ar putea ajuta să afle. La rândul său, Malko i-ar fi putut dezvălui cine se afla în spatele tentativelor de asasinat al căror obiect tocmai fusese.

*

* *

În cartierul general al *kapetanului* Farahdin domnea o agitaţie febrilă. Malko fu nevoit să aştepte o bună bucată de vreme până ce bosniacul termină de împărţit ordine prin telefon sau prin mesageri.

— Aveţi ceva noutăţi? îl întrebă Farahdin. Dina mi-a prezentat un raport amănunţit… Am avut dreptate să vi-o trimit.

— Lucru pentru care vă mulţumesc, zise Malko. Am aflat, între timp, cine de la preşedinţie mă vrea eliminat.

Povesti, foarte scurt, vizita sa la Dragan Vikici. Farahdin îl asculta, jucându-se cu un creion.

— Ce-mi spuneţi îmi întăreşte convingerea că aveţi aici duşmani foarte puternici. Am fost deja avertizat să nu mă amestec în… problema asta. Şi nu prea am încotro, trebuie să ţin seamă de aceste recomandări…

— Mă lăsaţi baltă?

Farahdin îl contrazise cu un gest de asigurare.

— Nicidecum. Sper să avem cât de curând veşti de la Celo. Dar, în ceea ce priveşte protecţia dumneavoastră, nu mai pot interveni.

— Pică prost, observă amar Malko.

Nu avu timp să-şi dezvolte ideea. Telefoanele reîncepeau să sune. Din conversaţii înţelese că sârbii atacau din nou, dinspre Stup, încercând să înfiinţeze tancuri în Sarajevo, în timp ce artileria croată, aflată acolo pentru a-i ajuta pe bosniaci, stătea cu arma la picior.

În sfârşit, Farahdin apucă să asculte şi finalul povestirii lui Malko, adică partea referitoare la noul venit.

— Nu mă miră foarte tare, conchise tânărul *kapetan*. Trebuie să fie vreunul din recruţii pentru brigada Sandjak, care s-a amestecat printre refugiaţi ca să poată pătrunde în Sarajevo. Oricum, trebuie să fiţi de zece ori mai atent. În clipa în care voi primi veşti de la Celo, vă voi anunţa.

În mod evident, Farahdin se grăbea să se întoarcă la problemele lui şi Malko înţelese că e momentul să plece.

Îşi parcase maşina în susul străzii şi se trezi lângă barul *S.O.S.* Se hotărî să intre, să facă o tură. Câteva clipe de destindere nu i-ar fi prins deloc rău.

*

* *

Huseina, mai provocatoare ca niciodată, mulată perfect într-o rochie roşu-aprins, împărţea masa cu câţiva derbedei oribili, printre care Malko îl remarcă pe James, americanul-bosniac. Juna Huseina îi adresă un semn vesel, invitându-l să ia loc la masa lor. Cum Malko nu schiţa niciun gest, bosniaca se ridică şi veni spre el, balansându-şi coapsele pe sub nasul creaturilor sălbatice care populau barul la refuz. Gestul ei declanşă rumoare, remarci obscene, îndemnuri concupiscente. Huseina nu luă, ca de obicei, nimic în seamă. Gura îi părea lăcuită din cauza roşului agresiv pe care şi-l întinsese generos pe buze.

Şi, de ca şi cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, obrăznicătura blondă lansă, cu o voce răguşită, perversă:

— *Priniat vanna hotel? [Pot să fac o baie la hotel?]*

— Oricând doreşti, îi răspunse Malko, amuzat.

Lepădăturile îl salutaseră în scârbă, dar James deborda de amabilitate. Puse în faţa lui Malko un pahar mare cu coniac şi îl ridică

pe al său:

— Pentru victorie!

A cui? Rămânea uşor neclar…

Malko îşi înmuie buzele în lichidul incert. Simţi rapid detergentul şi alcoolul industrial. În mod cert, sticlele de Gaston de Lagrange nu prea nimereau pachetele cu ajutoare pentru Bosnia. James îşi golise paharul dintr-o înghiţitură, având stomacul ranforsat probabil cu kevlar. Se aplecă spre Malko, gudurându-se ca un căţeluş, şi-i spuse pe ton de mare încredere, în engleza sa cu accent puternic yancheu:

— Când ne-am întâlnit, mai zilele trecute, n-am ştiut că sunteţi unul din prietenii lui Djevad.

— Şi ce-i cu asta? întrebă Malko, rămânând atent, la pândă.

James îşi afundă nasul în paharul de coniac gol şi murmură:

— Ştiu că am făcut o măgărie.

— Ca să vezi! comentă Malko. Cum aşa?

James îi aruncă o privire piezişă şi reluă, ceva mai energic:

— Dacă-l mai prind pe ticălosul ăla de Raha îi plantez un plumb în creier. Puiul de târfă s-a făcut nevăzut.

— Dar de ce tocmai Raha? întrebă Malko, care constata că discuţia devenea interesantă.

— Ştiu tot ce s-a întâmplat. Farahdin m-a chemat şi mi-a spus clar, că dacă mai fac vreo prostie asemănătoare, mă spânzură în pivniţă. Asta-i. Nu mă treceţi pe lista neagră. Când Raha mi-a sărit cu lozu’ ca să-i dau numărul camerei în care staţi la hotel, am crezut că nu vrea decât să vă stoarcă de nişte mălai… Nicidecum pentru…

Lăsă fraza suspendată şi Malko îi spuse, glacial:

— Ai idee de ce i s-a întâmplat Faridei?

De data asta James păru sfeclit de tot.

— Da, recunoscu el, cu o voce pierită. V-am zis, n-am ştiut nimic.

În faţa unei asemenea inocenţe debile nu prea aveai ce să spui… Febril, James se apleacă spre urechea lui Malko.

— Dacă pot să fac ceva ca să-mi răscumpăr prostia… Dar trebuie avertizat şi *kapetanul*, să nu-mi mai poarte sâmbetele.

Întreaga-i figură puţea a ticăloşenie. Cu bărbia căzută, cu pletele blonde şi trăsăturile emaciate, James avea într-adevăr aerul unui Crist-derbedeu. Se ridică, îşi potrivi centura din piele neagră, o

îmbrăţişă fratern pe Huseina – fără să-şi poată refuza o privire pofticioasă spre sânii explozivi ai acesteia – îi făcu cu ochiul lui Malko, bătu câţiva prieteni pe umăr şi plecă spre ieşire, cu mers de marinar beat.

— Cine-i ăsta, de fapt? o întrebă Malko pe Huseina.

Unul dintre golani îi răspunse prompt. În germană:

— A apărut într-o bună zi, pe la începutul asediului, zicând că a venit să apere Sarajevo şi că şi-a părăsit barul lui din New York. I s-a dat o armă şi a fost repede rănit la un picior. Când a ieşit din spital, a început să foşgăie prin zonă, escrocând ziariştii şi chiar pe bosniaci, promiţându-le că-i face scăpaţi peste liniile sârbeşti. Se ocupă cu specula, parazitează miliţiile, dă o mână de ajutor când e de interogat vreun sârb. Racolează persoane pentru teatrul popular. Îl lăsăm în pace pentru că-i hazliu. Fetele ţin la el pentru că are o sculă babană.

Un înger pervers străbătu încăperea, fâlfâind excitant.

— Mă întorc la hotel, anunţă Malko. Pe curând, mai zise, în rusă, pentru Huseina.

— La 6, ca să fac baie, confirmă tânăra blondă.

*

* *

Loviturile de mortier greu cădeau în apropierea spitalului francez şi zguduiau zidurile hotelului *Holiday Inn*, punând în pericol ultimele structuri de sticlă rămase intacte. Asta nu-l împiedica pe Ivan Sibirsk să-şi savureze havana. Rotofeiul fotograf rus părea bine apărat de neplăcerile existenţiale şi numai prin stratul adipos ce-i dubla volumul corporal. Viaţa sa se împărţea echitabil şi placid între whisky şi havană. Se încrucişase cu Malko în holul hotelului şi-l invitase pe acesta din urmă la un pahar. Pica bine: Malko tocmai îşi propusese să-l prevină pe David Bruce de prezenţa la Sarajevo a lui Moshen Hamari.

Ivan Sibirsk consultă fişa de exploatare a Imarsat-ului.

— N-am cum să vă servesc înainte de ora 8. Spaniolii au rezervat mai mult de o oră. Asta a trebuit să-i explic şi grecului care insista să transmită.

Malko ciuli imediat urechea.

— Ce grec, despre ce grec vorbiţi?
— Ăla de la camera 534… îl cunoaşteţi?
— Nu. Nu.
Ivan oftă greu, înainte de a strivi chiştocul havanei Coiba în scrumieră.
— Trebuie să plec. Vreţi să vă fac loc înaintea grecului? Tocmai trebuie să-l întâlnesc.
— Nu, nu, zise Malko. E perfect aşa.
Îl privi pe uriaşul rus cum se îndepărtează. Ideile începeau să i se limpezească. Iranienii nu reuşiseră să-l lichideze din exteriorul hotelului, deci se pregăteau să o facă din interior. Misiunea părea să-i vină mănuşă celui pescuit în cursul dimineţii de către Moshen Hamari. Şi, în *Holiday Inn*, date fiind împrejurările, băiatul în blugi jerpeliţi n-avea o misiune prea grea.
În clipa în care se ridică din faţa instalaţiei Imarsat, zări două siluete care se îndreptau spre camera rusului, dinspre scara nord a hotelului. Ce să vezi, Hamari şi tovarăşul său.
Malko porni spre scara est, cea din spatele barului şi urcă până la primul etaj. Înconjură atriumul şi se plasă într-un unghi favorabil de supraveghere a barului, în care cei doi îşi găsiseră loc, într-un separeu.
Din locul în care se afla, o văzu înfiinţându-se pe Huseina, care purta o geantă pe umăr şi capta cu sfârcurile-i obraznice privirile tuturor. Huseina se aşeză la bar, pe un taburet, la numai vreo trei metri de cei doi iranieni, provocând cu aceeaşi rochie roşie neliniştea celor atenţi. Iranienii întrerupseră conversaţia, fascinaţi de prezenţa veritabilei bombe sexuale apărute de nu-se-ştie-unde.
Asta-i dădu lui Malko o idee.
Urcă în camera lui şi ceru, la telefon, recepţia.
— Vreau să vorbesc cu tânăra blondă care tocmai s-a aşezat la bar, ceru el.
Huseina dădu frâu liber întregii sale emoţii slave, imediat ce-i auzi vocea.
— Acum pericol mult, frică mult. Maşină lovit. Iau baie acum?
— Nicio problemă, afirmă Malko. Dar, înainte, vreau să-mi faci un mic serviciu.
— *Sto? [Ce anume?]*

— Sunt doi bărbaţi în spatele tău, într-un separeu. Vreau să te ocupi de ei, în aşa fel încât să nu plece de acolo cel puţin un sfert de oră.

— *Nie problem!* gâlgâi amuzată Huseina. Chiar dacă dă foc la hotel, bărbaţii ăştia doi nu mişcă!

Din acest punct de vedere, Malko putea fi sigur că fata nu minte.

Repuse telefonul în furcă, aşteptă cinci minute şi ieşi din camera lui, coborând spre locul din care putea supraveghea vizual tot barul. Huseina nu pierduse vremea. Se afla la masa celor doi iranieni, cu picioarele expuse extrem de generos, provocatoare şi accesibilă până la ultimele consecinţe. Iranienii păreau doi copii care salivează în faţa vitrinei unei cofetării.

Satisfăcut, Malko purcese în căutarea electricienilor hotelului, nişte băieţi care foşgăiau mai tot timpul pe scări, repunând la punct tablourile cu siguranţe care săreau mai mereu.

Găsi o pereche pe la etajul patru. Tocmai scotoceau într-un tablou electric.

— Nu mai am curent în cameră, pretextă Malko, în germană.

— Nu-i vreme, răspunse unul dintre ei.

Malko scoase din buzunar o bancnotă de zece mărci.

— Mă grăbesc. Am de lucru, am nevoie de lumină.

Băieţii nu înţelegeau grozav de bine germana, dar veniră pe urma bancnotei de zece mărci ca o pisică după un şoricel, până la uşa camerei 528. Malko îşi scotoci buzunarele şi emise o exclamaţie de regret.

— Nasol! Mi-am lăsat cheia la recepţie. N-aveţi cumva o dublură?

Pentru cele zece mărci promise, băieţii ar fi scos uşa din ţâţâni cu lovituri duioase de picior. Nu era cazul însă. Aveau o dublură, ca orice electrician de hotel mare. Odată deschisă uşa, primul dintre ei intră şi apăsă comutatorul. Lumina se aprinse normal. Băiatul se întoarse spre Malko, mirat:

— Aveţi lumină!

— Acum o oră nu aveam, afirmă calm Malko. Mulţumesc, în orice caz.

Le înmâna cele zece mărci şi electricienii se îndepărtară. Cu ceea ce primiseră aveau şansa să-şi cumpere o duzină de ouă fiecare, pe piaţa

neagră. Malko închise uşa şi procedă la o percheziţie în toată regula. Descoperi un sac din pânză în dulap, din care scoase un pistol-mitralieră ceh Skorpio, prelungit cu un amortizor. O armă cu puţin mai groasă decât un pistol normal, cu un pat rabatabil şi un încărcător de 32 de cartuşe. Ideal pentru un asasinat rapid şi discret.

Îi scoase încărcătorul şi zări sclipirea de bronz a cartuşelor. Era plin. În sarsanaua cu pricina se mai aflau încă patru încărcătoare pline şi două grenade sovietice. Îşi aminti că n-are prea mult la dispoziţie, în pofida farmecelor Huseinei, şi se puse pe treabă imediat, controlând restul camerei şi negăsind altă armă. După numai cinci minute era din nou în camera lui.

Huseina bătu la uşă de-abia după încă o jumătate de oră. Era comică.

— Vor eu în camera lor, anunţă ea. Băieţi drăguţi, drăguţi băieţi...

— Le-ai spus ceva de mine?

— *Konecno niet! [Bineînţeles că nu!]*

— Bravo! zise Malko. Acum poţi să faci o baie în linişte.

— De ce ai cerut să stau cu ei? Sunt prieteni cu tine?

— Într-un fel, îi zâmbi Malko.

— *Haraşo! [E bine!]* râse Huseina dezbrăcându-se vioi.

Malko îşi privi ceasul de mână. Avea timp destul. Imediat ce Huseina dispăru în baie, schimbă încărcătorul MGV-ului 176 şi ieşi din cameră, luminându-şi drumul cu minilanterna de buzunar. Nu o luă spre camera 508, rezervată agenţiei Reuter, ci se îndreptă spre sud pe latura absolut pustie a hotelului. Intră într-o cameră abandonată şi se aşeză pe un pat murdar, nefăcut. Liniştea era totală. În aripa asta a hotelului nu venea nimeni, doar curajoşii, pentru un contact sexual frugal. Se trăgea puternic dinspre Gorbavica; se vedeau focurile de armă. Putea să deseneze o hartă de amplasament. Asta, însă, nu era treaba lui acolo.

La ora stabilită pentru contactul telefonic, ieşi şi se îndreptă către biroul agenţiei Reuter, fără să aprindă nimic, siluetă aproape invizibilă, graţie iluminatului de siguranţă.

*

*   *

Malko apăsa tasta care activa satelitul Imarsat şi repuse receptorul în furcă. Trecură câteva secunde, apoi telefonul începu să sune: satelitul era „cuplat”. Nu mai avea decât să formeze numărul, ca pe un telefon obişnuit. Lăsând la o parte preţul astronomic al utilizării, scula se dovedea genială! În clipa în care se pregătea să formeze numărul, auzi un uşor zgomot din camera vecină, cea în care se aflau instalate generatorul, emiţătorul şi antena parabolică în faţa ferestrei.

Din cauza *lunetiştilor*, camera era în permanenţă lăsată în întuneric. Parabolica era o ţintă prea tentantă. Prudenţi, cei de la Reuter scoseseră chiar ei becurile din camerele lor. Era greu să te mişti fără să te loveşti de ceva pe-acolo.

Malko plasă unitatea de apel a Imarsat-ului chiar lângă el şi pistolul-mitralieră MGV 176 la îndemână. Graţie unei oglinzi ce stătea în faţa lui, pe perete, în care se reflecta o altă oglindă, cocoţată deasupra canapelei, în spatele lui, putea observa perfect uşa de legătură cu cealaltă cameră.

Se apucă să vorbească de unul singur, mimând o conversaţie cu un corespondent imaginar. Nu avu mult de aşteptat. O siluetă se făcu vizibilă în întredeschiderea uşii: clientul camerei 528. În jocul de oglinzi, Malko îi văzu imediat braţul înarmat cu pistolul Skorpio ridicându-se la orizontală şi ţintindu-i spatele.

Fără să aştepte inutil, ucigaşul apăsă pe trăgaciul armei cu repetiţie.

Capitolul XIV

Zgomotul sec al chiulasei pocnind în gol se reverberă în încăperea liniştită: un ecou disperat. Cel care voia să ucidă îşi privi arma nevenindu-i să creadă. Dar era un profesionist şi nu-i trebui decât o secundă până să rearmeze pistolul-mitralieră. Lăsând să intre în locul cartuşului lipsă un altul, din încărcător. Părea obişnuit cu ideea unor posibile rateuri.

Apăsă din nou pe trăgaci şi din nou chiulasa pocni în gol, cu acelaşi zgomot deprimant.

Clipă în care privirea ucigaşului o întâlni pe aceea a lui Malko, în

mod bizar foarte calm. În orice caz, Malko nu părea victima gata să încaseze cel puţin douăzeci de gloanţe în mai puţin de o secundă. Calmul lui Malko avea o explicaţie filosofică: percutorul armei din mâna ucigaşului se afla în buzunarul său.

Surprinderea băiatului în blugi jerpeliţi nu dură, totuşi, foarte mult. Înţelegând rapid că se găsea într-o situaţie fără ieşire, pivotă brusc şi se aruncă în camera vecină. Malko percepu zgomotul unui obiect greu care fusese trântit din greşeală. Era generatorul Imarsat-ului. Malko se repezi spre uşă şi ajunse în acelaşi timp cu ucigaşul pe palier, îndreptă MGV-ul spre el.

În loc să ridice mâinile, tânărul fanatic plonjă cu faţa la pământ, dezechilibrându-l pe Malko cu o foarfecă la picioare. Se desprinse instantaneu şi se năpusti rapid pe scările întunecoase, lăsându-şi arma în urmă. Malko i-o culese şi porni năvalnic în urmărirea celui care încercase să-l ucidă. Se aruncase pe prima scară de ajutor pe care o întâlnise şi cobora scările din patru în patru. Ajuns în hol, îl traversă alergând şi plonjă pe micuţa scară ce ducea către garaj.

Când ajunse şi Malko la subsol, nu văzu pe nimeni altcineva decât portarul de noapte, care tocmai închisese porţile garajului, din cauza epidemiei de obuze ce năpădea din nou oraşul.

Deci, ucigaşul se afla, în continuare, în hotel. Se ascundea în garajul plin de maşini. Sau se fofilase spre bucătărie şi celelalte anexe subterane ale hotelului.

Malko se opri la Opelul său, intră în maşină şi remontă percutorul la Skorpio. Era mai maniabil decât arma sa, pe care o lăsă în cutia ei. Încuiată.

Explorarea garajului nu-i luă decât zece minute. Nimeni. Nu ieşi de acolo şi, în loc s-o ia spre stânga, se mişcă repede în dreapta.

Subsolurile nu erau luminate, fireşte: fu obligat să-şi aprindă minilanterna. Devenind astfel o ţintă perfectă. Spera însă, că ucigaşul nu dispune de încă o armă. Majoritatea uşilor erau încuiate.

Ajunse destul de rapid într-o fundătură, un fel de depozit în care se îngrămădeau zeci de lăzi. Mirosea puternic a praf şi ulei. Ajunse în capăt fără să vadă mai nimic. Ceea ce-i salvă viaţa fu încă o dată auzul lui fin. O pârâitură aproape imperceptibilă îl făcu să se întoarcă. Bărbatul care voia să-l ucidă se năpustea spre el. Ţinând cu ambele

mâini coada unui topor de pompieri. Surprins de răsucirea bruscă a lui Malko, ucigaşul înfipse toporul într-o ladă, în care scula rămase înţepenită.

Dacă în locul lăzii ar fi fost spatele lui Malko, lama i-ar fi ieşit prin stomac. Ucigaşul avea o statură impresionantă, ochi negri mici şi adânciţi în orbite, maxilar de cal şi nişte mâini lopată. Lăsând mânerul toporului, matahala se aruncă spre Malko, de ca şi cum nu vedea pistolul Skorpio, hotărât să-l sugrume… îşi imagina, probabil, că arma din mâna lui Malko era, în continuare, nefuncţionabilă. Eroare gravă şi, pentru el, ultima.

Urmară trei pocnete scurte şi rapide. Trăgaciul era extrem de sensibil.

Malko trăsese în ultima secundă, încât fu obligat să sară într-o parte pentru a nu fi strivit de prăvălirea adversarului său. Acesta din urmă se rostogoli pe podea şi rămase nemişcat, lungit pe o parte. Malko îngenunche lângă el şi-l răsuci greu, cu faţa în sus. Ochii îi erau deja sticloşi. Crăpase. Unul din gloanţe îi trecuse prin inimă sau aortă, provocând o hemoragie internă masivă, care-l fulgerase în câteva secunde. Doar câteva spasme reflex mai agitau încă trupul uriaş.

Malko nu reuşea să simtă vreo picătură de milă, în ciuda ororii sale faţă de violenţă. Cel pe care tocmai îl lichidase pentru a-şi apăra propria viaţă aparţinea speciei de „câini ai războiului”, automate ale morţii, care ucideau pur şi simplu, fără vreo stare, fără vreun motiv personal. Funcţionau ca jocurile electronice. Era de-ajuns să le strecori câteva bancnote în buzunar, ca să se cupleze şi să ruleze programul indicat… Malko îl percheziţionă şi descoperi un fişic gros de mărci germane, un paşaport iugoslav, pe care-l băgă în buzunar şi un carnet plin de însemnări făcute cu un scris stângaci.

Se ridică şi privi în jur. Nimeni nu avea cum să fi auzit ceea ce se petrecuse. Trase din greu cadavrul în spatele unui şir de lăzi şi ieşi. Nu-l vor fi găsit decât la sfârşitul războiului, adică în vreo zece ani, în cel mai bun caz…

*

*   *

Uşa camerei 534 se deschise imediat după ce Malko ciocăni discret.

Timp de câteva secunde bune, Moshen Hamari îl contemplă, sufocat. Deschisese fără grijă, aşteptându-se mai mult ca sigur să vadă figura familiară a compatriotului său. N-avu timp să trântească uşa la loc, Malko îi administră un umăr care-l proiectă înapoi. Coborî amortizorul armei spre nasul iranianului şi-l pocni scurt, smulgându-i un urlet. Lovitura îl făcu pe Hamari să se aşeze pe pat, cu faţa în mâini. Sângele îi ţâşnea ca dintr-o fântână, prin batistă, şi scotea mici chiţcăituri de durere.

De ce să ne minţim, trebuie să fi fost foarte dureros.

Malko îi răsturnă capul spre spate, trăgându-l de păr. Nasul iranianului îşi dublase deja volumul, iar sângele i se răspândea abundent pe cămaşă şi pe bărbie.

— Ai zece minute ca să părăseşti hotelul, îl anunţă Malko în germană. Şi să nu mai apari vreodată. Dacă te mai zăresc, trag fără somaţie.

Iranianul smârcâi, lingându-şi sângele şi bolborosi:

— Nu înţeleg! Cine sunteţi dumneavoastră? De ce mă loviţi?

Malko îi aruncă o privire glacială.

— Nu fă pe dobitocul, domnule Hamari. Ştim amândoi la fel de bine cine suntem, dumneata şi eu. Acum fă-ţi bagajul şi întinde-o.

— Dar suntem în plină noapte, protestă Moshen Hamari. Eu…

— Asta nu mă priveşte, tranşă Malko. Dacă într-un minut n-ai început să-ţi faci bagajul, îţi bag un glonte în genunchi.

Iranianul încetă orice vorbărie şi o şterse spre baie. Malko profită şi cercetă camera. Studie în special valijoara deschisă a iranianului. Era bucşită cu dolari şi mărci: se mai găseau acolo un Parabellum 38 cu mai multe încărcătoare, nişte însemnări în arabă, ziare diverse şi câteva cărţi. Malko reţinu pistolul şi carnetul cu însemnări.

Cinci minute mai târziu, Hamari era gata de plecare. Malko îl împinse afară şi coborâră împreună cele cinci etaje, traversând apoi holul pustiu şi îndreptându-se către garajul subteran. Ajunşi aici, Hamari se opri în faţa unei Toyota, înconjurată din toate părţile de alte maşini.

— Vedeţi bine că nu pot să ies, pledă iranianul.

Malko îl chemă imediat pe paznicul de noapte, care tocmai încerca să repare o maşină veche.

— Prietenul meu vrea să iasă.
— La ora asta? E foarte periculos, obiectă bosniacul.
— Prietenul meu este deosebit de curajos, replică Malko.
Manevrele de degajare a Toyotei durară vreun sfert de oră. Aşezat la volan, Moshen Hamari îşi tampona nasul cu batista. Când ieşirea fu liberă, Malko se aplecă spre geamul deschis:
— *Good luck!* îi ură, ironic. Şi drum bun până la Zagreb!
Iranianul demară fără niciun cuvânt, bucuros că-şi salvase măcar pielea. Paznicul de noapte închise porţile garajului în urma lui, clătinând din cap. Se auzeau, nu foarte departe, explozii puternice. Noaptea se prevestea fierbinte.
— *Crazy!* făcu paznicul, apăsându-şi arătătorul pe tâmplă.

*
* *

Linia de comunicaţie cu Zagrebul era clară, curată, cristal. Dar, evident, nu era codificată, aşa că Malko era obligat să se exprime „acoperit”. Reuşi, totuşi, să-l facă pe David Bruce să înţeleagă că Moshen Hamari îl depistase la Sarajevo.
— Dar vă veţi atinge scopul? întrebă neliniştit americanul.
— Fac tot ce-i posibil, explică Malko. În clipa de faţă aştept un răspuns. Dacă va fi pozitiv, lucrurile ar trebui să se sfârşească rapid.
— Toate speranţele noastre stau în dumneavoastră, afirmă David Bruce. Sunt excedat de mesaje provenind de la Langley. Până nu rezolvăm problema, nu se poate relua podul aerian. Şi ştiţi foarte bine ce poate să însemne asta.
— Ştiu, replică Malko. Dar nu sunt Dumnezeu-Tatăl, ci doar una dintre umilele sale creaturi.
— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? se interesă şeful de staţiune C.I.A.
— Sunt două posibilităţi, propuse Malko. Ori îmi trimiteţi o forţă armată de gen războiul din Golf, ori începeţi şi vă rugaţi fierbinte pentru mine, în ce cult vă convine mai bine.
Cineva bătu la uşă. Era Ivan Sibirsk, care-şi strecură capul rotund şi uriaş prin uşa întredeschisă.
— Grăbiţi-vă, dacă se poate. Prietenul meu are ceva de transmis

urgent. Tocmai a fost lovită o maşină, un nebun care alerga cu farurile aprinse pe *Aleea Lunetiştilor*. L-a nimerit un obuz de tanc.

— Şi trebuie să trimită o depeşă pentru atât? se miră Malko.

— Da, pentru că ăla pare să fi fost un ziarist care tocmai părăsise hotelul şi se îndrepta spre *clădirea* TV. Un grec, pare-se. Tipul de la garaj a încercat să-l convingă să nu se aventureze, dar n-a reuşit. Trebuie să fii prost de tot ca să comiţi o asemenea imprudenţă. În plus, au fost ceva probleme la conferinţa de la Geneva şi sârbii parcă au înnebunit… Mă înţelegeţi, nu?

— Bineînţeles, recunoscu Malko. Ziaristul ăsta grec a fost într-adevăr, foarte imprudent. Bine, eu am terminat.

Repuse receptorul în furcă şi ieşi din biroul agenţiei Reuter, după ce-i remise lui Ivan Sibirsk cei douăzeci de dolari cuveniţi.

Ziua fusese lungă! Şi fructuoasă. Păcat, tocmai el, care detesta violenţa, fusese nevoit să ucidă doi oameni. Fără să aibă şansa de a alege. N-avea remuşcări. Avea, în schimb, un chef nebun de a-şi limpezi minţile, de a se relaxa, de a uita tot ce se petrecuse în ultimele ore. În doar câteva ore. Eforturile sale şi o doză masivă de noroc creaseră o breşă importantă în teritoriul inamic. Moshen Hamari şi Iradj Tourabi dispăruseră: asta-i oferea un anumit răgaz. Pentru că Sefer Milos nu acţiona decât conform recomandărilor acestora.

Aproape cu brutalitate îşi aminti că e mort de foame şi că Huseina îl aşteaptă, probabil în camera lui.

— Credeam tu venit înapoi niciodată! lansă Huseina în rusa ei improvizată.

Malko rămase stupefiat câteva momente bune. Tânăra blondă era foarte greu de recunoscut. O statuie mov. Pleoapele machiate mov, gura lăcuită cu mov, o cămaşă largă mov, o fustă mov, ciorapi mov, pantofi mov, totul mov. Şi ambalat într-un parfum puternic. Prin fanta cămăşii se putea zări dantela unui sutien mov, care abia reuşea să-i susţină pieptul greu şi tare.

— *Eto krasivo? [E frumos?]* întrebă Huseina. Am cumpărat înainte de război. Prima oară când port. Aici loc bun, nu subsol. Nu murdărit peste tot. Nu grenade. Ciudat, toţi bosniacii denumea obuzele de mortier „grenade”.

— Eşti superbă, afirmă Malko. Vino! Mergem să mâncăm.

Serviciul culinar al hotelului risca să nu fie la înălţimea ţinutei de gală a tinerei bosniace.

Când pătrunseră în sala de mese, o tăcere anormală se instală în locul obişnuitelor conversaţii animate şi susţinute cu vin roşu de Mostar, 14 grade. Pentru amărâţii ziarişti care nu mai atinseseră vreo femeie de săptămâni şi care-şi riscau pielea în fiecare zi, spectacolul oferit de Huseina era ca un sac de orez deşertat în faţa unui somalez flămând.

Conştientă de efectul pe care-l stârnea, Huseina alese o masă foarte aproape de bar, ceea ce-i permise să traverseze toată sala restaurantului, expunându-şi formele splendide şi orgolioase.

Majoritatea convivilor îşi pierdură brusc apetitul, şi nimeni nu mai privi la televizorul Samsung care tocmai relata cele mai recente fapte de arme. Din păcate, meniul era la fel de sărăcăcios ca ieri. Mâncarea la fel de proastă: nişte supă cu ceva tăiţei, paste cu o bucăţică de carne pe care era mai bine să nu încerci s-o identifici, o baclava siropoasă şi veşnicul vin roşu, capabil să doboare un zimbru. Nu şi pe Huseina, care-l sorbea de ca şi cum ar fi băut apă minerală pe caniculă. La sfârşitul mesei, în ochi i se aprinseseră luminiţe vii şi nu-şi mai disimula poftele.

— Fără cafea! hotărî ea, cu o expresie care nu admitea replică.

În clipa, în care se ridicară de la masă, hotelul se cutremură puternic şi prima explozie îi asurzi. De data asta sârbii trăgeau direct asupra hotelului. Curentul electric se întrerupse. Huseina începu să înjure ca un birjar, fără să renunţe însă la ideea sa.

— *Bistro! [Repede!]* în cameră! îi suflă ea lui Malko.

Se repeziră spre scări, la lumina becurilor de avarie, dar se opriră brusc. Tunurile de tanc şi mitralierele grele luaseră drept ţintă hotelul *Holiday Inn*, probabil dinspre Gorbaviţa, lovind faţada sud a clădirii. Aceasta din urmă, însă, era deja o ruină, aşa că proiectilele o traversau cu uşurinţă şi explodau în faţa nord. Adică exact acolo unde se afla camera lui Malko!

O rafală de mitralieră de 14.5 mătură holul, făcând ţăndări panourile de sticlă, care explodară în mijlocul holului, împrăştiind aşchii ucigătoare. La etajul şase, în colţul nord-est, izbucnise un incendiu.

Ziariştii alergau în toate părţile, urcând să-şi ia căştile sau vestele antiglonţ, coborând să se adăpostească în subsoluri. Asta fu şi soluţia aleasă de Malko: să urci era aproape o nebunie, acum.

Trăgând-o pe Huseina de mână, ocoli mijlocul holului, plin de resturi de sticlă, se strecură pe lângă *desk*-ul recepţiei şi coborî spre garaj. Jos era lume multă, aerul devenise irespirabil deja. Dacă vreun obuz ar fi explodat în apropiere, cu toate rezervoarele pline ale maşinilor din garaj, ar fi fost un masacru.

Malko o târî pe Huseina în labirintul prăfos al subsolurilor, pe care le explorase nu demult. Acolo zgomotul exploziilor ajungea înfundat. Se opriră în dreptul unei grămezi de lăzi şi bidoane goale.

— *Tem houge! [Cu atât mai rău!]* oftă Huseina.

— Nu! *Cu atât mai bine!* preciză Malko, îmbinând vorba cu fapta.

Se luptă din greu cu carapacea mov, înainte de a reuşi să-i smulgă tinerei blonde un prim suspin de plăcere. Sprijinită de o ladă, cu fusta ridicată deasupra şoldurilor, Huseina începu să geamă uşor la atingerea mâinilor lui, cu gesturi lente şi experte. Cu capul lăsat pe spate, Huseina îşi frământa sânii, respirând din ce în ce mai alert. Nu purta chiloţi, probabil nu avusese mov, dar ciorapii erau traşi până foarte sus pe coapsele ei lungi şi cărnoase. Cu picioarele desfăcute şi pântecele aruncat înainte, îl primi pe Malko cu un suspin lung de uşurare.

În picioare, în faţa ei, Malko o „lucra" încet, profund, zguduind-o din când în când cu puternice mişcări din bazin, care-i smulgeau de fiecare dată gemete de încântare. Huseina uitase complet de exploziile de afară. Îl ţinea îmbrăţişat, de gât, strivindu-şi sânii cu sfârcuri dure ca tungstenul de pieptul lui puternic.

Când explodă în adâncul pântecului ei, Huseina încercă să ridice picioarele şi se dezechilibră, antrenându-l şi pe Malko în cădere.

Se ridicară amândoi, plini de praf. Fusta mov era ruptă, la fel şi unul dintre ciorapi. Hotărât lucru, Huseina nu prea avea noroc! Nu-i priau deloc subteranele! Malko ciuli urechea: bombardamentul părea să fi încetat. Urcară. În hol fuioare de fum înţepător îţi iritau căile respiratorii. Se călca pe cioburi de sticlă. La etajul şase incendiul încă nu fusese stins. Nu era apă. Unul după altul, clienţii hotelului urcau în camere, în lipsă de altceva mai bun de făcut. O fâşie din copertina

dungată continua să se carbonizeze lent.

Nu mai era nici curent electric. Deloc. Chiar şi în camera lui Malko se simţea mirosul de ars. Imediat ce intră, Huseina apucă o sticlă de şliboviţă şi trase un gât bun înainte de a se lungi pe pat. Obscuritatea era totală. Pe pipăite, Malko ajunse lângă Huseina. Îi scoase fusta, eliberându-i crupa care-l făcea să viseze perversiuni. Curând, Huseina nu mai avea pe ea decât sutienul şi ciorapii. Liniştea era perfectă, de ca şi cum sârbii ar fi căzut laţi de oboseală, dintr-odată.

Flatată să-l vadă pe Malko atât de în formă după prima rundă de amor, Huseina se puse pe treabă, administrându-i o felaţie regească. Când Malko se simţi în plină formă, nu avu decât să se desprindă uşor de buzele ei şi să ia poziţie în spatele ei, care rămăsese ghemuită pe pat. Plonjă scurt în cuptorul sexului ei, apoi se retrase şi se fixă la cealaltă intrare, puţin mai sus. Forţă şi Huseina scoase câteva strigăte înfundate, fără să încerce să-i scape. Malko pătrunse în adânc, lent şi pe cât de departe posibil. Huseina emise un suspin lung şi fericit.

Sodomizarea părea să-i convină de minune. Îl imploră pe Malko să nu termine imediat, ca să profite şi ea de acest „viol". Cu crupa cambrată, se arunca înapoi, încercând să-i ofere o penetrare totală.

Lumina reveni dintr-odată. Malko văzu, în oglinda din faţa lui, siluetele lor acuplate. Şocul erotic fu atât de intens, încât simţi plăcerea urcându-i rapid în vine. Pătrunse violent şi adânc în şalele blondei. Huseina se redresă, ca o iapă care se cabrează, cu o privire în care lucea nebunia. Scoase un răcnet răguşit şi sacadat în clipa în care Malko se revărsă în ea şi îşi dădu şi ea drumul, palpându-şi sexul cu degetele.

Malko era atât de excitat, încât rămase plantat în adâncul crupei somptuoase. Simţindu-l încă dur, Huseina se întoarse, îngrijorată:

— N-ai terminat?

— Ba da, răspunse Malko. Dar încă te mai vreau.

Reluă mişcările de du-te-vino, provocându-i fetei noi fiori de plăcere.

Ce seară!

Huseina îşi examină hainele, şifonate şi ferfeniţite. Suspină:

— Război ăsta nu bun deloc!

Se dezbrăcă şi intră în baie, pentru noi abluţiuni. La acea oră,

Malko n-avea cum s-o trimită acasă. În plus, merita să rămână: mulţumită ei, reuşise să-i întindă capcana ucigaşului iranian. Îşi reaminti pentru o clipă de cadavrul din subsol. Expediţia iraniană sfârşise catastrofal.

Se culcară şi adormiră instantaneu.

*

* *

Îl trezi telefonul, a doua zi dimineaţă. Era o voce necunoscută, care-l anunţă, într-o germană stricată:

— *Kapetan* Farahdin vrea să vă vadă. Imediat. Sosit prieten.

Închise, fără să-i lase lui Malko timp pentru răspuns.

Telefonul nu putea să aibă decât o singură semnificaţie: trimisul lui Celo venise să anunţe că acesta din urmă este gata să predea misilele Stinger.

Huseina apăru din baie, furioasă.

— Nu-i apă! aproape că urlă blonda.

Malko îşi dori în gând ca ăsta să nu fie un semn rău pentru întâlnirea lui, deşi până acum, brăţara de bronz a Aidei îl ocrotise mulţumitor.

Capitolul XV

Cele două huidume care-l aşteptau pe Malko ar fi putut oricând pretinde cu succes rolul lui Quasimodo. Cel mai scund avea un cap ca o bilă, pe care cineva lipise, neîndemânatic, câteva fire de păr. Trăsăturile îi erau grosolane: pe frunte îi şerpuia o cicatrice oribilă, de ca şi cum cineva ar fi încercat să-i netezească fruntea cu ciocanul. Ceea ce ar fi putut explica accentuatul strabism divergent pe care nenorocitul îl avea fără vina lui, desigur. Celălalt, o prăjină cu pălărie de fetru în vârf, se lăuda cu un profil de pasăre răpitoare şi doi ochi lipsiţi complet de expresie. Părea un tâlhar sard tocmai ieşit din tamburul unei maşini de spălat. Amândoi frumoşii arborau pe umăr kalaşnikovul clasic, încărcătoarele atârnându-le cam peste tot. Huseina îi explică lui Malko:

— Vor *rendez-vous* cu tine. Seara asta. E teatru la subsol, la *Beograd*. Dacă tu vrei. Tu vii. După aia, cântă la ghitară şi cântă cântece.

— De ce nu? acceptă Malko. Mi-am cam terminat treburile.

— Atunci, ora 6, la *Stefane*.

Când cele două creaturi urcară în maşina sa, Malko realiză că băieţii nu se mai întâlniseră de multişor cu apa… Îl conduseră prin gesturi spre Marsala-Tita, apoi către vest. Vechile şi frumoasele clădiri construite pe timpul habsburgilor lăsară treptat locul unor căsuţe modeste, printre care se înălţau moschei aflate într-o stare jalnică. Mai toate minaretele erau găurite ca nişte dantele, sau pur şi simplu distruse. Obuzele sârbeşti iertaseră foarte puţine lucruri în Sarajevo. Se aflau în cartierul Bistrik, în vechiul oraş otoman. Pe stradă, din ce în ce mai puţină lume. Trecură de mai multe baraje de miliţieni, nervoşi foarte, şi ajunseră în faţa unui pod.

Tot prin gesturi, cei care îl „ocroteau” îi dădură de înţeles lui Malko că nu era bine să stea pe gânduri. Trecu peste pod în viteză şi viră spre stânga, către bazar. Prin geamul deschis se auzeau zgomote de rafale îndrăcite, foarte apropiate. Se aflau chiar lângă linia frontului.

Cerberii săi îl obligară să oprească într-o curte şi intrară împreună pe o străduţă îngustă, ale cărei case aveau plăci de fier montate peste ferestre, totuşi, un zgomot surd se auzea pe străduţă. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde până să realizeze că, în ciuda aparenţelor, cartierul nu era părăsit. Bine zăvorâţi în casele şi atelierele lor, meşterii continuau să prelucreze metalul. Malko pătrunse într-un coridor, care îl duse într-o cameră prost luminată doar cu câteva becuri gălbui, alimentate de o rablă de generator, care tuşea undeva, într-un colţ. Câţiva muncitori finisau nişte încărcătoare de mitralieră. Pe o pătură pusă pe podea, un bărbat aştepta fumând. Era chiar Celo, cu un plasture pe craniul său pleşuv şi înarmat până în dinţi. Părea epuizat, privea în gol şi fuma cu gesturi reflex. Cei doi oameni ai lui Farahdin se retraseră într-un colţ şi îşi aprinseră ţigări. Conversaţia debută în germană.

— A fost cât p-aci să nu ajung, explică Celo. Aranjasem să trec liniştit cu omologul meu sârb, îi plasasem două kile de cafea, dar cetnicii ăştia sunt tot timpul nişte ticăloşi. Au tras asupra mea la Stup. Încearcă să bage tancuri în oraş. Presimt că vor ataca puternic.

— Cum stă afacerea noastră?

Celo păru că se crispează din nou.

— Cred că am găsit o soluţie. Vineri – adică în trei zile – va fi o distribuire de medicamente de către FORPRONU. Pentru Butmir, Sokolovici şi Dobrinja. Totul va avea loc la intersecţia străzilor Rose-Hadzivucovic şi Emile Zola, într-o porţiune de *no man's land,* între forţele bosniace şi liniile sârbe. Un camion al FORPRONU escortat de vehicule blindate – ucraineni sau francezi – va aduce medicamentele. Eu am să vin tot cu un camion, ca să preiau medicamentele pentru Butmir şi Sokolovici. Atunci am să aduc şi rachetele. Când se va proceda la transbordarea cutiilor cu medicamente dinspre camionul FORPRONU spre camionul meu, voi ordona executarea operaţiei inverse cu misilele Stinger.

Părea ingenios.

— Dar o să vadă toată lumea, obiectă Malko.

— Nicidecum. Voi face în aşa fel încât să parchez camioanele spate în spate, pentru ca transbordarea să fie mai uşoară. Vor avea grijă oamenii mei. Ei vor lua medicamentele şi vor băga lăzile cu misile în camionul FORPRONU. După schimb, acesta se va îndrepta spre aeroport. Sigur, pe traseu e de trecut de un baraj sârb. Dar cetnicii nu controlează niciodată vehiculele FORPRONU.

Malko reflectă rapid. Urma să se creeze un moment delicat odată ce camionul FORPRONU ajungea la aeroport. Şi cei de la FORPRONU, chiar şi cei mai bătuţi în cap, n-ar fi acceptat să predea rachetele. Asta însemna că Malko urma să-şi dezvăluie rolul şi misiunea responsabililor locali. Dar, în faza respectivă, n-ar mai fi avut prea mare importanţă.

— Eu zic că merge, făcu Malko. Dar eu cum am să ajung acolo?

— Nu-i greu deloc, afirmă Celo. Foarte frecvent, ziariştii asistă la genul ăsta de operaţiuni. Mergeţi chiar astăzi la sediul FORPRONU şi solicitaţi o aprobare oficială de a participa ca ziarist la livrarea de medicamente. Dacă se întâmplă să aveţi o maşină blindată, va fi şi mai simplu.

— Bine. Mă ocup.

— Şi cu banii cum facem?

— Nicio problemă, îi voi avea.

— Să nu încercaţi vreo şmecherie. Nu-s banii, nu-s nici misilele! Nu ordon transferul decât după ce voi fi numărat bancnotele. Cinci milioane de mărci, cum am convenit.

— Banii vor fi cu mine, negreşit, repetă Malko. Am prevăzut totul. Şi cu iranianul vostru cum rămâne?

Celo îşi pipăi rana de la cap cu mâna.

— Rămâne că mă voi ocupa chiar mâine de el. Aşteptam să ne întâlnim şi să rezolvăm problema asta.

Apoi continuă sec:

— Bine! acum am să plec. Azi e marţi. Ne revedem vineri, la ora 11. Dacă nu veţi fi acolo, cu atât mai rău. Iau misilele cu mine şi le păstrez definitiv.

— Nu vă faceţi griji. Voi fi acolo, promise Malko, strângându-i ferm mâna. *Good luck!*

Ieşi în străduţa pustie şi se grăbi spre maşina lui, escortat de cei doi îngeri păzitori.

Urcând din nou spre centrul oraşului, încerca să-şi desfăşoare în minte toată operaţia. Din cauza orei de întâlnire, era nevoit să aducă banii cu o zi mai devreme. Asta era, zborurile FORPRONU aterizau la Sarajevo spre prânz, uneori şi mai târziu, din cauza ceţii. Ceea ce-l obliga să ajungă de două ori la aeroport: prima oară ca să ridice banii şi a doua oară pentru operaţiunea finală. După ce va fi recuperat cele unsprezece rachete, urma să abandoneze pe loc maşina blindată a C.I.A. şi să se îmbarce în următorul zbor FORPRONU spre Zagreb. Naţiunile Unite i-ar fi datorat asta cu vârf şi îndesat. Dar, până atunci, mai avea o grămadă de amănunte de pus la punct. N-avea cum să se plictisească. Programul urma să fie foarte încărcat.

Douăzeci de minute mai târziu, opri la intersecţia străzilor Matije-Gupca şi Skerlica, unde se afla cartierul general al *kapetanului* Farahdin. Cum tocmai se pregătea să redemareze, haidamacii lui Farahdin îi făcură semn să-i urmeze.

— N-am vreme, făcu Malko, în rusă.

Fără vorbe, Quasimodo cel mic armă kalaşnikovul şi i-l propti în stomac. Cu un asemenea dobitoc era mai bine să nu încerci negocieri. Intrigat, mai degrabă îngrijorat, Malko parcă, coborî şi-i urmă pe cei doi miliţieni până la permanenţa lui Farahdin.

*
* *

Din cauza fumului gros şi a semiobscurităţii, nu se putea distinge mai nimic. Cerberii îl instalaseră pe Malko în capătul biroului lui Farahdin, într-un fotoliu uriaş, aducându-i, normal, un pahar cu suc de măceşe. Dar trecuse deja o oră. De fiecare dată când schiţa vreun gest cum că ar vrea să plece, unul dintre mameluci îi reactualiza, deloc drăgălaş, ordinul de a rămâne pe loc. Treptat, cele două camere comunicante se goliră de secretare. Apăru şi un rănit, cu un braţ bandajat susţinut de o eşarfă, şi capul înfăşurat în tifon însângerat. Se plantă la câţiva metri de Malko, pe o canapea desfundată. Pe urma rănitului apăru şi femeia jocheu, care adusese o sticlă de şliboviţă, din care se consumase mai mult de jumătate.

Fără să-i acorde vreo atenţie lui Malko, cei doi începură să flirteze din ce în ce mai pe faţă. Hârjonindu-se, gâdilându-se, chicotind de mama focului, între două gâturi de alcool. Femeia jocheu îşi strecurase o mână sub cămaşa rănitului şi proceda la ceva ce părea să-i producă luptătorului foarte multă plăcere. Mai desfăcu câţiva nasturi şi înlocui mâna cu gura. Voinicul începu să geamă de fericire, mai ales că degetele acum libere ale femeii nu stăteau degeaba. Fără pic de jenă faţă de Malko, blonda incendiară tocmai extrăsese din pliurile ţinutei de luptă un membru congestionat şi dur ca o coadă de târnăcop, pe care-l manualiza cu voioşie, susurând porcării în urechea rănitului.

Acesta din urmă se răsucea în toate părţile, până într-acolo încât apucă brusc capul blondei de ceafă şi-i aplecă gura până la nivelul la care putea să-i satisfacă cererea imperioasă. Fata îl rezolvă rapid. Câteva mişcări din cap şi, cu un strigăt de animal, tânărul luptător ejaculă puternic. În ultima clipă, blonda reuşise să extragă membrul din gură şi să dirijeze jetul de spermă spre perete, râzând din toată inima. Nimic de zis. Apărarea bosniacă se ţinea încă tare. Abrutizaţi, cei doi Quasimodo priviră scena fără nicio reacţie. Când blonda se ridică, cu datoria împlinită, cei doi încercară s-o intercepteze, dar juna dispăru rapid, lăsându-şi victima prăbuşită pe canapea, desfigurată de plăcere.

Kapetanul Farahdin apăru şi el vreo douăzeci de minute mai târziu.

Era vizibil tracasat, prăfuit, bandajul îi era murdar. Se lăsă să cadă lângă Malko şi-i spuse:

— Sârbii atacă furibund. Încearcă să bage tancuri în oraş, pe la Stup.

Malko nu vedea ce legătură avea asta cu el, aici şi acum. Replică rece:

— Vă înţeleg îngrijorarea, dar de ce m-au împiedicat să plec oamenii dumneavoastră?

— Aşa le-am ordonat eu, recunoscu bosniacul. Trebuia neapărat să vă vorbesc. Am informaţii potrivit cărora sârbii au de gând să bombardeze cu avioanele lor de vânătoare aflate la Bihac. Deci, avem nevoie de misilele Stinger. Sunt singurele arme antiaeriene de care dispunem.

— Sunteţi absolut sigur de informaţiile pe care le aveţi? întrebă Malko, surprins, luat din scurt.

— Sigur de tot. Asta înseamnă că nu veţi putea să le recuperaţi, iar eu îi voi cere lui Celo să mi le aducă mie.

— Gândiţi-vă că totuşi nu sunt suficiente pentru a constitui o apărare antiaeriană serioasă, remarcă Malko.

— Sârbii nu ştiu exact de câte dispunem. Dacă doborâm un singur MIG, va fi de-ajuns să-i înfricoşeze.

Totuşi, lui Malko cererea i se părea suspectă.

— L-am întâlnit pe Celo. Nu mi-a vorbit despre nimic asemănător.

— Vorbisem eu cu el, înaintea dumneavoastră, explică Farahdin. Am simţit imediat că era reticent. Vrea să vă vândă rachetele Stinger pentru că are o nevoie disperată de bani pentru a cumpăra muniţii şi a-şi reechipa brigada. Eu însă, n-am încotro, trebuie să mă gândesc la soarta Sarajevo-ului. Din cauza asta am ţinut neapărat să vă văd. Interesant eufemism pentru o arestare în toată regula.

— Ce aţi convenit cu Celo? întrebă Farahdin.

— Nimic, încă. Nimic precis. Trebuie să ne mai vedem o dată.

Kapetanul îşi înmuie buzele în sucul roşietic.

— În cazul ăsta e perfect, spuse el, calm. Eu îl voi căuta pe Celo şi-l voi anunţa că afacerea a căzut.

— Asta înseamnă că renunţaţi la un milion de mărci?

Bosniacul ridică din umeri.

— Oricum, banii nu erau pentru mine. I-aş fi cheltuit pentru muniţii, dar Stinger-ele îmi vor fi mai de folos. Voi plânge de fericire când voi vedea doborât unul dintre MIG-urile care i-au bombardat pe fraţii noştri din Goradze. Va fi cu siguranţă, cea mai frumoasă zi din viaţa mea.

Părea absolut sincer. Şchiopăta doar episodul întâlnirii cu Celo, dacă aceasta ar fi avut loc. Celo i-ar fi vorbit lui Farahdin despre iminenta livrare şi despre planul gândit de el, vineri, etc. Deci, Farahdin ar fi ştiut că Malko îl minte când îi spune că încă nu pusese nimic la cale cu Celo. Mai exista o variantă: aceea potrivit căreia Celo, din prudenţă, l-a minţit pe Farahdin. Malko decise să ducă minciuna până la capăt.

— Vă înţeleg perfect, zise el. În consecinţă, voi părăsi Sarajevo cât de repede. Probabil chiar mâine dimineaţă. Trebuie să îndeplinesc încă nişte dispoziţii.

Farahdin încuviinţă din cap. Plin de o aparentă comprehensiune.

— Nici o problemă. Şi să spuneţi prietenilor dumneavoastră, americanii, că trebuie să ne ajute. Altfel, cetnicii ne vor curăţa pe toţi.

Se ridică. Îl îmbrăţişă îndelung pe Malko, sărutându-l pe gură, ca pe un adevărat şi vechi camarad. Făcu chiar şi efortul de a-l conduce până jos. La parter, femeia jocheu şi Huseina conversau în plin, aşezate la o masă lungă de lemn. Malko se îndreptă perplex spre maşină. Răzgândirea bruscă a lui Farahdin putea fi pusă pe seama situaţiei militare sau… Nu reuşea să-şi dea seama. Nu-i rămăsese decât să facă pe mortul. Cea mai simplă, uşoară şi neinteresantă variantă era cea de a coborî a doua zi la aeroport şi de a nu mai reveni niciodată.

*

*   *

Praporcikul Boris Kromcenko făcea duş cu apă rece, într-un colţ al garajului din *clădirea* P.T.T., gol ca un prunc, înjurând ca un copil rău.

În clipa în care apăru Malko, ucraineanul se drapă într-un prosop şi-i întinse mâna lui Malko.

— *Dobredin!* Ivan telefonat. Ai nevoie serviciu Boris? *Da?*

Amesteca fără complexe rusa şi engleza. Încă ud, îşi puse un tricou de marinar şi se îmbrăcă. Malko aşteptă până când îl văzu că şi-a legat şireturile de la ghete, apoi îi întinse un cartuş de Marlboro, cumpărat de la recepţia hotelului. Boris îşi arătă toţi dinţii de aur.

— Ai nevoie benzină?

— Nu. Răspunse Malko în rusă. Trebuie să merg mâine la aeroport, dimineaţa. Trebuie să întâlnesc pe cineva care vine de la Zagreb.

— *Nie* problemă! afirmă Boris. Tu vii cu vehicul blindat al lui Boris. Nu autorizaţie nevoie. Boris zice rahat la birocraţi viermi. Tu mai vii când?

— Pe la 2 trebuie să mă întorc.

— *Nie* problemă. Rămân şi aştept aeroport.

— Douăzeci de dolari?

Ucraineanul ridică trei degete, cu un surâs de 18 karate.

— Treizeci. Zece pentru locotenent.

Cam aşa arăta o înţelegere între doi bărbaţi serioşi.

— Boris, mai întrebă Malko, unde trebuie să mă adresez pentru a obţine o autorizaţie? Am de mers vineri la Dobrinja cu FORPRONU, să însoţesc un transport de medicamente şi să fiu de faţă la împărţire…

— Vineri, Boris merge la Dobrinja! exclamă ucraineanul, încântat.

— Cu medicamentele?

— Nu. *Niet!* Pentru făcut explozie obuze vechi care nu explodat atunci. Loc acelaşi cu medicamente. Dar, pentru medicamente tu trebuie cerut comandant FORPRONU. Nu-i problemă. Mergi tu la dispecer.

Malko se înfundă în măruntaiele *clădirii* P.T.T. La al doilea etaj un colonel iordanian îi eliberă pe loc autorizaţia de a însoţi cu maşina sa, în calitate de ziarist, transportul de medicamente care pornea de la aeroport.

— E blindată maşina dumneavoastră? se interesă iordanianul.

— Da.

— E bine, e mult mai bine şi mai sigur aşa, conchise colonelul. Desigur, este o operaţiune umanitară, dar aici nu se ştie niciodată.

Zona în care se va desfăşura operaţiunea este extrem de periculoasă, se află sub focul ambelor tabere. *Good luck. Anyway!*

Cu preţiosul document în buzunar, Malko nu mai avea decât să aştepte liniştit ziua de mâine. Şi să spere că Farahdin îl crezuse. Pe măsură ce cugeta, se întărea în convingerea că nu trebuie să reapară în oraş joi după-amiază. Va fi găsind un loc de dormit, undeva la aeroport. Conta pe Boris să-i aranjeze asta. Nimic nu l-ar mai fi reţinut la Sarajevo şi Farahdin ar fi fost mai mult decât mulţumit să-l ştie plecat, dacă i-ar fi trecut prin minte să verifice prezenţa lui la *Holiday Inn*.

Până atunci, trebuia să rezolve rapid transferul celor cinci milioane de mărci pentru mâine, cel mai târziu. Un fir de nisip în tot acest mecanism ar fi condamnat definitiv acţiunea finală de vineri.

Capitolul XVI

Linia de comunicaţie prin Imarsat era din nou foarte curată, David Bruce părea că se află în camera alăturată. Discret, Ivan Sibirsk se eclipsase, cu havana în colţul gurii, imediat ce fusese stabilită legătura lui Malko cu Zagrebul.

În clipa de faţă, Malko aşteptă cuminte, în timp ce pe altă linie David Bruce organiza cu Sonja Prescott transferul celor cinci milioane de mărci.

— Uite cum facem, vă mai sun eu peste câteva minute. Sonja ţine neapărat să pună la punct operaţiunea, fără să mai avem vreo bătaie de cap după aceea, O.K.?

Malko închise, încercând să calculeze mental volumul pe care-l ocupau cinci milioane de mărci în hârtii de o sută… Nu ieşea rău chestia cu rachetele Stinger! C.I.A. ar fi fost dispusă să plătească de zece ori mai mult. Iar răzgândirea lui Farahdin cruţa şi ea încă un milion. Instalat comod în fotoliul agenţiei Reuter, Malko încercă să-şi recapituleze problemele ce ar fi putut surveni, dar era atât de complicat, trebuiau luaţi în calcule prea mulţi parametri. Renunţă… Pentru a se deconecta, puse în funcţiune televizorul. Un Concorde al companiei Air France apăru pe ecran, imediat înaintea unei aterizări.

Comentatorul explică ceva în legătură cu un ocol al lumii în 32 de ore 49 de minute şi 13 secunde. Zborul special Air France 1492 de la Paris la Paris. Aici, la Sarajevo, aşa ceva părea de-a dreptul neverosimil.

Soneria Imarsat-ului îl făcu să tresară.

— Totul e amorsat, îl anunţă David Bruce. Veţi primi coletul de la un canadian pe nume John Kent. Fiind vorba despre un pachet destul de voluminos, i s-a explicat că înăuntru se află medicamente pe care trebuie să le livraţi de urgenţă unui spital din Sarajevo. În rest, nicio problemă. Să fiţi negreşit acolo, să-l întâmpinaţi pe aeroport, pentru că pleacă mai departe, nu-ştiu-unde.

— E chiar atât de bătător la ochi pachetul? întrebă Malko, îngrijorat.

— Nu, nu; intră perfect într-o valiză diplomatică ceva mai mare.

— Vă voi conecta din nou după ce voi fi recepţionat coletul. Asta în caz că nu rămân pe aeroportul din Sarajevo. Dacă se întâmplă aşa, nu veţi primi veşti de la mine decât a doua zi.

— *Take care and good luck! [Ai grijă și mult succes!]* îi transmise americanul.

Malko de-abia apucase să repună receptorul în furcă şi Ivan Sibirsk apăru în cadrul uşii, cu un zâmbet de scuză pe figură:

— Germanii trebuie să comunice şi ei ceva, explică el.

Malko plăti conversaţia fără să stea pe gânduri. Îi datora destul de mult rusului rotofei, care părea să trăiască doar pentru havanele sale şi whisky-ul său. Oricum, un lucru era cert: graţie *praporcikului* Boris Kromcenko, dispunea de un mijloc de transport sigur.

*

* *

Camera lui era încă impregnată de parfumul Huseinei, ceea ce-i reaminti de programul de seară pe care tânăra blondă i-l propusese. Părea, în orice caz, mai vesel decât să rămână în cameră şi să-şi rumege incertitudinile.

*

* *

Marsala-Tita era absolut pustie, mai puţin oarecece animaţie în faţa

clădirii preşedinţiei. Seara se anunţa calmă. Nu se auzea nicio explozie. Parcă şi pătrunse pe sub porticul ce adăpostea barul *Stefane*. Ca de obicei, terasa era o înghesuială rău mirositoare de indivizi cu mutre penale, dotaţi cu o putere de foc impresionantă. Văzându-i, aproape că te întrebai cum de nu câştigaseră bosniacii războiul, până acum… Malko o reperă imediat pe Huseina, care îşi mulase din nou trupul superb în ţinuta roşu-aprins. Femeia veni spre el, balansându-şi şoldurile cu mişcări experte, spre deliciul asistenţei cu creierii înceţoşaţi de coniac prost. Malko păstra asupra derbedeilor superioritatea celui care profitase deja din plin de farmecele Huseinei. Şi, totuşi, apropierea ei, spectacolul coregrafic, nu-l lăsară indiferent. Huseina îl sărută apăsat pe gură şi-l târî după ea.

— *Bistro! [Repede!]*

O urmă până la intrarea într-o scară întunecoasă, în cea de-a doua curte interioară, scară care ajungea într-un coridor ce-i conduse într-o sală în care se aflau dispuse mese şi scaune, în faţa unei estrade. La intrare, oficia un bărbos zdravăn, cu părul strâns în coadă de cal, care o sărută fratern pe Huseina, mângâindu-i totuşi fesele, ca din întâmplare. Pătrunseră în sala deja plină, şi se instalară la o masă la care se mai zbuciumau nişte miliţieni aburiţi. Nu se putea bea decât şliboviţă şi bere, iar nivelul sonor al conversaţiilor te obliga să urli, literalmente, pentru a te face înţeles.

Pe sub masă, Huseina prinse mâna lui Malko şi o conduse ferm între coapsele ei. Supliciu delicios, tantalic: rochiţa foarte strânsă nu mai lăsa mâna să iasă cu uşurinţa de acolo…

Şi spectacolul tocmai începea.

*

* *

Recitatorii şi brigada studenţilor bosniaci îşi încheiaseră demult programul. Sala asculta acum nişte chitarişti, care cântau nenorocirile Bosniei-Herţegovina, pe voci nostalgice, cu acompaniament în minor. Sticlele se succedau rapid pe mese şi atmosfera se încărcase de erotism. Huseina, lipită de Malko, torcea obraznic, gândindu-se numai la ceea ce li s-ar fi întâmplat împreună, la *Holiday Inn*.

— *Idi! [Haide!]* îi suflă ea în ureche.

La intrare se petrecu o mişcare importantă. Apăru un grup nou. O jumătate de duzină de luptători vajnici, în uniforme ferfeniţite, înarmaţi ca pentru Golf, cu pumnale lungi la centuri, neraşi, cu aer sălbatic în priviri şi în mişcări, trăsnind deja a şliboviţă, multă şliboviţă. Se plasară în faţa lui Malko, la o masă de la care alungară violent clienţii.

Malko observă rapid că acela care părea şeful, un brunet tăiat în stâncă, de statura unui stejar, n-avea ochi decât pentru coapsele Huseinei. Flatată şi ameţită, Huseina îşi expunea imprudent farmecele, străduindu-se să-i arate voinicului chiloţeii ei de dantelă neagră.

— Trebuie să ne întoarcem, propuse Malko.

Se ridicară şi se îndreptară spre ieşire. În clipa în care Huseina trecu prin dreptul matahalei pofticioase, se trezi apucată de mână şi trasă pe genunchii animalului, într-un râs puternic. La început, blonda îi ţinu isonul, ştiind ea ce ştia. Dar bosniacul, aplicat şi precis, îşi înfipse cazmaua între coapsele ei, până la cot. Huseina scoase un urlet de furie. Ţinând-o în continuare cu braţul stâng, monstrul încerca, nici mai mult, nici mai puţin decât să-i smulgă chiloţii.

În ciuda eforturilor Huseinei, bivolul reuşi şi îşi flutură captura pe sub ochii amicilor extrem de amuzaţi, păstrând-o în continuare pe Huseina ferecată sub braţul său imens. În sală se aşternuse o linişte de moarte. Chiar şi chitariştii lăsaseră cântecul să se stingă. Malko îl observă, într-un colţ, pe James, care urmărea scena foarte atent. Apoi avansă, placid şi impasibil, o luă de mână pe Huseina şi o trase din braţele agresorului.

Acesta din urmă se ridică cu un grohăit de furie, plonjă pumnul uriaş în bluzon, de unde scoase un Skorpio, a cărui ţeavă se propti direct în stomacul lui Malko, care încercă să-şi păstreze sângele rece. Bruta avea ochii injectaţi cu sânge, respiraţia i-ar fi putut folosi ca aruncător de flăcări. Amicii bovinei se amuzau în continuare.

— Cine tu eşti tu? mugi dobitocul.

— Ziarist! răspunse rapid Malko.

Se blestema în gând că nu-şi luase nicio armă. Răcorită de fierbinţeala alcoolului, Huseina se apropie de Malko şi-i şopti la ureche:

— Atenţie, faci acum! Cunosc: foarte periculos. Tu pleci acum,

repede.

Şi se lipi din proprie iniţiativă, de buldozerul fioros, care contrar aşteptărilor, o mătură cât colo, direct în braţele amicilor lui.

— Actele tale, repede! îi aruncă bivolul lui Malko.

Fără să aştepte vreun răspuns, începu să-l scotocească, întinzând toate hârtiile pe care le găsea, unuia dintre cretinii care se hlizeau şi care, cu calmul idiotului, începu să rupă totul în mici bucăţele. Asistenţa privea fără să reacţioneze în vreun fel. Redusul mintal scoase paşaportul lui Malko, apoi legitimaţia O.N.U., apoi pe cea de la H.V.O., însoţind fiecare document cu un rânjet dispreţuitor. Continuă în aceeaşi manieră, până când, dintr-odată, scoase un urlet neomenesc. După ce despăturise o hârtie, pe care începu s-o agite deasupra capului:

— E un spion sârb! mugi cretinul, atrăgând atenţia întregii asistenţe. Un ticălos de cetnic!

Hârtia pe care o flutura deasupra craniului plin cu nimic era un permis de liberă trecere, obţinut de Malko de la miliţia din Iliţa. Acelaşi pe care-l aveau mai toţi ziariştii ajunşi la Sarajevo. Numai că permisul său era redactat în chirilice şi specifica numele lui Malko, în sârbă.

Un murmur de dezaprobare străbătu sala, în timp ce bosniacul vocifera:

— A venit aici ca să repereze obiectivele şi să ştie ticăloşii ăia ce trebuie să bombardeze!

Adevărul era că nu trecea săptămână fără ca bosniacii să nu descopere câte un „trădător”, care comunica prin semnale luminoase cu sârbii, indicându-le acestora locurile bune de bombardat la anumite ore.

— E ridicol! încercă Malko să protesteze. Sunt ziarist, nu aveam cum să trec peste liniile sârbe fără permisul ăsta! Toţi ziariştii au aşa ceva!…

— E adevărat, confirmă Huseina. Nu-i sârb. E un prieten al *kapetanului* Farahdin.

— Tu să taci, curvă împuţită! lătră gros prostănacul cu muşchi şi cu pistol-mitralieră Skorpio.

Apoi îi articulă blondei o palmă care-i clătină toată dantura.

— Te pompează cu mărci ca să ţi-o tragă. Las' că ne ocupăm noi şi de tine, imediat!

Huseina încercă să scape cu fuga. Unul dintre miliţienii intraţi cu ultima grupă de clienţi, o ajunse din urmă şi o placă de perete, profitând din plin ca să-i frământe violent sânii uriaşi.

Şeful grupului de luptători, după ce-l încredinţase pe Malko spre pază câtorva dintre convivii săi, care-i împungeau vintrele cu ţevile de kalaşnikov, se plimba prin sală, expunând privirilor celor de faţă actul redactat în sârbă. Malko se afla în neplăcuta situaţie de a nu putea să mişte nici măcar o ureche. Agresorii săi ţineau degetele încordate pe trăgace, şi nu ar fi ezitat să apese, la cea mai mică mişcare imprudentă. Abia aşteptau ocazia. Cu Liga pentru Drepturile Omului, ar fi rezolvat ei mai târziu, cumva.

— Sunt ziarist străin, încercă el să explice. Duceţi-mă la poliţia specială. Îl cunosc pe colonelul Dragan Vikici.

Nimeni nu-l mai asculta. Cei doi bărbaţi care-l păzeau de-abia se mai ţineau pe picioare, de beţi ce erau. Matahala îşi încheiase tura prin sală. Mai ridică o dată documentul acuzator şi urlă din toţi rărunchii:

— Ce-i facem ticălosului de cetnic?

Un bătrânel cu privirile iluminate se ridică brusc, spărgând de podea o sticlă de bere:

— Îi tăiem testiculele şi-l trimitem înapoi la prietenii lui sârbi! propune rabla, cu o voce la fel de paradită.

— Sunteţi de acord? întrebă matahala nespălată.

— Da! răspunse într-un suflet sala, foarte animată.

Ai fi putut crede că se desfăşoară un joc televizat, cu public. O femeie boccie şi slinoasă, agită şi ea un cuţit şi îşi exprimă visul vieţii:

— Să-i crăpăm ochii şi după aia să-i tăiem coaiele, la nemernicul ăsta de cetnic, aşa cum le-au făcut alor noştri la Jajce!

Din nou, urlete demente, de aprobare. Malko îşi simţea cămaşa lipită de spate, din cauza transpiraţiei reci. Cum dracu' putea să iasă din viesparul ăsta? Miliţienii în uniformă, înarmaţi, răspândiţi în asistenţă, nu păreau deloc dispuşi să-i ia apărarea. Femeile erau, ca de obicei, cele mai pornite. N-avea cum s-o şteargă. L-ar fi împuşcat idioţii ăştia beţi imediat. Bivolul tembel revenea spre el, ţopăind

infatuat.

Se plantă în faţa lui Malko şi, cu o încetineală teatrală, scoase din carâmbul cizmei un pumnal lung, un fel de cuţit de măcelărie, a cărui lamă se lipi de obrajii lui Malko, într-o mângâiere prelungă.

— Coaiele am să ţi le tai chiar eu, cetnic împuţit! îl anunţă grămada de muşchi fără minte. Da', uite. Sunt băiat bun. Dacă ajungi singur până la liniile sârbe, te fac scăpat!

— Trebuie să-l ucidem! urlă moşul bărbos.

Huseina mai încercă o dată să intervină.

— Sunteţi nebuni! strigă ea disperată. Vă spun că omul ăsta ne e prieten. Îl cunosc. A venit aici ca să ne ajute. Spune adevărul, numai adevărul.

Scăpând de cei care o păzeau, alergă şi se înfipse în faţa uriaşului nespălat, căruia îi aruncă în obraz:

— Stefane! Toată lumea ştie că faci comerţ cu sârbii! La Stup te cunosc până şi găinile!

Bivolul arierat nu răspunse imediat, luat prea din scurt. Malko simţi o schimbare palpabilă în rândurile asistenţei. Huseina era o persoană onorabilă şi foarte cunoscută. Faptul că intervenea pentru cineva cu atâta hotărâre, puse pe gânduri pe cei câţiva care încă nu erau beţi morţi.

Tăcerea fu curmată de o explozie, foarte apropiată. Un obuz de mortier căzuse la mai puţin de o sută de metri de bar.

— E clar! Ne bombardează! răcni Stefane. Ticălosul ăsta a avut tot timpul să-şi transmită informaţiile. Voia s-o şteargă şi să ne lase pe noi să crăpăm!

Şi… BUM! o a doua explozie.

De data asta isteria se răspândi în sală ca pudra de talc după un strănut. O ţoapă isterică cerea ca Malko să fie ucis acum, pe loc. Huseina mai încercă să deschidă gura, dar Stefane i-o închise cu o lovitură puternică de pumn. Huseina se prăbuşi la pământ, călcată imediat în picioare de asistenţa isterizată. Fusta i se ridicase mult deasupra sexului. Malko văzu totul şi încercă să-şi golească creierul de orice sentiment.

Ceea ce îl aştepta nu era deloc dătător de speranţă.

Stefane se năpusti asupra lui, agitându-şi pumnalul. Încercă să

desfacă centura lui Malko, apăsându-i vârful pumnalului pe vintre.

— O să ţi le tai chiar eu, cetnic mizerabil, mugi matahala. Şi o să te îndop cu ele!

— Crăpaţi-i ochii, mai întâi! strigă subţire, slinoasa isterică.

Cineva aruncă o sticlă de bere goală, care-l lovi pe Malko în tâmplă şi-l dezechilibră. Stefane profită de moment şi-l înşfăcă de partea cea mai sensibilă.

— O să vedeţi acum-acum nişte coaie de cetnic! anunţă Stefane, triumfător.

Dintr-odată, cineva ţâşni din fundul sălii, cu un pistol în mână. Era James. Surâzând, calmă urletele asistenţei, cu un singur gest. Lipi ţeava pistolului de ceafa lui Malko. Asistenţa îl privi cu multă simpatie când văzu noua umilire a necunoscutului mârşav.

— Dar noi, zise James, nu suntem cetnici! Noi suntem fiinţe omeneşti!

— Da! urlă la unison sala.

— Noi nu ne putem comporta ca ticăloşii de sârbi, continuă tânărul. Mă cunoaşteţi: am venit de la New York ca să lupt pentru Sarajevo. Am fost şi rănit. Am voie să cer o favoare, nu?

— Ce dracu' vrei să ceri? grohăi Stefane, debusolat de atâta vorbărie inutilă.

— Vreau să-l ucid chiar eu pe trădător! declară James. Vreau să-l execut în faţa întregului cartier, ca să dau o lecţie tuturor acelora care vor mai fi tentaţi să vină pe urmele lui.

— Tăiaţi-i coaiele! răcni o voce răguşită de moş obsedat.

James ridică mâna.

— Nu avem voie să ne purtăm ca cetnicii! Trebuie să arătăm lumii întregi că noi suntem altfel, suntem oameni liniştiţi şi buni cetăţeni care respectă legile. Porcul ăsta de cetnic are dreptul la un proces cinstit.

— Crăpaţi-i ochii! se mai auzi încă o dată vocea precupeţei medievale.

— Procesul de care vorbesc va avea loc aici şi acum, continuă James, imperturbabil. Mă adresez vouă: acest cetnic nemernic este vinovat?

— Da! ieşi urletul din cincizeci de piepturi.

— Merită el să moară?

— Da!

Cu încă şi mai mult entuziasm, James se întoarse spre Stefane, care părea să nu mai înţeleagă nimic.

— Stefane, vom proceda la execuţie. Afară, ca să-l poată vedea murind tot cartierul. Am să-i trag un glonţ în cap. Haideţi, după mine!

Îl apucă pe Malko de gulerul bluzonului. Apoi îl împinse în faţă, cu ţeava pistolului înfiptă în ceafă. Malko simţea metalul rece lipit de vertebrele cervicale. Nu era prea departe de eternitate…

Străbătură micul culoar îngust, până la scară. Toţi cei din sală se mişcaseră pe urmele condamnatului şi ale călăului.

Malko şi James câştigaseră câţiva metri faţă de ceilalţi, deşi Stefane se afla foarte aproape. Malko, disperat, se întreba ce ar mai fi putut încerca, in extremis. Fu de-a dreptul surprins când auzi vocea lui James, care-i şoptea în engleză, la ureche:

— Când ajungeţi în capătul scării, fugiţi!

Capitolul XVII

Malko, încă şocat de brutalitatea atacului căruia îi căzuse victimă, împins din spate de ţeava pistolului lui James, cu urechile pline de urletele de ură din jurul lui, n-avea deloc timp să mai gândească. Îi era imposibil să-şi dea seama dacă James încerca într-adevăr să-l salveze sau era vorba despre un rafinament sadic, în aşa măsură talentul actoricesc al Cristului-golan îl derutase. Ieşi în curtea întunecoasă din faţa hotelului *Beograd*. Simţi cum degetele care-l ţineau de guler îşi slăbesc strânsoarea şi se aruncă înainte, ca un ogar de curse. Un strigăt se auzi în urma sa:

— Încearcă să scape!

Era chiar James cel care dăduse alarma.

Malko traversă ca o săgeată curtea pustie, orientându-se către porticul pe sub care putea ajunge în Marsala-Tita. Fără să încetinească, se răsuci exact în momentul în care răsună prima împuşcătură. În picioare, în capătul scărilor, James îl lua la ţintă. Scara fiind îngustă, James împiedica pe oricine altcineva să poată

trage spre Malko.

Oricum, acesta din urmă îşi aplecă pe cât putea capul între umeri, împuşcăturile se succedau cu repeziciune şi Malko auzi câteva gloanţe şuierându-i pe la urechi. Apoi un strigăt triumfător:

— L-am atins!

James tocmai îşi schimba încărcătorul. În clipa în care Malko depăşea porticul dincolo de care se afla Marsala-Tita, apucând-o rapid spre stânga. O răpăială puternică porni de undeva din spate. Stefane şi amicii săi se defulau. De data asta nu mai erau pistoale, băieţii goleau încărcătoare întregi de kalaşnikovuri. Dacă ar fi întârziat două secunde, ar fi fost terciuit! Malko îşi reperă maşina. N-avea timp s-o folosească, gaşca de zurbagii era pe urmele lui, foarte aproape.

Străbătu vreo treizeci de metri pe întuneric şi descoperi un fel de gang, în care intră şi din care ieşi pe un maidan presărat cu ruine. Continuă alergarea, strecurându-se printre resturi de pereţi, ajungând, în sfârşit, în faţa unui spaţiu deschis.

Nu-i trebuiră decât trei clipe ca să recunoască *Aleea Lunetiştilor*. Chiar în faţa lui, zăcea o garnitură de tramvai dezafectată. Se refugie într-acolo, epuizat, lăsându-şi bătăile inimii să se liniştească. Nu merita să fi scăpat de bosniacii furibunzi pentru a se lăsa doborât de sârbii de dincolo. În spatele lui se mai auziră câteva focuri de armă, apoi totul se linişti. Se gândi la James. Derbedeul îi salvase viaţa.

Dar risca, deocamdată, să nu afle niciodată de ce.

Odată reinstalat calmul în zonă, se fofilă afară din tramvai şi, pe încercate, porni în direcţia hotelului *Holiday Inn*, făcând un mare ocol. Ajunse, după ce remarcase două Golfuri roşii pline de miliţieni hotărâţi şi zgomotoşi, care patrulau în plină viteză, asurzind pe toată lumea cu sirenele lor.

Coborî rapid panta de ciment care ducea spre garajul subteran, în acelaşi timp cu un Ford Sierra roşu, al televiziunii germane. Echipa dinăuntru îl privi surprinsă.

— Ce vi s-a întâmplat? se interesă cameramanul.

— Am avut o mică problemă, explică Malko. M-au încolţit nişte bandiţi şi a trebuit să fug, părăsind maşina.

— Vă luăm noi şi mergem s-o recuperăm, sugeră cameramanul. Dacă o lăsaţi acolo toată noaptea, mâine o veţi găsi fără roţi. Dacă o

veţi mai găsi…

Restul echipei coborî, totuşi, iar Malko urcă în faţă, lângă cameraman. Porniră spre est. Din cauza blindajului supergreu, nu se auzea niciun sunet dinspre exterior. În zece minute ajunseră pe Marsala-Tita. Maşina – nicăieri!

Malko ţinu să verifice până la capăt ceva anume.

— Ştiţi unde se află permanenţa lui Djevad Finci? întrebă el. Aş vrea să ştiu dacă nu cumva mi-au furat-o miliţienii lui.

Urcară pe străduţele înguste şi absolut pustii, până la cea pe care se afla barul *S.O.S.* Chiar în faţa celor două santinele care păzeau permanenţa, se afla parcată maşina lui Malko. Supravegheată de un om înarmat… Deci, toată scena linşajului fusese regizată de Farahdin. Bosniacul ştia că Malko îl minţise şi voise să nu rişte nimic.

— Oprim? întrebă germanul, nu foarte entuziast.

— Nu, făcu Malko. Am să merg mâine dimineaţă la preşedinţie. La ora asta e prea periculos.

Aventura se soldase cu pierderea armei. MGV-ul rămânând încuiat în cutia lui, în Opel.

Se întoarseră fără probleme la hotel, salutaţi de paznicul garajului. Sierra era ultima maşină pe care o mai lăsa să intre. Malko tocmai se pregătea să urce scările când observă o siluetă ridicându-se dintr-un separeu. Pulsul îi urcă la 150, apoi îi coborî rapid. Era Huseina.

Tânăra bosniacă arăta jalnic: hainele îi erau murdare, avea un ochi şi o parte a buzei umflate. Se aruncă în braţele lui Malko şi mormăi, scrâşnind din dinţi:

— Ticăloşii ăia! Lovit! Bătaie! Furie că tu ai scăpat!

— Cine era Stefane ăla?

— *Kapetan* brigada Bistrik. Vechi prieten Djevad. Mult omor de cetnici. Arşi în casa lor.

— Ai avut mult curaj, remarcă Malko.

Huseina ridică din umeri.

— *Stefane eto dermo! [Stefane e un rahat!]*

— Vrei să rămâi aici peste noapte? sugeră Malko.

— *Niet! Niet!* spuse bosniaca. Aia posibil să vină aici.

— Atunci de ce ai riscat să vii până la hotel?

Huseina surâse.

— James spus că tu dai lui cinci mii dolari pentru seara asta. Tu poţi?

Malko nu ezită.

— Bineînţeles. Vino în cameră.

Urcară în linişte. Fata intră direct în baie. Apa tot nu curgea. Malko îşi deschise geanta diplomat şi numără banii. Se gândi că, probabil, nu o va mai întâlni niciodată pe Huseina. Făcu două pachete de câte cincizeci de hârtii de o sută de dolari. I le întinse blondei.

— Ia-i! Pentru tine şi pentru James.

— Pentru mine?

— Da. Tu ţi-ai riscat viaţa pentru mine. Aici, cu banii ăştia, o să te descurci până la sfârşitul asediului.

Ea îl privi cu ochii înlăcrimaţi.

— Sunt dinari mulţi aici! *Spasiba! Spasiba! [Mulţumesc! Mulţumesc!]* Când plecat de la Sarajevo?

— Mâine, mai mult ca sigur.

Măcar de-ar răspândi vestea.

— Sigur?

— Sigur. Că tot veni vorba, fii cu băgare de seamă: scena de mai devreme a fost aranjată de Farahdin. Vroia să se descotorosească de mine. Maşina mea e în faţa permanenţei lui.

— Cum Farahdin? E prieten!

— Era prieten. Nu-ţi bate capul să înţelegi. Nu spune nimănui că m-ai revăzut. Şi să-i comunici lui James că a acţionat foarte ingenios.

Se îmbrăţişară, apoi Huseina ieşi. Malko se lungi pe pat ca să se liniştească puţin. Nu-i era foame, totuşi decise să coboare în restaurant. *Room service*-ul era ceva încă nedescoperit la *Holiday Inn*. Echipa televiziunii germane se afla jos, în faţa televizorului. Îi făcură semne să li se alăture.

— Noi plecăm mâine, îi explicară lui Malko. Ne-am săturat.

— Cu maşina?

— Doar până la aeroport. FORPRONU ne permite să ne îmbarcăm într-un avion de Zagreb. Vom fi preluaţi de către o echipă care va sosi pe şosea, cu o maşină obişnuită, pe care o va lăsa la aeroport. E cea mai sigură soluţie… Aţi avut o seară grea!

— Da, spuse Malko. Au înnebunit cu toţii în ţara asta…

După ce îngurgită raţia infectă a restaurantului, îşi salută convivii şi urcă în cameră. Prudent, aşeză pistolul Skorpio, cu un cartuş în ţeavă, lângă pat. Apoi blocă uşa cu un scaun. Asta n-ar fi împiedicat pe nimeni să intre, dar i-ar fi oferit timp să reacţioneze.

O rafală de mitralieră grea, de 14.5 frânse liniştea nopţii. Viaţa continua la Sarajevo în nota obişnuită.

Apăruseră două noi probleme, care se adăugaseră celor pe care le avea deja. Una dintre ele era că Farahdin l-ar fi lichidat urgent, dacă ar fi aflat că se află încă în viaţă. Trebuia găsită o şmecherie pentru a-şi mai păstra incognito-ul încă o zi. A doua problemă era că îşi pierduse maşina. Şi fără maşină, cum ar fi putut ajunge la întâlnirea cu Celo?

*

* *

Ivan trăgea din trabucul său uriaş, prăvălit în fotoliul din biroul Reuter, strângând în braţe o găleată plină cu cuburi de gheaţă.

— Imposibil să închiriaţi o maşină blindată, spuse el. Nu se găsesc. V-aş putea găsi un Golf, dar nu într-o stare grozavă. În plus, ar avea plăcuţe de înmatriculare de Sarajevo, iar proprietarul n-ar fi în veci de acord s-o închirieze fără şofer. Pentru plimbat pe-aici, prin oraş, merge, dar ca să treceţi vreun *punct de control* sârbesc, nici vorbă… încercaţi cu paznicul garajului, cine ştie.

Malko coborî în grabă cele şase etaje. Primul lucru care-l frapă fu Sierra germanilor. Probabil se răzgândiseră.

Urcă din nou până în biroul Reuter. Îl întrebă pe Ivan Sibirsk:

— Germanii n-au mai plecat?

— Ba da. Azi-dimineaţă. I-am condus până la *clădirea* P.T.T. Nu vroiau să-şi lase maşina la aeroport. Şi mi-au lăsat mie în grijă tot echipamentul lor şi cheile de la Sierra. Echipa care-i va înlocui va recupera totul. Echipamentul e acolo.

Desemnă o îngrămădire de genţi, valize şi camere video, aflate într-un colţ al camerei.

— Bun! Am ceva de lucru, făcu rusul.

— Pot să dau un telefon? întrebă Malko, întinzându-i tradiţionalul bilet de douăzeci de dolari.

— Nicio problemă. Când terminaţi, încuiaţi uşa în urmă.

Rusul dispăru, lăsându-l pe Malko singur, care se năpusti spre lucrurile nemţilor şi începu să scotocească febril. Zece minute mai târziu, ţinea în mână cheile Fordului Sierra. Le băgă în buzunar fără niciun regret.

Problema principală părea rezolvată. Sierra era blindată cu adevărat şi badijonată cu „picturi de război" de-ale presei, cu inscripţii „TV" enorme, compuse din bandă fluorescentă. Unde mai pui că numărul de înmatriculare era de Frankfurt.

Odată încheiată afacerea cu misilele, ar fi abandonat maşina la aeroport şi ar fi prevenit proprietarii. Îi rămâneau de omorât încă douăzeci şi patru de ore, până la momentul în care trebuia să fie pe aeroport să preia cele cinci milioane de mărci.

*

* *

Paznicul garajului se precipită când îl văzu pe Malko că deschide portiera Fordului Sierra. Făcu semne disperate:

— *Nein! Nein! Deutsche TV!*

Malko îi flutură pe la nas setul de chei şi-l anunţă cu răceală:

— Sunt prietenii mei. Mi-au lăsat mie cheile. Uite-le. Nu te-au avertizat?

— Nu, făcu celălalt, intrigat şi bănuitor.

— Probabil au uitat, afirmă Malko. *Aber atles is gut. Haraşol! Kein Problem! [Totul e în regulă. E bine. Nicio problemă!]*

Un bilet de zece mărci îşi schimbă pe loc proprietarul şi paznicul se dezinteresă subit de afacere. La urma urmei, Malko nu făcea nimic rău. Se întâmpla des ca ziariştii să-şi împrumute unii altora maşinile, iar paznicul îl văzuse de câteva ori în compania echipei germane.

După câteva manevre delicate, Sierra ajunse în aer liber şi Malko porni spre vest. Turnul Energoinvest fusese din nou bombardat şi fumega: mic incendiu care nu interesa pe nimeni. Malko ajunse fără probleme la *clădirea* P.T.T. şi parcă Sierra în afara sârmei ghimpate, în micul parking. După ce trecu de postul de pază, începu să caute vehiculul blindat al lui Boris Kromcenko. În mod normal, acesta trebuia să fie pe undeva prin fundul garajului, după parcarea

camioanelor. Totuşi, nimeni. Îşi privi ceasul. Ora 10. Venise cam devreme.

După o jumătate de oră, deveni îngrijorat. Mai multe vehicule blindate franceze trecuseră pe lângă el. Niciunul ucrainean. Boris păruse un tip serios, fiabil. În sfârşit, apăru şi un blindat ucrainean, care se opri nu departe de el. Mecanicul conductor sări jos şi Malko îl interceptă înainte să intre în garaj.

— Aştept transportorul *praporcikului* Boris Kromcenko, zise Malko. Nu mai vine?

— Nu prea curând. S-a tras asupra vehiculului său la ieşirea din aeroport şi are un rănit. Tocmai face raportul celor petrecute.

Neplăcut!

— Mai aveţi drum la aeroport?

— Nu înainte de ora două.

Ucraineanul se îndepărtă la treburile lui.

Fără să dispere, Malko alergă spre transportorul francez, care făcea, din oră în oră, naveta între P.T.T. şi aeroport.

Echipajul, la sol, se destindea. Malko scoase la vedere legitimaţia şi insigna O.N.U.

— Ar fi trebuit să ajung la aeroport împreună cu un ucrainean, explică el, dar a avut o mică problemă pe traseu. M-aţi putea lua dumneavoastră sub protecţie?

Şeful de grupă ezită.

— Nu… De fapt, eu vreau, dar cu multă discreţie. N-avem dreptul să transportăm străini de FORPRONU fără autorizaţie. Rămâneţi pe aproape: o să vă îmbarc în ultimul moment.

Malko îşi găsi un loc la soare, recapitulând ce avea de făcut. Transportorul francez urma să plece la ora 11. Drumul până la aeroport dura vreo douăzeci de minute. Ar fi ajuns chiar la timp pentru zborul de la Zagreb.

La 11 fără cinci, apăru un căpitan cu păr cărunt, puţin adus de spate, cu o figură lejer efeminată. Schimbă câteva vorbe cu şeful de vehicul, care-l desemnă pe Malko. Apoi se apropie de acesta din urmă.

— Sunt dezolat, anunţă el: nu puteţi urca în vehicul fără autorizaţie. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, el ar fi responsabil. Urcaţi la sala OPS, la etajul doi. Un ofiţer de la *civil affairs* vă va elibera rapid o

autorizaţie. Şi veţi ajunge la aeroport cu următorul transportor.

— Dar e o urgenţă, mă grăbesc! aproape că urlă Malko.

Căpitanul îi adresă un surâs politicos şi inflexibil.

— Sunt dezolat, dragul meu: aşa-i regulamentul.

Urcă în vehiculul blindat, ale cărui uşi grele din spate se închiseră după el şi blindatul se puse imediat în mişcare. Malko l-ar fi ucis pe căpitan fără să clipească! Nu-i mai rămânea de făcut decât un singur lucru: să ajungă la aeroport cu maşina. Dar până fugi el în parcare şi ajunse în faţa *clădirii* P.T.T., vehiculul blindat era deja departe. Porni singur pe drumul spre Stup.

Nu parcurse prea mult din acesta. Jumătate de kilometru mai departe, fu oprit de un baraj al miliţienilor bosniaci.

— *Gefährlich! Gefährlich! [Periculos! Periculos!]* urlară în cor miliţienii.

Arătau către un tanc T52 sârbesc, care luase poziţie în mijlocul şoselei, la vreun kilometru distantă, chiar în faţa podului rutier. Fără protecţia FORPRONU n-aveai cum să te strecori... Malko făcu calentoarsă, înnebunit de furie. Avionul de la Zagreb avea să aterizeze cu individul de la care trebuia să preia cele cinci milioane de mărci, iar el nu va fi acolo. Catastrofă uriaşă!

Năvăli pe lângă sârma ghimpată a *clădirii* P.T.T. Nu-i rămânea decât să contacteze telefonic aeroportul şi să se îmbarce în următorul transportor, în lipsa lui Boris. Dacă nu recupera cele cinci milioane, toate eforturile sale urmau să se dovedească inutile.

Capitolul XVIII

Prin geamurile găurite de proiectile ale turnului de control, colonelul Beaudru privea aparatul Antonov 32, alb complet, al FORPRONU, prezentându-se la extremitatea vestică a pistei de aterizare, sosind dinspre Zagreb. În fiecare dimineaţă, o echipă de căşti albastre curăţa pista de miile de aşchii de obuz sau de alte proiectile care împânzeau peste noapte tot locul. Deseori, timpul nefavorabil întârzia zborurile; astăzi, însă, un soare strălucitor se răsfrângea pe clădirile ciuruite ale aeroportului.

Micul turbopropulsor se aşeză pe pistă şi rulă până în faţa aerogării, unde opri motoarele. Trapa din spate se deschise lăsând loc liber coborârii pasagerilor. Cei care urmau să-i înlocuiască, pentru retur, aşteptau pe macadamul gudronat, cu bagajele alături. Acest zbor zilnic era singura legătură a oraşului cu lumea civilizată. O duzină de pasageri coborâră din avion, întâmpinaţi fiind de un ofiţer din batalionul francez, care avea drept misiune să-i dirijeze spre destinaţiile alese. Unii dintre pasageri rămâneau pe aeroport, sau urcau în oraş, la *clădirea* P.T.T.. Alţii purcedeau în misiuni diverse, la sârbi sau la musulmani. Un bărbat tuns scurt se apropie de căpitanul francez.

— Caut un ziarist austriac, anunţă el. Un anume Malko Linge. Trebuia să mă aştepte la sosirea acestui zbor. Am un pachet pentru el.

Căpitanul francez privi în jur; nimeni, în afara egiptenilor şi a vehiculului blindat care se pregătea să pornească spre oraş.

— N-am văzut pe nimeni, răspunse căpitanul. De altfel, niciun ziarist n-a ajuns astăzi aici, de la Sarajevo. Pot să vă ajut cu ceva?

Canadianul îi arătă o cutie mare de carton, marcată pe toate feţele cu inscripţia „URGENT. MEDICAMENTE!”.

— Acesta este pachetul pe care trebuia să i-l remit. Este pentru unul din spitalele din oraş.

— O.K.! Puneţi-l acolo, spuse căpitanul. Împreună cu încărcătura avionului. Când va apărea ziaristul de care spuneţi, îi voi înmâna eu pachetul.

Căpitanul îl părăsi pe canadian, pentru a supraveghea descărcarea Antonovului. În timp ce un membru FORPRONU care-l aştepta pe cel din urmă, îl conduse la un microbuz deasupra căruia fâlfâia drapelul albastru al Naţiunilor Unite. Urcară amândoi şi, câteva minute mai târziu, escortat fiind de un blindat, microbuzul părăsi aeroportul, îndreptându-se spre Travnik.

Pe macadam domnea o agitaţie febrilă. Mai multe distribuiri de medicamente urmau să aibă loc după-amiază la Dobrinja. Dimineaţă la Butmir şi Iliţa. Pentru ca sârbii să nu saboteze operaţiunea, militarii descărnau din avion cutiile cu medicamente destinate celor din Butmir. În acest moment apăru un subofiţer care-l anunţă pe căpitan că este aşteptat la sala OPS. Acesta sări într-un jeep, lăsându-şi

adjunctul să supravegheze descărcarea avionului.

Cinci minute mai târziu, camioneta era încărcată ochi. Dând cu spatele, aproape că lovi cutia destinată lui Malko, aşezată pe macadam lângă celelalte pachete pentru FORPRONU. Şoferul coborî şi, crezând că e vorba de-un pachet căzut din camionetă, aruncă împreună cu celelalte cutia de carton a lui Malko. Porni apoi spre ieşirea din aeroport, unde îl aştepta restul convoiului.

Când căpitanul reveni de la sala OPS, totul era terminat. Pe macadam nu mai rămăsese nimic. Cu conştiinţa împăcată, convins că ziaristul austriac venise şi îşi luase pachetul, începu să redacteze raportul de rutină.

*

*   *

Malko spumega de furie când sări din vehiculul blindat ce-l adusese de la Sarajevo. Era 12 şi douăzeci de minute şi Antonovul redecolase spre Zagreb de vreo jumătate de oră. Nimeni pe macadamul aerogării. Începu să culeagă informaţii, şi, după o altă jumătate de oră de cercetări, sfârşi prin a-l găsi pe căpitanul care recepţionase cutia cu „medicamentele” lui.

— Cum? exclamă uluit căpitanul. Nu l-aţi luat? făcu încă o dată francezul, stupefiat. Vi-l pusesem deoparte. Probabil a fost depozitat pe-aici, prin vreun colţ… Îl găsim noi imediat.

Malko aşteptă, rumegându-şi zăbala, în timp ce căpitanul răscoli după pachetul lui prin toată baza. Nimeni nu-l văzuse. Căpitanul se mişca în draci. În cele din urmă, dădu peste adjunctul său, care păru să-şi amintească de un pachet care rămăsese pe macadam şi care fusese încărcat în transportul de medicamente pentru Butmir.

— Se află în drum spre Butmir, îl anunţă căpitanul pe Malko.

— Aveţi cum să luaţi legătura cu oamenii dumneavoastră de acolo? se informă Malko.

— Vom încerca.

Malko urmări conversaţia prin radioemiţător. În sfârşit, căpitanul reuşise să contacteze escorta convoiului de medicamente, explicându-le celor din blindat problema. Răspunsul, venit în boxa radioului, fu un pumnal adânc înfipt în pieptul lui Malko.

— Distribuirea a avut loc deja, căpitane, anunţă vocea neutră a subofiţerului. Revenim la aeroport. Totul a decurs normal.

Căpitanul decuplă radioul, cu un surâs dezolat pentru Malko.

— Îmi pare rău, bătrâne! N-aveam cum să mergem şi să le cerem înapoi cutia ta. Asta ar declanşa o tevatură incredibilă. Sunt cumplit de susceptibili. Îţi înţeleg decepţia, dar, dacă ai nevoie urgentă de un anume medicament, sunt dispus să ţi-l ofer din stocurile noastre. Şi reglăm conturile ulterior.

— Mulţumesc, domnule căpitan. Prefer să fac să-mi parvină altele de la Zagreb.

N-avea cum să-i explice că locuitorii Butmirului urmau să-şi împartă cinci milioane de mărci.

Ieşi din biroul căpitanului aproape clătinându-se. N-avea cum să facă rost de alţi bani până a doua zi, cu următorul zbor de la Zagreb. N-avea nici cum să amâne întâlnirea decisivă cu Celo. Şi, fără bani, nu ar fi recuperat misilele Stinger… Căpitanul călare pe regulament declanşase, fără să o ştie, o catastrofă. Îi mai rămâneau doar douăzeci şi patru de ore pentru a găsi o soluţie, care, deocamdată, nu se arăta. O voce puternică îl smulse din gânduri. Boris Kromcenko venea spre el, în mod vizibil prost dispus.

— Rahat absolut! urlă ucraineanul. Ticăloşii ăia au tras cu kalaşnikov. Pilot rănit. Obligat făcut hârtii, raport. Tu întorci Sarajevo? Eu revin.

— Îmi convine, mulţumesc, făcu Malko.

Se lăsă să alunece prin trapa triunghiulară a transportorului de trupe şi se instală într-o poziţie incomodă, în timp ce blindatul porni pe drumul morţii. Avea doar douăzeci şi patru de ore în faţă, în care trebuia să găsească ori cinci milioane de mărci, ori o şmecherie diabolică graţie căreia să recupereze rachetele fără să le plătească. Două variante care păreau la fel de imposibile. Când coborî la *clădirea* P.T.T., încă nu găsise nimic ingenios.

— *Dosvidaniah!* lansă Boris. Seara asta sunt la hotel *Belvedere*.

Deşi Sarajevo era interzis formal militarilor FORPRONU, *praporcikul* ucrainean zburda nepăsător pe lângă regulament. Faptul că era cazarmat în plin oraş, la Tito Barracks, îl ajuta consistent.

Slavă domnului, Sierra împrumutată de la germani se afla la locul

ei, în parcare. Deşi era foarte posibil să nu-i mai folosească la nimic.

*
*   *

Instalat într-un separeu, în spatele barului de la *Holiday Inn*, Malko îşi muncea de vreo trei ore creierii, căutând cu disperare un plan de redresare a situaţiei. O siluetă se înfiinţă subit în faţa lui.

James.

Americano-bosniacul îşi pierduse mult din superbie. Un pansament mare îi acoperea partea dreaptă a capului, deasupra urechii şi aerul său de matador făcuse loc unei expresii de umilinţă. Schiţă un fel de zâmbet înainte de a-l anunţa pe Malko:

— Am probleme. Serioase.

— Ce anume? se interesă, prudent, Malko.

— Banda lui Stefane. S-au prins că mi-am bătut joc de ei atunci când v-am făcut scăpat. Acum mă caută să mă omoare. Au încercat deja o dată. Cu rana de la cap pot spune că am avut noroc. Dacă nu mişcam rapid capul, luam un glonte în plin bostan.

— Şi eu cu ce aş putea să te ajut?

— Trebuie să mă scoateţi din Sarajevo, altfel mă fac ăia tăiţei.

— Bine, şi cum vezi tu chestia asta?

— Am paşaport american: pot să trec peste punctele de control sârbeşti. Ştiu că vă pregătiţi să plecaţi azi sau mâine. Luaţi-mă cu dumneavoastră. Fără maşină, n-am nicio şansă. Odată ajuns la Kiseljak o să mă descurc cumva, dacă nu puteţi să mă duceţi până la Split.

Malko sondă privirile interlocutorului său. Era prima oară când n-avea niciun dubiu asupra sincerităţii acestuia. Era mort de frică. Şi nu-l putea trimite la plimbare, după tot ce făcuse pentru el.

— Ai fost la curent cu planul de a mă elimina?

— Nu. Deloc. M-am aflat acolo din pură întâmplare, dar am înţeles rapid ce se petrece şi am avut o idee.

— Din fericire, pe cea bună, îi mai mulţumi o dată Malko.

— Deci?

Se răsucea la fiecare treizeci de secunde, crispat cu adevărat. Malko îşi reluase şirul gândurilor. Apariţia bruscă a lui James îi oferea, poate

o cheie. Desigur, cam trasă de păr. Dar era asta sau nimic.

— Ai de unde să-ţi faci rost de un kalaşnikov? întrebă Malko.

James îl privi uluit.

— Un kalaş? Da, bineînţeles. Da' ce să fac cu el? Nu-i suficient pentru apărare!

— Nu-i ca să te aperi, adăugă Malko. E ca să-mi faci mie un serviciu. Accept să te scot din Sarajevo cu o condiţie: să mă ajuţi. Uite despre ce-i vorba.

James îl ascultă foarte atent. Când Malko sfârşi expunerea, James remarcă:

— Nu e foarte clar ce-mi cereţi. E un risc enorm.

— Da, dar pentru tine riscul de a rămâne la Sarajevo pare încă şi mai mare.

— Asta cam aşa e, recunoscu lamentându-se junele aventurier. Nu prea am de ales. Totuşi, sper că nu mă veţi trage în piept.

— Ai încredere, spuse Malko. Du-te acum şi fă-ţi rost de un kalaş. Apoi revino şi aşteaptă-mă în cameră. Găseşti cheia la recepţie. Îi anunţ eu că am un invitat.

James plecă, fără tragere de inimă. Evident, ar fi preferat să nu mai iasă din hotel, deocamdată.

*

* *

Malko fusese cât p-aci să nu mai găsească hotelul *Belvedere*. Noroc că observă Mercedesurile grangurilor parcate în faţa clădirii. Se simţea în oarecare siguranţă, cu pistolul Skorpio aşezat la îndemână, cu un glonţ pe ţeavă, între cele două scaune din faţă ale Fordului Sierra. Parcă şi el, tot în faţa hotelului. Nu luă arma cu el. Sala de la parter era dominată de o semiobscuritate aproape totală. Erau aprinse doar câteva lumânări şi licăreau nenumărate ţigări fine. Se bea puternic şi din toate colţurile răsunau râsete lipsite de griji.

Un tânăr răsări în faţa lui Malko.

— Ivan Sibirsk, îi ceru acesta din urmă.

Băiatul îl conduse, şerpuind printre mese, ajutându-se de o lanternă. Malko recunoscu prezenţa fotografului rus încă înainte de a-l vedea, graţie aromei de havană Coiba. Bineînţeles, în fotoliul vecin se

afla prăvălit Boris Kromcenko, aparent pierdut pentru lumea din afară, un surâs de beatitudine iluminându-i figura de fiară.

— Pe mine mă căutaţi? întrebă Ivan Sibirsk.

— Da. Aş vrea să-i vorbesc lui Boris.

Rusul aruncă o privire tovarăşului său, prăbuşit complet.

— N-o puteţi lăsa pe mâine dimineaţă?

— Nu.

— Atunci va trebui să-mi explicaţi întâi mie despre ce e vorba.

Malko nu avu încotro: îi povesti toată afacerea misilelor Stinger.

Rusul îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi întrebă:

— Şi ce vreţi să-i cereţi lui Boris?

Malko explică pe îndelete. În timp ce rusul trăgea cu nesaţ din havană.

— Pe hârtie, pare fezabil, conchise el. Dar implică multe riscuri. Chiar şi dispunând de ajutorul lui Boris.

— Ştiu. Dar nu am de ales. E totul sau nimic.

— Cât îi oferiţi?

— Cam cât credeţi că va cere?

— Nu ştiu exact. Vreo cinci mii de dolari, probabil. N-are o idee foarte clară despre bani. Aici câştigă mai mult decât ar fi câştigat într-o viaţă, stând acasă. Soldele FORPRONU reprezintă mai bine de o sută de ori mai mult decât ceea ce câştigă el în Armata Roşie.

— Ceea ce-i cer e totuşi destul de simplu, pledă Malko.

Boris zâmbi cu subînţeles.

— Bineînţeles, dacă nu apar complicaţii. Numai că pe aici apar mereu. Dacă vă ajută, Boris va fi în orice caz sancţionat. Foarte probabil, îl vor trimite înapoi, în Ucraina.

— Nu neapărat.

— Doar o minune m-ar putea contrazice.

— Puteţi să-i vorbiţi în numele meu?

— Am să-l scot puţin la aer, ca să-l trezesc. Luaţi-vă o vodcă mare, o să-mi ia ceva timp.

*

* *

Efectiv, Ivan Sibirsk nu reapăru cu Boris după el, decât după o oră!

Praporcikul părea la fel de beat. Se trânti din nou pe fotoliu, după ce-i făcu amical cu ochiul lui Malko.

— E de acord, anunţă Ivan. Pentru că vă simpatizează foarte. Dar va trebui să procedaţi în aşa fel încât nimeni să nu fie rănit.

— Fireşte, acceptă Malko, fără să ştie, totuşi, prea bine în ce fel va rezolva cvadratura cercului. Dar, în sfârşit, apărea din nou o speranţă de reuşită…

Ivan întinse spre el mâna lui grăsuţă.

— Banii. Cinci mii pentru el şi o mie pentru mine.

Iată un estic care înţelesese totul despre societatea capitalistă.

— Îi am la hotel.

— Trebuie să-i aduceţi în seara asta. Şi să nu-i înmânaţi în faţa oamenilor săi. Sigur vor primi şi ei câte o feliuţă, dar Boris apreciază discreţia.

— E-n regulă. Mă-ntorc la hotel şi revin cu banii, mai spuse Malko.

*

* *

Vâjâi din nou pe străzile întunecate şi lipsite de viaţă ale capitalei bosniace. Planul său iniţial era nebunesc. Cel pe care-l pusese acum la punct era deja kamikaze. Avea de-a face cu parteneri de schimb extrem de suspicioşi. Care nu i-ar fi făcut niciun cadou.

Se felicită de-a fi luat cu el suficient *cash*. Oricum nu mai avea mult până la a rămâne aproape lefter.

Pe drumul de la *Holiday Inn* la *Belvedere*, fu nevoit să planteze în goană un Volkswagen Golf roşu, care-l urmărea insistent, cam prea de aproape. În sfârşit ajunse.

Ivan Sibirsk îl aştepta la intrarea hotelului. Numără bancnotele şi dispăru în penumbră. Reapăru, cu mâinile goale.

— Boris vă mulţumeşte, spuse rusul. Vă va aştepta mâine dimineaţă la *clădirea* P.T.T., la ora 9, pentru a vă escorta. Veţi coborî împreună până la aeroport. După aceea, va aranja să plece în acelaşi timp cu convoiul dumneavoastră de medicamente, care va fi escortat de către francezi. Cum se descurcă, e treaba lui. Nu vă trebuie decât un sfert de oră ca să ajungeţi la Dobrinja şi nu există decât un singur punct de control sârbesc.

Uriaşul fotograf rus părea încântat.

Malko, în schimb, odată rezolvată problema urgentă, calcula mental de unde ar mai fi putut răsări complicaţiile. Citindu-i îngrijorarea de pe chip, Ivan îl întrebă:

— Ce nu merge? A mai apărut vreo problemă?

— Nu, nu chiar. Încerc să-mi dau seama ce probleme ar mai putea apărea mâine dimineaţă. Dumneavoastră, care trăiţi aici, cunoaşteţi mai bine lucrurile, oamenii, puteţi judeca mai corect. Îl cunoaşteţi pe Farahdin?

— Puţin. L-am întâlnit de mai multe ori. Urmăream operaţiuni ale brigăzii sale.

— Dar pe Celo?

— Nu în mod direct, dar ştiu cine este şi cam ce face.

— Aveţi idee cam care sunt relaţiile dintre ei doi?

Ivan Sibirsk trase puternic din havană înainte de a-i răspunde.

— Sunt şefi de bandă, cum mai sunt zeci în şir pe lângă Sarajevo. Fiecare controlează un sector. Se cunosc şi nimic mai mult. Într-un anume fel, sunt rivali.

— Ca să mă împiedice să recuperez misilele Stinger, Farahdin a invocat o foarte apropiată ofensivă a sârbilor. Credeţi în asta?

— Se tot aude. Se tot vorbeşte despre aşa ceva, încă de prin iulie. La început, sârbii vroiau să taie oraşul în două. Pe linia bulevardului Maxim-Gorki. Au realizat, însă, că le este imposibil. De atunci nu au mai încercat să ocupe Sarajevo. Şi-au propus să-l înfometeze. Deţin deja mai mult de 60 la sută din teritoriul Bosniei. Sarajevo nu ar mai fi pentru ei decât cireaşa din vârful tortului. Preferă să lase să moară de foame patru sute de mii de oameni pentru că sunt prea multe căşti albastre în zonă şi asta nu le permite un masacru gospodăresc, aşa cum au procedat prin alte părţi. Asta ar complica definitiv lucrurile, politica. Aşa că aşteaptă liniştiţi ca frigul şi foamea să facă treaba în locul lor.

— Deci, Farahdin m-a minţit.

Fotograful cel voinic izbucni într-un râs enorm, care-i cutremură toate straturile de grăsime.

— Evident! Vrea doar să recupereze Stinger-ul pentru el. Luându-le de la Celo. Apoi le va vinde sau le va păstra, căpătând ceva mai multă

autoritate în zonă. Odată ce aţi fi dispărut, asta ar fi încercat: să le preia sub pretextul că apără oraşul.

— Bun, făcu Malko. Mă duc să mă culc.

Erau, deci, puţine şanse ca Celo şi Farahdin să lucreze în cârdăşie.

Ivan îi strânse mâna cu putere.

— *Good luck!* Puteţi conta pe tot sprijinul lui Boris.

Malko porni din nou pe străzile sumbre, aproape trist că urma să părăsească acest oraş, de care te ataşai ca de un muribund. N-avea prea multe ore pentru somn. Şi a doua zi se anunţa drept un festival al pericolelor.

Capitolul XIX

Un soare strălucitor dădea o notă de veselie zidurilor cenuşii ale *clădirii* P.T.T. În cea de-a o sută optzeci şi treia zi de asediu, Sarajevo se bucura de o vreme minunată. Sigur, parlamentul era în flăcări şi obuzele de mortiere căzuseră ca ploaia în tot timpul nopţii… Ca de obicei… Malko privi în retrovizoare. Nimeni nu-l urmărise de când plecase de la *Holiday Inn*, unde-şi petrecuse ultima noapte, agitându-se mai mult, decât dormind. Precaut, evitase să se mai arate prin sala de mese, ronţăind câţiva biscuiţi în cameră, fără să-i fie foame cu adevărat.

Nici măcar pe Ivan Sibirsk nu-l mai revăzuse, înainte de a părăsi definitiv hotelul. Rusul era probabil convalescent, după seara bahică de la *Belvedere*. Paznicul garajului îi aruncase o privire oarecum ciudată, în clipa în care-l văzuse că-şi pune bagajul în spatele Fordului Sierra, dar nu îndrăznise să schiţeze vreun protest. Malko completase plinul de benzină mulţumită canistrei de rezervă; mai verificase pneurile şi-şi îmbrăcase vesta antiglonţ, în pofida blindajului serios al maşinii. Sierra era foarte plăcută la condus: suplă, silenţioasă şi puternică. Nu regreta deloc Opelul blindat primit de la C.I.A.

Cu pistolul Skorpio plasat sub scaun, putea conta pe o anume putere de foc, dar nu se punea în niciun caz problema de a reuşi să treacă de un punct de control sârbesc bazându-se numai pe asta…

Cu arma la vedere, chiar şi cu căştile albastre ar fi riscat un

incident. Dar, până nu se vedea instalat în avionul de Zagreb, era bine să păstreze arma la îndemână.

Claxonă şi santinela deplasă barajul de sârmă ghimpată din faţa maşinii. Înăuntru, în curte, vehiculele albe – camioane şi blindate – zăceau aliniate domestic la soare. Un transportor, cu ţeava mitralierei grele îndreptată spre coline bloca platforma superioară a clădirii. Malko gară lângă vehiculul blindat care asigura naveta la aeroport şi se apropie de mecanicul conductor, arătându-i autorizaţia de a participa la operaţiunea de distribuire a medicamentelor, de la Dobrinja.

— Am să vin cu maşina mea, stând lipit de vehiculul dumneavoastră. Am la mine aparate de filmat şi e mai simplu aşa.

Într-adevăr, luase cu el şi una din camerele televiziunii germane.

— Perfect, aprobă sergentul. Dar să fiţi cu mare băgare de seamă când vom traversa podul rutier de la Stup. Musulmanii trag în draci. Să staţi mereu în stânga noastră. Plecăm în zece minute.

Timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă. Malko nu reuşea să desfacă gheara uriaşă care-i sfârteca stomacul. Acum, când nu mai avea cum să dea înapoi, planul său i se părea absolut nebunesc.

Uruitul vehiculului blindat de navetă îl smulse din meditaţie. Porniră. Pentru început, rămase în urmă, lipit de spatele transportorului. La un moment dat, sergentul, al cărui tors depăşea nivelul turelei, îi făcu semn să avanseze în rând cu transportorul, pe stânga acestuia. Intrau în zona periculoasă. Spectacolul era dantesc: clădiri în ruină, caroserii de camioane, schelete de maşini, garnituri de tramvai răsturnate sau calcinate. Aparent, nu mişca nimic viu: totuşi, ruinele foşgăiau de trăgători de elită la pândă. Geamurile groase ale Fordului Sierra îl împiedicau să perceapă vreun zgomot dinspre afară. Vehiculul blindat se angajă în ocolirea unui imens container, târât nu se ştie de cine şi nu se ştie de ce exact în mijlocul şoselei. Involuntar, mecanicul conductor îl împinse pe Malko spre limita din stânga a podului.

Pentru a nu fi strivit între blindat şi marginea podului, Malko frână brusc, rămânând în spatele transportorului timp de câteva secunde.

Fu suficient. Un şoc surd scutură maşina. Malko tresări. Geamul din dreapta era ţăndări. Un proiectil rămăsese înfipt între cioburi. Cu

pulsul 150, strivi acceleratorul şi reveni în acelaşi rând cu blindatul. Lunetistul nu-şi pierduse vremea! Fără geamul blindat, Malko ar fi fost cel puţin grav rănit…

Blindatul accelera, intrând pe ultima linie dreaptă înainte de aeroport. Ca prin vis, Malko văzu derulându-se pe lângă el rămăşiţele de maşini lovite şi distruse de pe marginile drumului şi, fără să-şi dea seama, se trezi în faţa transportorului care păzea intrarea în aeroport.

Deocamdată se afla în afară de orice pericol.

Avansă până în faţa turnului de control. Cercetă stricăciunile provocate de lunetist. Glonţul pătrunsese două treimi din grosimea de şase centimetri a geamului. Un ofiţer se apropie de el.

— Aţi scăpat frumos!

— Cam aşa e, replică Malko. Aveţi idee unde se găseşte convoiul care trebuie să distribuie medicamente la Dobrinja? Trebuie să-l însoţesc.

— Interesaţi-vă la sala OPS.

Malko străbătu aeroportul până la celălalt capăt, unde reuşi să descopere, imediat, pe cei ce răspundeau de operaţiune.

— Suntem într-o uşoară întârziere, îi explică şeful de transport. Sârbii ne fac greutăţi. Pretind să controleze fiecare cutie, ceea ce este imposibil. Tratăm. Sunt cam nervoşi.

— Şi ce se va întâmpla?

— Dacă nu merge astăzi, va trebui s-o lăsăm pe mâine, conchise filosofic, ofiţerul.

Pe Malko îl trecură sudori reci. Dacă Celo nu-l vedea, pleca înapoi, cu tot cu rachetele Stinger. Probabil, definitiv.

Coborî pe peronul de macadam şi dădu peste camionul cu medicamente, alături de care se află un vehicul blindat şi un jep ocupat de un locotenent-colonel. Acesta din urmă îl strigă:

— Gata. S-a aranjat. Plecăm în cinci minute. Mai aşteptăm doar cel de-al doilea transportor.

— Trebuia să mă întâlnesc cu ucrainenii, explică Malko. Şi ei trebuiau să ajungă azi la Dobrinja. I-aţi văzut?

— Afirmativ. Au pornit deja de jumătate de oră. Au de rezolvat obuze neexplodate.

Nu-şi dorea decât ca Boris să-l poată aştepta…

Se foi nerăbdător până când locotenent-colonelul dădu din umeri semnalul de plecare. Micul convoi depăşi incinta aeroportului şi viră spre dreapta, angajându-se în plin *no man's land*. Un blindat, camionul cu medicamente, apoi maşina lui Malko şi un al doilea blindat, încheind convoiul. Jeepul se afla în faţă, păstrând legătura radio cu sala OPS.

Treceau pe lângă un cartier sârbesc distrus, dar încă locuit.

Câteva persoane se prăjeau la soare pe unul din balcoanele unei clădiri aproape ruinate. În faţa blocului, o femeie culegea zarzavat, punându-l într-o oală mare, de ciorbă. Jeepul opri. Era un punct de control al sârbilor. Vreo patru-cinci miliţieni relaxaţi, cu kalaşnikovuri pe umăr, stăteau în faţa unei şicane. Ieşind dintr-un parter devastat, se zărea botul unei mitraliere şi ţeava unui tun antitanc fără recul. Unul dintre sârbi se apropie, îi ceru paşaportul, îi verifică legitimaţia FORPRONU şi-i ceru, prin gesturi, o ţigară. Slavă Domnului! Cum Malko se afla sub protecţia FORPRONU, sârbul nu încercă să-i percheziţioneze interiorul maşinii, aruncând doar o privire interesată spre camera video, înainte de a se alătura camarazilor săi. Malko se aştepta ca transportul să-şi continue drumul, dar sârbii se angajaseră într-o discuţie aprinsă cu locotenent-colonelul. Malko se apropie şi căută să înţeleagă.

Realiză rapid că el era subiectul conversaţiei!

— Ce se petrece? îl întrebă pe locotenent-colonel, foarte îngrijorat.

— A, mai nimic, spuse ofiţerul. Azi sunt hotărâţi să ne scoată din pepeni. Până mai devreme vroiau să ne controleze cutiile. Acum li s-a arătat să confişte camera dumneavoastră video.

Era culmea!

— Dar de ce?!

— Pretind că aveţi de gând să filmaţi poziţiile lor strategice şi să vindeţi apoi filmul bosniacilor. Ce-i drept, n-ar fi prima oară…

Malko amuţi. Nu avea cum să-i explice acestui locotenent-colonel ce avea el de făcut de fapt la Drobrinja. Şi mai ales că puţin îi păsa să lase camera la punctul de control. Celălalt nu părea să se joace cu misiunea lui de cască albastră.

Discuţia se reluă, interminabilă, evidenţiindu-se doar reaua-voinţă a sârbilor, exprimată numai cu zâmbetul pe buze.

Numai că, din vorbă în vorbă, mai mulţi miliţieni sârbi înconjuraseră maşina lui Malko, comentând împuşcătura care-i spărsese geamul din dreapta. Dacă ar fi cerut să cerceteze interiorul Sierrei şi ar fi descoperit pistolul Skorpio, ar fi fost „Bună dimineaţa, eşec, bună ziua, adevărate probleme!”. Locotenent-colonelul începuse să se enerveze. Sârbul telefonase deja de la punctul de control, ca să ceară instrucţiuni.

Deodată, se auzi zgomot de şenile. Două tancuri T55 ale fostei armate iugoslave, arborând drapelul tricolor al sârbilor, apărură de după colţ şi luară poziţie în faţa convoiului umanitar. Ţevile se răsuciră, vizând vehiculele FORPRONU. Locotenent-colonelul spumega de furie. Dădu câteva ordine scurte celor din transportoare. Porţile din spate ale acestora se deschiseră violent, lăsând vederii aruncătoarele de grenade antitanc, poziţionate pe direcţia blindatelor sârbeşti.

Ofiţerul se apropie cu pas ferm de şeful postului de control.

— Transmiteţi tancurilor voastre că au un minut ca să dispară! Altfel, le aprind!

De data asta, conversaţia nu mai dură. Un sârb ceva mai în vârstă apăru şi-i dădu asigurări locotenent-colonelului că totul se datora unei neînţelegeri regretabile, că oamenii săi erau cam nervoşi, dar că sârbii, în general, şi el, în particular, nutreau faţă de Franţa o prietenie imposibil de stricat. Mai ales din greşeală.

Tancurile pivotară, distrugând încă o porţiune de şosea, şi dispărură între ruine, de ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Toată lumea se îmbrăţişă. Convoiul trecu, finalmente. Se făcuse aproape ora 11.

În continuare, Malko spera ca Boris să-l aştepte.

*

* *

Calea Emile Zola se întindea pe aproape doi kilometri, împărţind Dobrinja pe axa sud-vest, nord-vestul rămânând absolut pustiu, sub cerul imaculat. Vestigiu al unor timpuri străvechi, un panou cu „staţionarea interzisă” stătea încă în picioare, ca şi lampadarele stradale, stinse demult, imediat după intersecţia cu strada Rose-

Hadzivukovic. Toate casele cu un etaj de pe Emile Zola îşi pierduseră acoperişul. În pereţii lor plângeau găuri uriaşe. Uşile şi ferestrele fuseseră distruse de suflul obuzelor. O sută de metri înaintea intersecţiei, o benzinărie explodase şi nu mai rămăsese din ea decât ghereta de beton. Trecând pe acolo, Malko remarcă blindatul lui Boris, oprit în faţa fostei benzinării. Nu avu cum să oprească, prins în manevra propriului convoi. Jeepul locotenent-colonelului viră spre dreapta, pe Rose-Hadzivukovic şi opri puţin mai departe, la fel ca şi vehiculele blindate. Pe partea dreaptă, şoseaua străjuită de clădiri impunătoare, stil habsburgic. Pe stânga, vilele cu un etaj, distruse aproape complet. Totul părea părăsit, vântul puternic sufla dinspre nord, stârnind nori de praf gălbui.

Nu mişca niciun suflet. Un oraş-fantomă. Această zonă din Dobrinja era controlată de către bosniaci, în schimb sârbii deţineau partea cuprinsă între Emile Zola şi aeroport. Cele două tabere nu se aflau despărţire decât de vreo câţiva zeci de metri. În Dobrinja locuiau acum vreo 30 de mii de bosniaci, fără dotare armată de ofensivă, totuşi, suficient de dotaţi pentru a respinge sistematic atacurile sârbeşti.

Echipajele blindatelor coborâră din vehicule. Asta făcu şi Malko. Celo nu se vedea nicăieri. Se apropie de locotenent-colonel.

— Par în întârziere.

— Să sperăm că vor apărea, oftă ofiţerul superior.

— Mă duc până la blindatul ucrainean. Cred că-l cunosc pe şeful subofiţer.

— Fiţi atent, ne aflăm într-o zonă foarte „sensibilă”.

Malko îşi reveni pe urme, oprind Sierra în dreptul transportorului lui Boris. Ieşi din maşină, încorsetat de vesta antiglonţ, cu camera video în mână. Ucraineanul se îndreptă imediat spre el, iritat şi mahmur.

— Problemă, zise Boris. Punct de control nu înţeles de ce eu nu făcut să explodeze obuze vechi. Eu zis că *mic problemă tehnic*. Dar acum trebuie să explodez. Trebuie. Fiind emoţionat devenea din ce în ce mai greu de înţeles.

— *Haraşo!* zise Malko. Într-un sfert de oră totul e terminat. Unde sunt obuzele pe care trebuie să le detonezi?

— Acolo, lângă stâlp cu tăbliţă albastră.

Malko merse până acolo pe jos. Patru grămezi de cauciucuri vechi fuseseră puse deasupra a patru-cinci obuze fiecare, obuze de 120 mm. În fiecare grămadă de cauciuc se afla montat câte un dispozitiv de detonare, al cărui fir era vizibil prin iarba care separa şoseaua de trotuar. Firele se întâlneau la un moment dat, şi continuau, nevăzute, prin iarbă.

Malko reveni lângă ucrainean.

— De ce cauciucuri?

— Ca să explodeze mai puţin în jur. Procedură ca la carte.

— Dar ai aici destul explozibil ca să faci să sară în aer un camion şi încărcătura lui?

— Da! îl asigură Boris, aproape vesel.

— Bosniacii ştiu despre existenţa acestui explozibil?

— Ăştia din jur. Da! observă. Uite! Supraveghează lucrul lui Boris. Uite!

Malko ridică privirea şi tocmai observă o perdea care se lăsase cu repeziciune. În clădirea care stătea chiar pe colţ, altfel îngropată în tăcere şi aer de abandon definitiv, cineva îi observa atent de la etajul şase. Examinând ceva mai atent faţada, Malko descoperi un întreg univers al curiozităţii: feţe care apăreau şi dispăreau rapid, a căror singură preocupare era ceea ce se întâmpla în intersecţia invadată momentan de trupele FORPRONU. Fără apă, fără curent electric, fără încălzire centrală, fără geamuri la ferestre, se încăpăţânau să trăiască în apartamentele lor sfârtecate. Un puşti se aventură pe un balcon semi surpat.

— Unde se află cel care trebuie să declanşeze explozia? întrebă Malko.

— În casă, acolo.

Boris desemnă o casă ceva mai înaltă decât celelalte, cu acoperişul târnosit de gloanţe şi ceva mai retrasă faţă de linia şoselei.

— Care-i ordinea de desfăşurare a operaţiunii?

— Când eu hotărăsc, eu retrag blindat la benzinărie şi eu dau ordin prin radio, sergent Sevcenko.

Malko îl privi direct.

— Boris, de data asta *eu* am să dau ordinul de detonare. Da?

Dinţii de aur ai *praporcikului* scânteiară în soare.

— *Da! Da! Haraşo!* Eu spun sergent Sevcenko tu eşti prieten ziarist care vrei să filmezi explozie şi tu dai ordin când tu vrei! Când totul gata. Tu strigi: *Davai!* la radio. Şi vine BUUUM!!!

Transpunând vorba în faptă, Boris trecu pe umărul lui Malko cureaua staţiei de radio portabile. Aparatul semăna mult cu un telefon portabil. Boris întinse cazmaua lui imensă:

— O sută de dolari pentru sergent, tu dai.

O hârtie de o sută trecu din mână în mână.

— Perfect, zise Malko, oarecum uşurat. Intră în dispozitiv, Boris.

— Da. Ca să contactezi pe mine, canal 1. Ca să vorbeşti cu sergent Sevcenko, canal 3.

Boris urcă în transportorul său, care se retrase, ocupând poziţie undeva în spatele staţiei de alimentare. Malko aruncă staţia radio în Sierra şi porni, oprind în faţa maldărelor de pneuri, înainte de a se întoarce la locotenent-colonelul francez. Acesta din urmă remarcă, destul de intrigat:

— Păreţi chiar prieteni, dumneavoastră şi ucraineanul!

— Da. M-a escortat de câteva ori din oraş la aeroport, explică Malko. Ne-am simpatizat, ne-am împrietenit. Bosniacii noştri nu par să fi ajuns, nu?

— Îi cunosc, sunt foarte prudenţi. Le e teamă să nu cadă într-o ambuscadă. Probabil ne verifică prezenţa şi mişcările prin binoclu, de undeva de-aproape.

Malko simţi o vagă furnicătură în zona coloanei vertebrale. Dacă Celo avea cea mai mică bănuială asupra intenţiilor sale, era capabil să tragă întâi şi să se justifice după aceea, FORPRONU sau nu. Privirea îi căzu din nou pe grămezile de cauciucuri. Totul avea să se întâmple foarte rapid. Dacă…

Din fericire, astfel de mormane de cauciuc erau frecvente. Le foloseau ambele tabere, ca şicane, sau ca repere de delimitare ale unor zone de control.

Pe de altă parte, Celo urma să fie extrem de atent: Malko se întreba dacă bosniacul nu-i întinsese şi el o capcană. Totuşi, se găseau într-o zonă în care bosniacii se mişcau foarte lejer, acoperiţi aproape perfect, la ei acasă…

În aşteptare, atmosfera se destindea. Încurajaţi de prezenţa căştilor albastre, locuitorii din Dobrinja ieşiră din clădiri şi se apropiară ca să ceară ţigări, ciocolată, baterii electrice. O femeie îşi luă inima în dinţi şi traversă şoseaua către o grădină invadată de buruieni, din care se puse să smulgă ceva zarzavat. O rafală răsună destul de aproape, fără ca cineva să-i acorde vreo atenţie. Pentru a suta oară Malko inspectă vizual împrejurimile.

Sierra, parcată în faţa grămezilor de pneuri, şoseaua goală, presărată cu resturi de proiectile, vehicule blindate albe. Camionul cu medicamente, era bine, transportorul ucrainean nu se vedea, în locul în care se găsea garat, în spatele fostei benzinării. Locotenent-colonelul, se răsuci spre Malko, arătându-i acestuia un nor de praf care se mişca undeva în capătul şoselei Rose-Hadzivukovic.

— Iată-i! anunţă ofiţerul.

Malko distinse un camion, urmat îndeaproape de un VW Golf galben. Pulsul îi urcă rapid. Totul urma să se decidă în minutele care urmau. Avea de parcurs câteva episoade periculoase, perfect înlănţuite. Dacă ceda una singură dintre verigi, totul se ducea dracului. Dacă n-ar fi fost decât asta, n-ar fi fost nimic. Dar pe el îl aştepta moartea, înghiţi cu greu.

Capitolul XX

Camionul care se apropia era o rablă Skoda, cu parbrizul din faţă făcut ţăndări. Patru miliţieni bosniaci se îngrămădeau în cabina şoferului, atât de înghesuiţi încât ţevile kalaşnikovurilor le ieşeau prin ferestre. Malko avu o strângere de inimă: Celo nu se afla printre aceştia. Camionul opri în dreptul locotenent-colonelului. Malko îl zări, în sfârşit pe Celo, în Golful care venea pe urmele Skodei. Era chiar la volan. Golful depăşi camionul şi se opri chiar în faţa sa. *Kapetanul* bosniac coborî şi fu imediat interceptat de către ofiţerul superior francez. Totul la Celo exprima prudenţa, bănuiala. Ţinea în mână un automat MP 5 cu două încărcătoare, în plus, avea la centură un pistol şi mai multe grenade. Însoţitorul şi gardianul lui era un căpcăun uriaş, care ascundea până şi în chiloţi cel puţin un aruncător de grenade.

Dialogul între Celo şi francez fu de scurtă durată. Ofiţerul îl chemă pe Malko şi i-l prezentă lui Celo.

— Domnul Linge este un ziarist austriac, care va filma distribuirea de medicamente.

Celo îi strânse mâna. Intrând în joc, Malko îi solicită pe loc:

— Pot să vă iau un interviu?

Fără să mai aştepte vreo reacţie din partea locotenent-colonelului, Malko îl trase pe Celo deoparte, lângă Sierra.

— Ai întârziat mult, îi reproşă Malko. În curând, FORPRONU ar fi plecat înapoi.

Celo păru neafectat.

— Aveţi banii?

— Desigur.

— Unde anume?

— În maşina mea. Acolo.

Ajunseseră în dreptul maldărelor de pneuri. Celo nu părea deloc alarmat de prezenţa acestora. Fixa, hulpav, portbagajul Fordului.

Rămânea de comis manevra cea mai delicată. Cea care risca să declanşeze o întreagă demenţă. Oamenii lui Celo aşteptau lângă camionul lor, iar locotenent-colonelul intrase deja într-un freamăt explicabil. Malko se aruncă în abis.

— Poţi să garezi camionul pe partea asta? întrebă Malko pe un ton detaşat, deşi cămaşa i se lipise de şira spinării, din cauza transpiraţiei.

— De ce neapărat acolo?

— Pentru că n-am chef să facem schimbul prea aproape de blindatele albe.

Celo medită câteva clipe şi lansă un ordin, în sârbo-croată, şoferului de pe camion. Acesta din urmă ocoli convoiul francez, făcu colţul şi se parcă în apropierea celor doi: Malko şi Celo, chiar în spatele Fordului Sierra. Malko răsuflă uşurat, dar asta undeva departe, în interior. Avea senzaţia că bosniacul reuşea să-i citească gândurile. Neplăcut.

Surprins de manevră, locotenent-colonelul li se alătură, aruncând o privire mai mult decât bănuitoare spre Malko.

— De ce aţi plasat camionul acolo? îl întrebă pe Celo. Ar fi trebuit să procedăm la transferul de medicamente!

— Eu i-am cerut asta, lansă Malko. Lumina e mai bună aici. Aveţi

probleme din cauza asta?

— Nu, deloc, afirmă ofiţerul superior. Vom aduce aici şi camionul nostru.

În clipa în care ofiţerul dispăru, Celo îl chestionă pe Malko:

— Mai aşteptăm? Vreau să văd banii imediat!

— Iar eu vreau să văd imediat misilele Stinger, replică Malko. Doar nu îţi imaginezi că am venit cu mâinile goale?

Vorbise pe un ton atât de sincer încât îi închisese gura lui Celo, care-i făcu un semn să-l urmeze. Urcară amândoi în camionul Skoda, prin spate, ridicând prelata. Malko remarcă imediat lăzile. Erau unsprezece, într-adevăr. Lungi de un metru şaizeci, cu 50 pe 50 centimetri în secţiune. Una dintre cutii era deschisă şi Malko putu verifica prezenţa lansatorului, cu muniţiile şi cele trei declanşatoare. Celelalte lăzi purtau, încă, inscripţiile originale. Evident, păreau să nu fi fost vreodată deschise. Malko nu reuşea să-şi desprindă privirile de această încărcătură mortală. Ajunsese, în sfârşit, să pună mâna pe celebrele misile care blocau reluarea podului aerian cu ajutoare umanitare pentru Sarajevo.

Numai că, deşi se aflau la numai câţiva centimetri de el, misilele păreau aşezate undeva pe lună. Deocamdată.

Celo transpira. Un miros înţepător pornea dinspre trupul lui îndesat. Un zgomot de motor tulbură liniştea: camionul FORPRONU manevra pentru a se pune dos în dos cu vehiculul bosniac.

În momentul în care Malko se pregătea să mai spună ceva, locotenent-colonelul îl anunţă, după ce prelata din spate a camionului său fusese ridicată:

— Începem transferul. Într-un sfert de oră trebuie s-o ştergem de aici.

— Le-aţi văzut, spuse Celo. Acum trebuie să-mi arătaţi banii.

— De acord, făcu Malko.

Săriră amândoi din camionul Skoda, sub privirile din ce în ce mai suspicioase ale locotenent-colonelului. Acesta din urmă ghicise fără îndoială că, în spatele său, se derula un alt scenariu, dar încă nu avea imaginaţie destulă pentru a-şi imagina ceea ce se petrecea cu adevărat.

— O să urcăm în maşina dumneavoastră. Acolo vom putea număra

banii, anunţă Celo. Vom rămâne acolo pe tot timpul transferului. Din momentul în care veţi fi constatat vizual că transferul a avut loc, voi părăsi maşina cu tot cu banii. Să nu încercaţi vreo prostie. Oamenii mei au ordin să vă doboare pe loc. Dispun de un aruncător de grenade RPG 7. E bine aşa?

— E perfect, aprobă Malko. Spuneţi-i locotenent-colonelului că oamenii dumneavoastră sunt cei ce se vor ocupa direct de transfer.

— În regulă, dar nu vor începe decât după ce voi fi văzut banii.

— O.K.!

Celo se îndreptă spre locotenent-colonel, care emise pentru oamenii săi ordin de regrupare în jurul blindatelor FORPRONU. Capriciile bosniacilor sau ale sârbilor, nu-l mai surprindeau demult.

Malko se îndreptă spre Sierra, cu Celo imediat în urma lui. Intră în maşină şi se aşeză la volan, mişcându-se cu o lentoare deliberată. Discret, puse în funcţiune staţia radio portabilă pe care i-o dăduse Boris. Din această clipă, era de-ajuns să urle într-un microfon expresia-cheie „Davai!”, pentru ca totul să sară în aer. Misilele Stinger, medicamentele, locotenent-colonelul, oamenii lui Celo, Celo-însuşi şi el, Malko…

Celo tocmai inspecta Sierra. Ciocăni în geamul blindat din faţă-dreapta. Malko îşi pipăia arma, sub scaun, verificând-o. Pistolul-mitralieră Skorpio era pregătit să tragă. În momentul în care Celo ar fi urcat, probabil i-ar fi propus să tragă maşina mai în spate, ca să-şi poată număra banii. Şi când ar fi ajuns suficient de departe de camionul Skoda, ar fi ordonat aruncarea în aer a obuzelor, păstrându-l pe Celo la respectul pistolului Skorpio. Oamenii acestuia n-ar fi folosit aruncătorul RPG 7, nu şi-ar fi ucis şeful. Astfel, Malko ar fi avut răgazul de a se îndepărta. Singurul lucru care lipsea era elementul care ar fi putut determina evitarea masacrului oamenilor lui Celo.

*

*   *

Rafala prelungă luă pe toată lumea prin surprindere. Plumbii şuierau, ricoşau pe asfalt, găurind panoul de interdicţie şi străpungând prelata camionului cu medicamente. Câteva clipe de linişte. Apoi, o nouă rafală, încă şi mai lungă.

Locotenent-colonelul o tăie rapid peste grădinile de zarzavat. Ajunse la jeep. Lângă acesta, efectuă un târâş exemplar. Soldaţii care conduceau camionul FORPRONU, se aruncară, după modelul şefului, spre vehiculele blindate, care îi primiră, închizându-şi imediat uşile din spate. Oamenii lui Celo care se pregăteau să urce în cele două camioane, plonjară printre ruine.

Aplecat peste Sierra, Celo se ridică scurt şi trimise o rafală de MP 5 la întâmplare, cam pe unde credea el că se găsesc agresorii.

Începură să se audă şi alte rafale. Dintr-una din clădirile aproape distruse, apăru râtul scârbos al unei mitraliere grele, care începu să scuipe venin către zona sârbească.

O Duşka sârbească îi răspunse imediat, din liziera opusă, luând toată şoseaua sub ocrotire.

Iar izbucnise.

Cele două transportoare albe se puseră în mişcare, trecând pe sub nasul lui Malko. Locotenent-colonelul urcase în primul dintre ele, abandonând jeepul, prea vulnerabil. În viteză, mai apucă să scoată capul cu cască albastră ţinând să-l mai avertizeze pe Malko de ceva anume, care nu se mai putea desluşi.

Malko răsuci cheia în contact. Celo se redresă şi scutură portiera încuiată. Din cauza grosimii geamurilor, Malko nu putea auzi nimic, niciun sunet provenind din afară. Ghicea însă, cu uşurinţă, cam ce ar fi vrut bosniacul să-i transmită.

Cuplă marşarierul şi apăsă pe accelerator. Maşina făcu un salt înapoi şi continuă să se retragă, şerpuind în mijlocul şoselei. Asta îl situase pe Celo în plin teren de ţintă a sârbilor. Cu un urlet de spaimă şi furie, viză Sierra, care tocmai se retrăgea, cu pistolul său automat MP 5. Malko ştia că dispune de un parbriz blindat; asta nu-l împiedică să tresară violent în momentul în care gloanţele lui Celo se înfipseră în geamul gros din faţa sa.

Celo începu să facă gesturi disperate, către oamenii lui. Din fericire, o nouă rafală sârbească izbucni. Prudent, şeful bosniac plonjă, încercând să se adăpostească între ruinele unei case, dispărând din câmpul vizual al lui Malko. Zigzagând pe şoseaua pustie, Malko parcurse încă vreo cincizeci de metri, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Nu-i mai rămăseseră în raza vizuală decât cele două camioane

plantate dos în dos şi, după intersecţie, jeepul părăsit al ofiţerului francez. Oamenii lui Celo, încremeniţi, aşteptau ordine. Şeful bosniac, culcat într-o groapă, nu mişca niciun milimetru.

Malko opri, activă staţia radio portabilă şi urlă în microfon:

— Sergent Sevcenko, *DAVAI!*

Deşi se aştepta, explozia îl surprinse. Nu explozia, forţa ei, asurzitoare. Crezu că geamurile Fordului Sierra vor ceda pe loc sub presiunea imensă a aerului. Camionul încărcat cu misilele Stinger se ridică în aer, transformat într-o minge de foc. Apoi căzu pe o parte, explodând a doua oară, ceva mai slab – probabil rezervorul de benzină. Continuă să ardă, în timp ce şirul de explozii îl scuturau, aruncând schije în toate părţile. Celălalt camion, cel cu medicamente, fu aruncat la câteva zeci de metri, unde începu să ardă, exact în mijlocul intersecţiei.

Malko avea chef să urle de fericire!

Reuşise.

Câteva secunde mai târziu, blindatul ucrainean se urni din spatele fostei staţii de benzină, şi Malko acceleră ca să ajungă în dreptul acestuia. Boris Kromcenko, din vârful turelei, îi adresă un rânjet fericit, ridicând un deget în semn de victorie.

— *Haraşo!*

Fu exact momentul pe care îl alese James pentru a ieşi dintre ruinele *no man's land*-ului sârbesc, fără armă, cu braţele ridicate deasupra capului. Fără ca Malko să fi apucat să-i vorbească, derbedeul care-i salvase viaţa se adăpostise deja lângă blindatul ucrainean.

— Cine-i ăsta? mugi Boris.

— Un prieten, Boris, strigă Malko. Trebuie să-l luăm până la aeroport. M-a ajutat. Trebuie să-l ajutăm şi noi!

— Ce e el?

— American! Are paşaport.

— Astea sunt poveşti! Dacă sârbii ne prind cu ăsta. Avem probleme nasol, protestă ucraineanul.

— Boris. Ăsta are paşaport american, repetă Malko. Trebuie doar să spui că s-a rătăcit în zona neutră.

— O mie de dolari, ceru *praporcikul*. Dar, dacă nu paşaport, *amerikanski kaputt!* mai improviză Boris.

Uşa din spate a transportorului ucrainean se deschise scurt, primindu-l pe amărâtul aventurier, care fu tras înăuntru de o mână energică, groasă cât istmul Panama. Malko începuse să numere secundele. Tirul sârbesc încetase şi, din clipă în clipă, oamenii lui Celo urmau să intre în acţiune, încercând să-l lichideze cu grenade. Pentru orice eventualitate, trecu în faţa blindatului alb şi parcurse astfel încă cinci sute de metri, până la următoarea intersecţie.

Punctul de control sârbesc era în plină efervescenţă. Miliţienii se aflau adăpostiţi în spatele sacilor cu nisip, cu mitralierele în poziţie de tragere. Boris opri blindatul la numai câţiva centimetri de baraj.

— Cine s-a apucat să tragă? întrebă sârbul apărut la control. Ce mama dracului a explodat acolo?

Boris îl croşetă, fără amabilitate.

— Idioţi ăştia de trăgători care au tras la transport FORPRONU. Nu şi la Boris. Că altfel…

Făcu turela să se răsucească într-un gest ameninţător. Ucrainenii aveau reputaţia celor care plătesc dinte pentru dinte, ochi pentru ochi, dispreţuind regulamentele O.N.U. Sârbii ştiau, mai ales ei, asta, foarte bine.

— Şi explozia?

— Obuze vechi! *Nicevo! [Ce-are a face!]* Acum mergem la masa de prânz.

— Stai aşa! protestă sârbul. Trebuie să telefonez la PC!

Boris se aplecă spre el, ameninţător.

— Niciun telefon. Lui Boris îi e foame!

— Aţi luat pe cineva în blindat. V-am văzut! făcu sârbul. E musulman?

— *Niet bosniac. Amerikanski*, afirmă Boris Kromcenko. Are document.

— Vreau să-l văd.

— *Da. Haraşo*.

Ucraineanul sări pe pământ, deschise uşa din spate a blindatului şi întinse braţul spre James, care îi înmână rapid paşaportul său verde, american. Boris i-l arătă, fără să-l lase din mână, miliţianului sârb. Apoi îl închise.

— *Haraşo?* Ai văzut foto?

Trânti uşa transportorului şi se căţăra la locul lui. Cu un rânjet larg îi aruncă sârbului un cartuş de ţigări, urlând:

— Din partea FORPRONU! *Davai!*

Nimeni nu îndrăzni să apese pe vreun trăgaci. Mitraliorul de pe blindatul alb se afla la postul său, luând în cătare toate balcoanele pe care miliţienii sârbi se răsfăţau la soare. Pe urma lui Boris, Malko beneficie chiar de un surâs. După controlul sârbilor, cele două vehicule accelerară. Cinci minute mai târziu, intrau în aeroportul capitalei bosniace.

*

* *

Malko nu apucase bine să descindă pe macadam, că un subofiţer se şi apropiase de el.

— Colonelul comandant al corpului de armată cere să vă vadă imediat.

Malko îl urmă până în sala OPS, în care domnea o atmosferă tensionată. Fu apostrofat violent:

— Ce se întâmplă? Ni s-a semnalat un incident grav cu bosniacii din Dobrinja. Pretind că sunteţi un agent sârb. Că aţi provocat deliberat explozia unui camion bosniac plin cu medicamente, în care a căzut victimă şi un vehicul FORPRONU!

Apăru şi locotenent-colonelul care-şi părăsise jeepul la Dobrinja, spumegând de mânie, îi aruncă lui Malko:

— Ce aţi mişmăşit acolo? Locuitorii din Sokolovici sunt furioşi. Noi am pierdut un camion şi un jeep. Ce treabă aţi avut acolo, în realitate? De ce ne-aţi băgat pe toţi în rahat? După chestia asta o să avem probleme cu sârbii cel puţin câteva săptămâni!!!

Malko înfruntă cu calm criza de nervi justificată a ofiţerului.

— Aveţi dreptul la o explicaţie, recunoscu el. Nu sunt ziarist. Lucrez, în realitate, pentru guvernul american, şi am fost trimis aici cu o misiune.

— Misiune? Ce misiune?!

— O misiune care vă va oferi un minunat prilej de a-i mai domoli pe bosniaci, răspunse Malko. Camionul pe care l-am făcut efectiv să sară în aer, conţinea unsprezece misile Stinger, extrem de identice cu

cel care a doborât avionul umanitar italian. Misilele se aflau în mâinile bosniacilor. Ajunsesem într-o situaţie în care nu le mai puteam recupera, aşa încât le-am făcut să sară în aer. Dacă nu mă credeţi, au rămas, cu siguranţă, destule probe ca să le puteţi identifica.

— Misile Stinger?!?

Ofiţerul părea să nu-şi revină.

Malko fu nevoit să furnizeze mai multe detalii şi, în final, să ofere comandanţilor FORPRONU numărul ambasadei Statelor Unite din Zagreb. Între timp, un convoi FORPRONU se pusese în mişcare către Dobrinja, având la bord un expert în misile.

După vreo jumătate de oră, radioul începu să cârâie.

— Am examinat camionul explodat. Am găsit în interior urme de misile, anunţă ofiţerul expert, dar nu le putem identifica foarte exact.

— Să aducă aici probele, ceru Malko, calm. În orice caz, consider că FORPRONU are ca misiune detonarea încărcăturilor neexplodate care constituie un pericol pentru populaţia civilă. Cazul misilelor Stinger corespunde perfect acestui deziderat.

Un ofiţer de transmisiuni pătrunse grăbit în încăpere:

— Am luat legătura cu Zagrebul, anunţă el. Trimit un aparat ca să vă exfiltreze.

— Ca să mă ce?

— Ca să vă… ia de aici, reformulă ofiţerul, încurcat.

— Dar nu sunt singur, observă Malko. Am reuşit să duc totul la bun sfârşit mulţumită unui american, care trebuie să se afle acum împreună cu ucrainenii. Acest american trebuie să plece împreună cu mine.

— Nu era prevăzut!

— Acum este. Am hotărât eu, spuse Malko fără să-şi dea mai multă importanţă decât era necesar.

Fără să le lase timp de reacţie, porni în căutarea lui James; tânărul derbedeu fraternizase cu ucrainenii, care păreau încântaţi de întâlnirea cu un asemenea personaj.

— Plecăm în cel mult două ore, îl avertiză Malko. La Zagreb.

James îi sări, literalmente, de gât.

*

* *

Aparatul Antonov 32, vopsit în alb complet pentru FORPRONU, se aşezase pe pistă şi rula pe macadam. Asta chiar în clipa în care, convoiul trimis pentru verificarea la Dobrinja, reintra pe aeroport. Nu fără avarii. Trecuseră foarte aproape de un incident major. Se rezolvase totul, până la urmă, graţie preşedinţiei bosniace. Alia Izetbegovici fusese de acord cu muşamalizarea descoperirii misilelor în camionul lui Celo. Bosniacii aveau tot interesul să se facă mici, cât mai mici.

În timp ce Malko şi James îşi luau locurile în avion, fură suite în avion şi resturile de misile, care trebuiau transportate la analize mai exacte, pentru edificarea celor din FORPRONU.

Locotenent-colonelul veni să-i strângă mâna lui Malko.

— Am început să înţelegem ceea ce s-a petrecut, de fapt. Bravo! Dar e bine că plecaţi acum. Cât mai repede. Ar putea urma o reacţie rapidă şi foarte violentă. Ticăloşii ăştia sunt capabili să tragă chiar şi în acest avion!…

Rămaseră crispaţi, câtă vreme avionul nu depăşi linia munţilor Igman. Malko privi, prin hublou, clădirile nenorocite ale Sarajevo-ului. Din depărtare, păreau aproape întregi.

Nu-şi dorea decât ca toată bezmeticeala la care luase parte să fi fost de folos.

*

* *

Malko citea cotidianul *Kurier*, în biblioteca sa, din castelul Liezen. În raza sa de acţiune se afla un pahar de şampanie Dom Pérignon, în clipa în care Alexandra îl chemă pe telefonul de interior:

— Priveşte *ZKF [canal TV german]*, îi spuse superba Alexandra. E un reportaj special de la Sarajevo.

Malko se ridică, deschise uşile din lemn de preţ ale cabinetului, pe care le comandase la Claude Dalie, după incendiul care devastase castelul Liezen. Puse în funcţiune televizorul Samsung. Urmări pe uriaşul ecran al acestuia o multitudine de imagini, care avură darul să-i stârnească amintiri recente. Imobile distruse, case arzând, şiruri

de oameni tăcuţi şi resemnaţi, care alergau pe străzi şi se aşezau la cozi oribile, pentru a mai face rost de ceva hrană. Imagini familiare pentru el. Păsările care zburau în stol, la fiecare cădere de obuz. Privirile mature ale copiilor, totuşi deloc înţelegătoare în faţa cruzimii celor adulţi.

E adevărat, George Bush nu mai era preşedintele Statelor Unite şi C.I.A. considerase dosarul „Stinger" încheiat. Dar locuitorii din Sarajevo încă sufereau. Încă mureau, abandonaţi şi de Dumnezeu şi de oameni.

Nu revenise acasă decât de cinci zile. Făcuse o scurtă haltă la Zagreb, pentru a-şi raporta îndeplinirea misiunii. Probele analizate ale misilelor Stinger sfârşiseră prin a convinge autorităţile FORPRONU de la Sarajevo. Evident, faptul că misilele fuseseră confirmate a se fi aflat în posesia bosniacilor nu aranja deloc situaţia politică. Cei puternici hotărâseră să se păstreze un secret absolut asupra acestei file de dosar. N-ar fi fost decât un mod elegant de a-i şantaja pe bosniaci, care se plângeau mereu că nimeni nu-i ajută, toată lumea i-a părăsit. Ceea ce rămăsese de supravegheat era să nu apară alte misile în zonă. Croaţii, prudenţi şi avertizaţi deja, cercetau cu mult mai multă râvnă tot ceea ce provenea din Iran…

Ecranul se ilumină brusc. Emisiunea nu începuse decât de câteva clipe. Malko percepu o vedere panoramică a aeroportului din Sarajevo. Munţii Igman se profilau în fundal, cu piscurile deja înzăpezite. Apoi, camera focaliză pe un aparat aviatic, ce tocmai ateriza. Era un Hercules C 130, vopsit în alb, purtând pe părţile laterale inscripţia „Înaltul Comandament al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi". Cu litere groase, negre.

„Podul aerian care aprovizionează oraşul Sarajevo, a fost reluat astăzi", anunţa vocea crainicului.

„Autorităţile bosniace s-au aflat din nou în situaţia de a oferi toate garanţiile necesare naţiunilor participante la podul aerian. Iată primul aparat, încărcat cu zece tone de provizii, în timp ce aterizează. Este un aparat C 130 al Royal Air Force. Tot astăzi, mai sunt programate şi alte zboruri, pe care le vor efectua forţele militare aeriene franceze. Cincisprezece zboruri, în total, pentru această zi."

La timp. Sarajevo nu ar mai fi dispus decât de provizii pentru încă două zile.

Sec. Malko urmări ceea ce se petrecea pe ecran. Hercules C 130 rula pe pista aeroportului din Sarajevo. Casele din Dobrinja nu se vedeau în reportaj, dar Malko se întrebă ce putea să se fi petrecut cu Celo. Bosniacul îi jurase, probabil, o moarte cumplită. În orice caz, nimeni nu suflase o vorbă despre cele cinci milioane de mărci „rătăcite” [ajutor nesperat] la Butmir. Malko nu considera aceşti bani pierduţi de tot…

Reportajul continuă cu o coadă de amărâţi, care primeau pâine. Malko simţea o neobişnuită satisfacţie. Era poate prima dată când putea urmări, într-un fel, rezultatul direct al uneia dintre acţiunile sale. Cu un gest maşinal, pipăi brăţara de la încheietura mâinii stângi. Era acolo, podoaba oferită spre protecţie, de focoasa Aida.

La Sarajevo, deveneai, vrând-nevrând, extrem de superstiţios.

Sfârşit

– Iartă-mă, nu mai pot să fac dragoste ca toți oamenii...

O mângâie pe spate, frustrat și satisfăcut în același timp. Dragostea în vreme de război nu prea avea cum să fie normală, era mereu altceva. Un moment aparte, în care fiecare individ reacționa cum putea față de violența înconjurătoare. Dina avea doar 27 de ani și tocmai ucisese un om...

Puțin câte puțin, Malko simți cum se destinde musculatura încordată a tinerei bosniace. Respirația ei își schimbă treptat ritmul. Dina adormise.

La editura TINERAMA

au apărut în seria SAS:

- SAS contra CIA
- Tunurile din Bagdad
- Operațiunea Apocalips
- Misiune la Saigon
- Embargo
- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago

Preț 1900 lei

ISBN 973-9138-03-9